Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Secretul casei dintre lauri

PARTEA ÎNTÂI 4
1. Mai ales despre cărţi 4
2. Săgeata neagră 6
3. Vizită la cimitir 10
4. O mulţime de Parkinsoni 12
5. Bazarul „Elefantul alb” 15
6. Probleme 19
7. Mai multe probleme 23
8. Doamna Griffin 24
PARTEA A DOUA 26
1. Cu mult timp în urmă 26
2. Cunoştinţă cu Mathilde, Truelove şi K. K. 28
3. Şase lucruri imposibile înainte de micul dejun 32
4. Expediţie pe Truelove, Oxford şi Cambridge 35
5. Metode de cercetare 42
6. Domnul Robinson 45
PARTEA A TREIA 54
1. Mary Jordan 54
2. Tuppence cercetează 59
3. Tommy şi Tuppence compară notiţele 61
4. Posibilitatea de a o opera pe Mathilde 63
5. Întrevedere cu colonelul Pikeaway 69
6. Poarta destinului 75
7. Ancheta 77
8. Amintiri despre un unchi 80
9. Brigada Junior 85
10. Atac asupra lui Tuppence 90
11. Hannibal acţionează 98
12. Oxford, Cambridge şi Lohengrin 100

13. Vizita domnişoarei Mullins 102
14. Campania Garden 104
15. Hannibal şi domnul Crispin supraveghează vigilenţi 106
16. Păsările zboară lin 111
17. Ultimele cuvinte: Cina cu domnul Robinson 114

PARTEA ÎNTÂI

1. Mai ales despre cărţi

— Cărţi! Spuse Tuppence.

Pronunţă cuvântul atât de indignată, încât sună aproape ca o mică răbufnire.

— Ce-ai spus? Întrebă Tommy, soţul ei.

Tuppence privi către el.

— Am spus doar „cărţi”.

— Aha!

În faţa lui Tuppence se aflau trei cutii mari, folosite la mutat. Scosese cărţi, dar cu toate acestea erau în cea mai mare parte încă pline.

— Este incredibil, oftă ea.

— Pentru că au nevoie de atâta loc?

— Da.

— Vrei să le pui în ordine chiar pe toate?

— Nu ştiu sigur, Tommy, răspunse Tuppence. Tocmai asta este problema. Niciodată nu ştii sigur ce doreşti de fapt. Ah, Doamne. Ea oftă din nou.

— Ia ascultă! Zise soţul ei, asta nu ţi se potriveşte deloc. În cazul tău, dificultatea este că ştii mult prea bine ce vrei.

— Aşa cred şi eu, explică Tuppence. Acum stăm aici, îmbătrânim şi căpătăm reumatism – pentru a spune lucrurilor pe nume. Constatăm asta mai ales când facem mişcări mai grele. Ştii, te întinzi pentru a aranja cărţi sau a lua ceva de sus dintr-un raft, ori îngenunchezi ca să cauţi ceva în rafturile de jos, şi apoi nu te mai ridici atât de uşor.

— Da, admise Tommy, ţine de neajunsurile bătrâneţii. Asta voiai să spui?

— Nu, categoric nu. Voiam să spun că este minunat să poţi cumpăra o casă nouă şi să găseşti exact ceea ce trebuie. Fireşte, cu unele mici modificări.

— Când, de pildă, din două camere se face una singură, remarcă Tommy, şi se construieşte ceva alături, ce tu numeşti verandă; constructorul tău spune că-i o mică seră, şi eu consider că este o loggia.

— Va fi realmente drăguţ, declară Tuppence fără şovăire.

— Când este gata, n-o voi mai recunoaşte! Asta crezi?

— Nicidecum! Voiam numai să arăt că la sfârşit vei fi încântat şi vei susţine că ai o soţie inventivă şi cu un deosebit simţ al frumosului.

— Fie. Am să ţin minte!

— N-ai nevoie deloc de asta. Vorbele îţi vor veni doar aşa, de la sine.

— Şi ce legătură are aceasta cu cărţile?

— Noi am venit cu două sau trei cutii pline de cărţi. Am vândut mai întâi toate cărţile care nu mai erau importante pentru noi şi le-am luat doar pe acelea de care nu puteam să ne despărţim. Şi apoi aceia au spus – dar cum îi cheamă? Oamenii care ne-au vândut casa, spuneau că n-ar vrea să ia totul cu ei şi dacă le făceam o ofertă bună, ei ne-ar lăsa câteva lucruri, mai ales cărţi. Apoi am venit încoace, ne-am uitat…

— Şi am făcut o ofertă, completă Tommy.

— Da. Probabil ca n-am cumpărat atât de multe, aşa cum speraseră ei. Dar unele piese de mobilier erau prea oribile. Ei, din fericire nu era nevoie să le luăm. Totuşi, când am văzut cărţile, cărţi pentru copii, care se aflau în camera de zi – erau acolo chiar câteva din cărţile mele preferate – atunci am vrut neapărat să le am. Ştii, povestea lui Androclus şi a leului, de pildă, de Andrew Lang1. Pot să-mi aduc aminte că am citit-o când aveam opt ani.

— Puteai să citeşti chiar atât de bine la opt ani?

— Da. Am învăţat să citesc la cinci ani. Pe atunci aşa se obişnuia. Nici măcar n-am ştiut că trebuie cu adevărat să învăţ asta. Ştii, cineva îţi citeşte o poveste, şi dacă constaţi că este frumoasă, reţii unde se află cartea pe raft; o scoţi de acolo şi o priveşti îndeaproape. Şi deodată descoperi că citeşti cartea, fără a da multă atenţie ortografiei. Apoi după aceea, a fost mai puţin bine, adăugă ea. Am avut mereu dificultăţi cu ortografia. Ar fi fost mai înţelept dacă la patru ani cineva m-ar fi făcut s-o înţeleg exact. Fireşte că tata m-a învăţat să adun şi să scad şi să înmulţesc; el considera că tabla înmulţirii e lucrul cel mai important care se poate învăţa în viaţă. Împărţirea am învăţat-o, bineînţeles, tot de la el.

— Ce om inteligent trebuie să fi fost!

— Nu ştiu dacă el era inteligent din cale-afară, replică Tuppence, în orice caz, el era foarte, foarte blând.

— Nu ne-am abătut puţin de la subiect?

— Da. Tuppence aprobă dând din cap. Deci: Când mi-am adus aminte de Androclus şi de leu… Era o carte de poveşti cu animale, da, de Andrew Lang. Ah, am iubit-o. Era acolo o poveste care se numea „O zi din viaţa mea la Eton” de un elev de la Eton. De ce am vrut s-o citesc, nu mai ştiu, dar doream asta neapărat. Era una din cărţile mele preferate. Apoi epopeile clasice şi cărţile lui Molesworth,2 „Ceasul cu cuc”, „Ferma dintre vânturi”…

— Ei, e suficient, spuse Tommy. N-am nevoie de nici o expunere în detaliu a delectărilor tale literare din copilărie.

— Cred doar că astăzi cărţile nu se mai găsesc. Există, ce-i drept, din când în când noi ediţii, dar atunci sunt adesea modificate şi cu alte ilustraţii. Închipuieşte-ţi, deunăzi mai că n-aş fi recunoscut „Alice în Ţara Minunilor”. Ilustraţiile arătau atât de ciudat. Anumite cărţi pentru copii trebuie încă păstrate, acelea scrise de Molesworth, vechi cărţi de poveşti, sau cele ale lui Stanley Weyman.3 De altfel, multe volume de-ale lui au rămas aici.

— Bine, pentru tine a fost o mare ispită. Şi o consideri o bună achiziţie.

— Nu doar bună, ci, într-adevăr, chiar ieftină. Da, şi acum ele sunt aici, în afară de propriile noastre cărţi. Sunt aşa groaznic de multe, încât abia de vor avea loc toate în rafturile pe care ni le-am comandat. Ce se aude cu sanctuarul tău? Acolo mai este loc?

— Nu, în nici un caz, spuse Tommy. Nu ajunge nici măcar pentru ale mele.

— Vai! Asta ne priveşte iar în aceeaşi măsură. Crezi că ar trebui să mai construim o cameră?

— Nu. Voiam să începem să facem economii. Despre asta am mai vorbit alaltăieri, zise Tommy. Deocamdată voi pune toate cărţile de care nu mă pot despărţi în rafturile de aici. Şi apoi… Apoi triem restul. Poate există în apropiere un spital de copii sau găsim amatori de cărţi.

— Am putea să le vindem, zise Tommy.

— Mă tem că nimeni nu va voi să cumpere acest gen de cărţi. Cred că nu există printre ele nici măcar una de valoare.

— Nu fii atât de sigură! Poţi să ai noroc, Tuppence. Poate aici există o carte rară, visul mult dorit al unui librar. Între timp, trebuie să le ordonăm şi să le cercetăm cu atenţie. Altfel cum pot să ştiu ce doresc să păstrez şi de care să-mi aduc aminte. Voi încerca să triez măcar în treacăt, câteva clipe, de pildă: cărţi de aventuri, basme, poveşti şi poezioare pentru copii şi povestiri, pe care toţi copiii din şcoli le aveau din abundenţă. Apoi sunt cărţi pe care noi le-am citit lui Deborah, când era mică. Cât de mult îndrăgeam noi toţi pe „Puh, ursul!”

— Mi-e teamă că te osteneşti din cale-afară, consideră Tommy. Ar trebui mai bine acum să încetezi.

— Da, poate, consimţi Tuppence. Dar bucuroasă aş pune la punct acest perete, şi barem cărţile să le pun pe raft…

— Te ajut. Tommy păşi către ea şi înclină o cutie atât de mult, încât cărţile alunecară afară. Îşi încărcă braţele şi le

puse pe rafturi.
— Le aranjez după mărime. Arată mai ordonat.
— Ei, aşa ceva nu poţi numi a alege, obiectă Tuppence.
— Ajunge, dacă doreşti să isprăvim. Mai târziu o putem face mai temeinic. Într-o zi ploioasă, în care de obicei nu avem nimic de făcut.
— Necazul este că avem mereu ceva de făcut.
— Aşa, acum şapte exemplare sunt din nou la adăpost. Mai rămâne colţul de colo, de sus. Ai putea să aduci puţin încoace scaunul de lemn? Rezistă la greutatea mea? Apoi aş putea să umplu şi ultimul raft.
Tommy se căţără prudent pe scaun. Tuppence îi întinse un vraf de cărţi. El le aşeză cu grijă pe raftul cel mai de sus, dar ultimele cărţi îi alunecară din mână şi aterizară pe podea chiar lângă Tuppence.
— Au! Spuse Tuppence. Mă doare.
— Scuze! Mi-ai dat prea multe dintr-odată.
— Arată foarte frumos! Tuppence făcu un pas înapoi. Mai trebuie doar s-o pui pe asta de aici în al doilea raft de jos. Acolo este un loc gol. Apoi ar fi gata şi această cutie. Grozav! Cu asta o parte din cărţile cumpărate au fost despachetate. Poate că la triere descoperim comori.
— Posibil, zise Tommy.
— Sunt convinsă. Poate că vreo carte valorează mult.
— Şi apoi ce facem? O vindem?
— Desigur, aşa ar trebui să facem. Fireşte că am putea s-o păstrăm şi s-o arătăm celor din jur. Ştii, nu pentru a face pe grozavii, dar am putea povesti că am făcut o descoperire. De altfel, cred foarte serios că vom găsi ceva interesant.
— Oare ce… O carte veche, preferată, de care ai uitat?
— Nu, nu asta am vrut să spun. M-am gândit la ceva palpitant, surprinzător. La ceva care ne schimbă viaţa.
— Ah, Tuppence, spuse Tommy, ce imaginaţie bogată ai! Consider mult mai probabil ca să dăm de ceva neplăcut.
— Prostii, Tommy! Nu trebuie niciodată să renunţi la speranţă. Ea este lucrul cel mai important în viaţă:

speranţa. Nu uita, eu sper mereu din plin.

— Ştiu asta. Tommy oftă. Adesea chiar am regretat.

2. Săgeata neagră.

Tuppence Beresford puse „Ceasul cu cuc” din nou în raft; alese un loc liber pe al treilea raft de jos. Toate cărţile scrise de Molesworth se aflau acolo. Tuppence scoase „Camera cu goblen” şi o ţinu gânditoare în mână. Sau mai bine ar trebui să citească „Ferma dintre vânturi”? De aceasta nu putea să-şi aducă aminte atât de bine ca de „Ceasul cu cuc” sau de „Camera cu goblen”. Degetele ei se plimbau de-a lungul şirului de cărţi… A avut spor.

Da, a avut chiar foarte mare spor. Numai de n-ar citi şi de n-ar rămâne mereu prinsă de vechile ei preferinţe! Asta era tare încântător, dar irosea atât de mult timp. Şi când Tommy întreba seara, la întoarcerea acasă, cum i-a mers, avea nevoie de mult tact şi dibăcie pentru a-l împiedica să se ducă sus şi să verifice cum arătau în realitate rafturile cu cărţi. Mutarea într-o casă dura întotdeauna mult, mult mai mult decât se credea. Şi numeroşii oameni inoportuni, ca de pildă electricienii, care evident că nu erau niciodată mulţumiţi de ceea ce făcuseră ultima dată, smulgând porţiuni mari din podea şi cu o mină veselă puneau noi capcane pentru gospodina ce făcea, fără să bănuiască, un pas greşit, când trecea prin cameră, dar era salvată chiar în ultimul moment de electricianul nevăzut ce scotocea pe sub podea.

— Uneori, spunea Tuppence cu voce tare, mi-aş fi dorit să nu fi plecat niciodată din Bartons Acre.

— Adu-ţi aminte de plafonul din sufragerie, spuse Tommy, şi gândeşte-te la podul casei şi la ceea ce s-a întâmplat cu garajul. Automobilul ar fi fost aproape pe ducă, mai ştii?

— Ah, desigur că le-am mai fi putut cârpăci.

— Nu, replică Tommy. Ar fi trebuit să renovăm casa complet degradată sau chiar să ne mutăm. Şi aceasta de aici va fi, într-o zi, foarte frumoasă, sunt convins de asta. În orice caz, avem destul loc şi putem să facem ce vrem.

— Cu asta vrei să spui că putem pune la adăpost şi păstra totul?

— Da, ştiu, răspunse Tommy, mereu se păstrează mult prea multe lucruri, sunt cu totul de părerea ta.

Şi acum, pentru o clipă, Tuppence reflectă asupra chestiunii dacă puteau cândva, oare, să realizeze mult cu această casă, trecând cu vederea actul mutării. La început totul păruse atât de simplu, dar devenise tot mai dificil – în primul rând din pricina cărţilor.

— Dacă eu aş fi un copil drăguţ, normal, din zilele noastre, spuse Tuppence cu voce tare, n-aş fi învăţat chiar atât de devreme să citesc. Copiii care au acum cinci sau şase ani par că nu pot să citească; unii nu pot nici chiar la zece sau unsprezece ani. Chiar nu ştiu de ce nouă ne-a fost uşor. Eu şi Martin de alături, şi Jennifer din josul străzii, şi Cyril, şi Winifred. Nu vreau să susţin că puteam să buchisim bine, dar reuşeam să citim ce doream. Nu ştiu cum am învăţat asta. Probabil că puneam mereu întrebări. Ce este scris pe afişe sau pe reclame pentru micile pilule Carter's pentru ficat. Asta citeam mereu când trenul sosea la Londra. Era atât de palpitant! Doamne, trebuie să continui!

Mută din loc câteva cărţi. Apoi se scurseră trei sferturi de ceas, timp în care ea se adânci în „Alice dincolo de oglinzi” şi apoi în „Istorie neştiută” de Charlotte Yonge4. Mâinile îi alunecară pe volumul gros, uzat, „Lanţul de margarete”.

— Ah, ar trebui măcar să recitesc asta, spuse ea, şi oftă. Când mă gândesc cât de mulţi ani au trecut de când n-am mai pus mâna pe această carte! Cât de captivant era când încă nu se ştia dacă Norman primea încuviinţarea de a fi confirmat sau nu. Şi Ethel, şi… Dar cum se numea aşezarea? Coxwell sau aşa ceva – şi apoi Flora, care era mireană. Aş vrea să ştiu de ce atunci totul era „mirean”. De fapt, ce suntem astăzi? Suntem mireni sau nu?

— Cum aţi spus, doamnă?

— Ah, nimic, răspunse Tuppence, şi-şi privi „aghiotantul”, pe Albert, care tocmai apăruse în uşă.

— Credeam că doriţi ceva, doamnă. Aţi sunat, nu-i aşa?

— De fapt nu, răspunse Tuppence. Am apăsat fără să vreau pe sonerie, când m-am urcat pe scaun ca să scot o carte.

— Să vă dau ceva de pe raftul de sus?

— Ar fi drăguţ. Eu cad mereu de pe scaun. Câteva au picioarele atât de şubrede.

— Doriţi o anumită carte?

— Încă n-am ajuns la raftul trei de sus. Nu ştiu ce cărţi sunt acolo.

Albert se urcă pe un scaun, lovi cărţile una de alta pentru a îndepărta praful şi i le dădu jos pe rând. Tuppence le luă în primire cu strigăte de încântare.

— Nu, ia te uită! Toate sunt aici! Cât de multe am uitat! Aici este „Amuleta” şi „The Psamayad” şi „Noii căutători de comori”. Grozav! Nu, încă nu le pune la loc, Albert. Mai întâi trebuie să le citesc. Desigur, una sau două cel mult. Oare ce este asta? Să vedem! „Cocarda roşie”, o povestire istorică. Foarte palpitant. Şi aici este de asemenea „Sub roba roşie”. Atât de multe cărţi de Stanley Weyman! Fireşte că le-am mai citit, când aveam zece sau unsprezece ani. Nu m-ar mira deloc dacă acum apare chiar şi „Captivul din Zenda”! Scoase un suspin, fericită, sub impresia amintirii. „Captivul din Zenda” a fost primul meu roman de dragoste. Povestea de dragoste a prinţesei Flavia. Regele din Ruritania. Şi Rudolph Rassendyll. Aşa un nume! Astea le visezi noaptea.

Albert îi întinse un nou teanc de cărţi triate.

— Oh! Exclamă Tuppence. Acestea sunt şi mai bune, şi mai vechi. Trebuie să strâng la un loc cărţile mai vechi. Ia să vedem ce avem: „Comoara din insulă”. Am citit-o de mai multe ori şi am văzut două filme. Deşi nu-mi plac filmele făcute după cărţi: nu se potrivesc. Aha, aici este şi „Răpit”.

Albert se întinse şi se dezechilibră, şi „Catriona” căzu pe podea, gata-gata s-o lovească pe Tuppence.

— Oh, iertaţi-mă, doamnă! Îmi pare tare rău.

— Nu face nimic, spuse Tuppence. Nu s-a întâmplat nimic. „Catriona”, da. Mai sunt acolo povestiri de Stevenson5?

Albert îi întinse cărţile acum cu foarte multă grijă. Îndată după aceea, Tuppence scoase un strigăt de bucurie.

— Săgeata neagră”. Grozav! „Săgeata neagră”! Una din primele cărţi pe care am avut-o şi am citit-o! Probabil că nu ştii asta, Albert. Vreau să spun, atunci încă nu erai născut. Sau totuşi? Lasă-mă să mă gândesc. Da, fireşte, era vorba de portretul de pe perete cu ochi adevăraţi – care priveau prin ochii de pe tablou. Ţi se făcea părul măciucă! „Săgeata neagră”. Pisica, şobolanul şi Lovell, câinele, guvernau Anglia sub porc. Porcul era fireşte Richard al III-lea. Astăzi mereu se scriu cărţi despre acest lucru, că n-a fost nicidecum nelegiuit. Nu cred asta, tot aşa de puţin ca Shakespeare. La urma-urmei, el îl lasă pe Richard să spună, chiar de la început, în piesa sa: „Mi-am pus în gând să fiu ticălos”. Ah, da, „Săgeata negră”!

— Mai doriţi şi alte cărţi, doamnă?

— Nu, mulţumesc, Albert. Cred că acum sunt obosită.

— Da, fireşte. De altfel domnul a dat telefon că vine peste o jumătate de oră.

— Nu face nimic, spuse Tuppence.

Se aşează într-un fotoliu, întinse mâna după „Săgeata neagră”, o deschise şi se cufundă în lectură.

— Doamne, zise ea apoi, cât este de frumos! De fapt, am uitat aşa de mult, că pot s-o mai citesc cu plăcere încă o dată.

Se scufundă liniştită în citit şi Albert se întoarse în bucătărie. Timpul se scurgea şi, cuibărită în fotoliul cam uzat, Tuppence retrăia bucuriile copilăriei.

— Hm! Tommy gară maşina, şi apoi veni, frecându-şi mâinile în bucătărie. E frig afară. Unde este soţia mea?

— Doamna este sus între cărţi.

— Ce, şi acum?

— Da. Azi a pus în ordine o mulţime de cărţi, dar, în cea mai mare parte a timpului, a citit.

— Aha! Ce este de mâncare?

— Filé de limbă-de-mare cu lămâie. Nu mai durează mult.

— Minunat. Acordă-mi încă un sfert de oră, Albert. Vreau să mă spăl puţin.

Sus, la primul etaj, Tuppence stătea încă în fotoliul cam tocit, cufundată în citirea romanului „Săgeata neagră”. Descoperise ceva ciudat, ceva străin, care părea a se fi strecurat în carte. Pagina la care ajunse – pagina 64 sau 65? Nu putea să-şi dea seama exact de cifră – deci, în orice caz, cineva începuse să sublinieze cuvinte acolo. Nu înţelegea de ce. Cuvintele nu se înşiruiau şi de aceea nu putea fi vorba de un citat. Păreau să fie cuvinte alese după bunul plac, care fuseseră subliniate cu cerneală roşie. Murmură ca pentru sine: „Matcham scoase un strigăt slab de spaimă. Dick tresări surprins, încât îi scăpă vârtejul din mână. Ridicându-se brusc, şi-au strâns cingătorile, şi s-au asigurat că pumnalele şi spadele le ies uşor din teacă. Ellis ridică mâna, strigând cu privirea înflăcărată: Haide să pornim…” Tuppence clătina din cap. Citi şi pagina următoare şi dădu din cap. Nu avea nici un sens.

Se duse către masa pe care se aflau ustensilele ei de scris şi luă câteva foi de hârtie din cele pe care o tipografie i le trimisese de curând spre alegere, căci trebuia să comande un top de hârtie cu noul antet şi noua adresă. Pentru „Casa dintre lauri”.

— Ce nume stupid, zise Tuppence, dar dacă se schimbă mereu, nici că mai vine poşta.

Copie cuvintele subliniate. Acum îi sări în ochi ceea ce nu observase înainte.

— Ei, asta-i cu totul altceva!

Sublinie literele de pe pagină.

— Ah, aici eşti! Spuse deodată Tommy în spatele ei. Masa e ca şi servită. Ce fac cărţile tale?

— Este teribil de captivant şi curios.

— Ce-i curios?

— Este vorba de „Săgeata neagră” de Stevenson, voiam s-o recitesc şi chiar am frunzărit-o. Deodată am avut un sentiment extrem de ciudat, pentru că atât de multe cuvinte erau subliniate cu cerneală roşie.

— Ah, dar oamenii fac asta uneori, spuse Tommy. Nu întotdeauna cu cerneală roşie, dar fiecare subliniază câte ceva. Ceva ce vrea să ţină minte, un citat sau aşa ceva.

— Tocmai că nu este vorba de asta. De fapt sunt doar litere răzleţe, înţelegi?

— Nu, spuse Tommy. Ce înseamnă doar litere?

— Priveşte!

Tommy se aşează pe braţul fotoliului şi aruncă o privire pe hârtie: „Matcham scoase un strigăt slab de spaimă. Chiar şi cel care-l speriase tresări surprins, scăpă vârtejul din mână pe doi indivizi uriaşi şi pe… Ceva ce nu pot să citesc… Ceva ce era un semnal aşteptat. Ridicându-se brusc, ei şi-au strâns cingătorile şi s-au asigurat că pumnalele şi săbiile le ies uşor din teacă”.

— Absurd! Zise el.

— Da, la început şi eu am crezut asta. Dar nu este deloc aşa, Tommy.

Jos se auzi soneria de la bucătărie.

— Masa este gata.

— Poate să aştepte, spuse Tuppence. Trebuie mai întâi să-ţi explic. Apoi putem să ne gândim mai serios la asta. Într-adevăr, este prea curios. Pur şi simplu trebuie să-ţi spun.

— Ei, poftim! Iar îmi inventezi ceva?

— Nicidecum! Am notat doar literele. Fii atent, aici este un „M” de la Matcham. Acesta este primul cuvânt. M-ul este subliniat şi apoi „A”, după aceea urmează iar mai multe cuvinte. În carte ele nu figurează unele după altele. Ele sunt pur şi simplu alese, cel puţin aşa se pare. Au fost subliniate, mai bine-zis litere răzleţe, căci cineva a folosit anumite litere. Apoi următoarea este un „R”, apoi vine „Y”, apoi „J” din „Jack”, „O”, „R” din „Ruin”, „D”, „A” şi „N”…

— Pentru numele lui Dumnezeu! Exclamă Tommy. Încetează!

— Aşteaptă! Trebuie să-i dau de capăt. Vezi ce-am scris? Sesizezi? Dacă ele se citesc pe rând, capătă un sens: M-a-r-y. Aceste litere erau subliniate.

— Ce înseamnă asta?

— Simplu: Mary.

— Ei, poftim, asta înseamnă deci Mary. Probabil un copil cu imaginaţie, care voia să arate că este cartea ei. Apoi oamenii îşi mai scriu numele pe cărţi.

— Desigur, Mary! Spuse Tuppence. Şi din următoarele litere rezultă J-o-r-d-a-n.

— Ei, mă rog: Mary Jordan. Absolut firesc. Acum ştii numele ei. Se numea Mary Jordan.

— Dar cartea nici nu i-a aparţinut. La început e un nume cu un scris stângaci de copil: Alexander. Alexander Parkinson, cred.

— Hm! Este într-adevăr important?

— Fireşte că da.

— Ah, vorbeşte odată! Mi-e foame.

— Stăpâneşte-te! Zise Tuppence. Îţi mai citesc doar restul, până acolo unde încetează sublinirea cuvintelor, sau mai bine-zis încetează după patru pagini consecutive.

Literele sunt luate la întâmplare, nu pot avea nici o legătură cu textul. Este vorba doar de litere. Stai puţin. Am avut M-a-r-y J-o-r-d-a-n. Aşa e. Şi acum ghici ce urmează? N-a m-u-r-i-t d-e m-o-a-r-t-e b-u-n-ă. Acum ce zici? „Mary Jordan n-a murit de moarte bună”. Dar atenţie! Vine ceva mai grozav: „A fost unul dintre noi. Cred că ştiu cine”. Asta-i tot. Nu pot să aflu mai mult. Acum ce spui? Nu e senzaţional?

— Ia ascultă, Tuppence, ripostă Tommy, sper că nu vei face mare caz de asta?

— Ce înseamnă, nu vei face mare caz?

— Ei, că ai descoperit un mister.

— Bineînţeles că este un mister pentru mine! Spuse Tuppence. „Mary Jordan n-a murit de moarte bună. A fost unul dintre noi. Cred că ştiu cine”. Ah, Tommy, recunoaşte că sună nemaipomenit de incitant.

3. Vizită la cimitir

— Tuppence! Strigă Tommy când intră în casă.

Nici un răspuns. Puţin cam supărat alergă pe trepte în sus şi pe culoarul de la primul etaj. Totodată era cât pe-aci să calce într-o spărtură din podea. Începu prompt să înjure: „Iar un electrician al dracului de neglijent!”

Cu câteva zile în urmă, chiar i se întâmplase. Electricienii, veseli şi absolut de încredere, îşi începuseră treaba. „Acum merge grozav, curând suntem gata”, susţinuseră ei. „Revenim în această după-amiază”. Dar nu reveniseră după-amiază. Tommy nu mai era mirat de asta. Între timp se obişnuise cu felul de a munci al zidarilor, electricienilor, oamenilor de la gaze şi a altor meseriaşi. Veneau, se făceau că lucrează cu spor, făceau pronosticuri optimiste, plecau pentru a aduce ceva şi nu se mai întorceau. Dădea telefon, dar mereu părea că a format numărul greşit. Dacă numărul corespundea, omul respectiv nu prea avea de lucru la firmă. Exista doar o singură soluţie: Trebuia să fie cu luare-aminte să nu-şi frângă glezna, să nu cadă într-o spărtură sau să se rănească în vreun fel. Se temea mai mult pentru Tuppence decât pentru el personal. El era mai atent. Unde se afla ea de fapt? Strigă din nou:

— Tuppence! Tuppence!

Era îngrijorat. Tuppence făcea parte dintre oamenii pentru care trebuie să-ţi faci mereu griji. Înainte de a pleca de acasă, îi dădea ultimile sfaturi şi regreta că se purta după bunul ei plac. Nu, ea n-ar pleca doar pentru a cumpăra două pachete de unt, şi aceasta, în definitiv, nu este periculos.

— Ar putea fi periculos, dacă tu eşti cea care vrea să cumpere un pachet de unt, spusese Tommy.

— Ah, nu fii stupid!

— Nu sunt stupid. Sunt doar un soţ drăgăstos care se îngrijeşte de cel mai preţios bun al său. De fapt, nu ştiu de ce…

— Pentru că sunt atât de şarmantă, atât de drăguţă, o soţie bună şi mă îngrijesc atât de tandru de tine, răspunse Tuppence.

— Da, poate şi asta, dar aş putea să-ţi prezint şi cu totul altă listă de motive.

— Desigur că n-aş asculta-o cu plăcere. Bănuiesc că s-a adunat în tine prea mult amar. Linişteşte-te! Doar nu se va întâmpla nimic. Trebuie numai să strigi când intri în casă.

Aşa, şi unde era acum Tuppence?

— Această mică vrăjitoare! Glăsui Tommy. A plecat ea undeva.

Intră în camera în care o găsise de atâtea ori. Sigur că se uita într-o carte pentru copii, gândea el, şi iar se va emoţiona din pricina unor cuvinte stupide, pe care un copil nătăfleţ le subliniase cu cerneală roşie. Pe urma lui Mary Jordan, indiferent cine era. Mary Jordan, care nu murise de moarte bună. Totuşi, încet-încet, asta îl facea să intre la idei. Probabil că se întâmplase cu mult timp în urmă, căci oamenii care le vânduseră casa se numeau Jones. Ei nu locuiseră foarte mult timp aici, doar trei sau patru ani. Nu, copilul cu cartea lui Robert Louis Stevenson aparţinea unei perioade mult mai vechi. Ei, poftim, Tuppence nu era nici măcar aici, în această cameră. Şi în jur se găseau împrăştiate cărţi deschise pe care ea probabil că le citise.

— Unde naiba este? Strigă Tommy.

Alergă din nou jos şi o strigă de câteva ori, pe nume. Nici un răspuns. Atent, examină un cuier în vestibul. Nici urmă de fulgarinul lui Tuppence. Prin urmare, a ieşit. Încotro? Şi unde era Hannibal? Strigă tare după Hannibal.

— Hannibal, Hannibal! Vino odată, Hannibal!

De asemenea, nici urmă de Hannibal.

„Ei, măcar Hannibal este cu ea” se gândi el.

Desigur, că nu ştia dacă era bine sau rău când Tuppence îl lua pe Hannibal. Hannibal ar avea grijă, în orice caz, ca ei să nu i se întâmple nimic. Întrebarea se punea doar: Hannibal ar face ceva celorlalţi oameni? Se arăta foarte prietenos, când era luat şi el într-o vizită, dar când cineva voia să intre în casa în care el era stăpânul, îi trezea întotdeauna cea mai mare suspiciune: mereu gata, indiferent de primejdie, nu doar să latre, ci chiar să muşte, când considera că este necesar. Deci, unde se aflau amândoi?

Merse o bucată de drum de-a lungul străzii. Nu descoperi nici o urmă a unui câine mic, negru, şi a unei femei de statură potrivită, într-un fulgarin roşu aprins, care se plimbau undeva la vedere. În cele din urmă se reîntoarse acasă destul de supărat.

Acolo plutea un miros ademenitor. Alergă la bucătărie, unde Tuppence stătea lângă maşina de gătit. Se întoarse şi zâmbi.

— Ai întârziat, spuse ea. Asta este o friptură. Nu miroase bine? Am pus toate mirodeniile posibile şi plante comestibile din grădină. Cel puţin sper că au fost verdeţuri.

— Dacă nu este niciuna dintre acestea, atunci probabil că este vorba de beladonă şi digitalină, care sună frumos, dar, în realitate, este mătrăgună şi degetăriţă. Pentru Dumnezeu, unde ai fost?

— M-am plimbat cu Hannibal!

În această clipă, Hannibal îşi făcu marea apariţie. Se năpusti asupra stăpânului său şi îl salută atât de năvalnic, încât Tommy fu aproape să cadă. Hannibal era un câine mic, negru, cu blana strălucitoare şi interesante pete brune pe partea din spate şi pe cap. Era un terrier Manchester, cel mai pur pedigree şi se considera superior altor câini din preajmă.

— Te-am căutat, spuse Tommy. Unde ai fost? Vremea nu era prea îmbietoare.

— Da, era cam ceţoasă şi umedă. Uf, am cam obosit!

— Unde te-ai dus? Doar pe la magazine?
— Nu, azi s-a închis devreme. Am fost la cimitir.
— Asta sună sinistru. Dar ce voiai acolo?
— Am căutat nişte morminte.
— Asta sună din ce în ce mai sumbru, constată Tommy. Barem lui Hannibal i-a plăcut?
— Nu, a trebuit să-l leg afară. Un om, care părea să fie paracliserul, tot ieşea din biserică. Şi m-am gândit că nu i-ar plăcea dacă Hannibal… Ei, ştii doar, în caz că Hannibal nu putea să-l sufere. N-am vrut să stârnesc oamenii împotriva noastră, că de-abia ne-am mutat.
— Şi de fapt ce-ai căutat în cimitir?
— Voiam doar să ştiu cine mai este înmormântat acolo. De altfel, mulţi oameni; cimitirul este cam aglomerat, multe morminte vechi, chiar din secolul al XVIII-lea. Unele lespezi erau atât de roase de vreme, încât nu se puteau citi anii.
— Totuşi, încă nu înţeleg ce căutai tu acolo?
— Am făcut investigaţii.
— Investigaţii?
— Am vrut să verific dacă cei din familia Jordan sunt înmormântaţi acolo.
— Dumnezeule! Tot te mai gândeşti la această poveste?
— Oricum, Mary Jordan a murit. Asta o ştim precis. În carte scria că n-a fost moarte naturală. Şi din această cauză ea trebuie să fie îngropată undeva, sau poate că nu?
— Fără îndoială, opină Tommy, doar dacă nu zace aici în grădină.
— Nu consider asta ca foarte probabil, deoarece cred că doar băiatul, acest Alexander, ştia. Trebuie să se fi socotit drept foarte abil. Dar dacă era singurul care se gândise la aceasta? Cred că nimeni altcineva n-a avut, probabil, vreo bănuială. Prin urmare, ea a murit pur şi simplu, a fost înmormântată aşa cum se cuvine şi nici un om n-a vorbit despre asta…
— Niciunul n-a pretins că n-ar fi fost lucru curat, sugeră Tommy.

— Da, ceva cam aşa: otrăvită sau o lovitură în cap, o prăbuşire de pe faleză, poate un accident de circulaţie. Aici există multe posibilităţi.

— Care ţi-au şi trecut toate prin minte, zise Tommy. Ce noroc că ai o inimă generoasă, Tuppence, şi nu încerci în glumă aceste posibilităţi.

— În cimitir nu este înmormântată nici o Mary Jordan. Nu există chiar nici un Jordan.

— Cât de regretabil! Ia spune, friptura ta este gata curând? Mi-e teribil de foame şi miroase delicios.

— Mai trebuie să te speli pe mâini, apoi putem să mâncăm.

4. O mulţime de Parkinsoni

— Mulţi Parkinsoni zac în cimitir, spuse Tuppence la masă. Mai multe generaţii, numărul este considerabil! Bătrâni, tineri, căsătoriţi – este plin de Parkinsoni. Şi multe familii numite Cape, Griffin, Underwood, Overwood. Nostim că sunt reprezentate ambele categorii de Wood, nu-i aşa?

— Am avut un prieten pe nume George Underwood, a remarcat Tommy.

— Da, am cunoscut şi eu oameni cu numele Underwood, dar nici un Overwood.

— Bărbaţi sau femei? Întrebă Tommy interesat.

— O fată, Rose Overwood.

— Rose Overwood. Tommy ascultă atent cum suna numele. Nu prea se potriveşte. O clipă mai târziu el adăugă: După ce terminăm masa trebuie să-l caut din nou la telefon pe electrician. Fii atentă sus, pe palier, Tuppence, altfel nimereşti sub podea!

— Atunci voi muri de moarte naturală sau chiar de una neobişnuită. Una din două.

— Moarte din curiozitate, zise Tommy. Curiozitatea este periculoasă.

— Tu nu eşti niciodată curios, Tommy?

— Pur şi simplu nu văd nici un motiv pentru a fi curios. Ce avem ca desert?

— Savarină.

— Complimentele mele, Tuppence, a fost o masă delicioasă.

— Mă bucur, dacă ţi-a plăcut.

— Ce este cu pachetul de lângă uşa din spate? Este cumva vinul pe care l-am comandat?

— Nu, sunt bulbi.

— Aşa?

— Bulbi de lalea. Trebuie să vorbesc cu bătrânul Isaac.

— Unde vrei să le sădeşti?

— M-am gândit: într-o parte şi alta a aleii din mijloc.

— Bietul bătrân. Mereu mi-e teamă că, dintr-o clipă în alta, cade şi moare.

— Nici vorbă. Isaac este tare. De altfel pare să fie o caracteristică a grădinarilor. Grădinarii foarte buni, am constatat, ajung în mare formă abia când sunt trecuţi de optzeci de ani. Dar dacă un bărbat tânăr, care arată înfloritor, cam de 35 de ani, spune că vrea să lucreze cu plăcere în grădină, poţi să fii sigur că nu face nimic. Aceştia vor întotdeauna să strângă doar câteva frunze. Dacă ceri mai mult de la ei, susţin pur şi simplu că n-ar fi anotimpul potrivit. Şi fiindcă, de cele mai multe ori, nu se ştie când este anotimpul potrivit – eu, cel puţin, nu ştiu – n-o scoţi niciodată la capăt cu ei. Dar Isaac este grozav! El ştie de toate. Ar trebui, de altfel, să fie aici şi şofran. Cel mai bine să mai verific. Isaac vine îndată. El îmi va explica.

— În ordine, spuse Tommy. Mai târziu îţi ţin companie.

Tuppence şi Isaac s-au înţeles de minune. Bulbii de lalea au fost despachetaţi şi s-au sfătuit unde ar fi cel mai bine puse în valoare florile; întâi lalele timpurii, care or să bucure privirile la sfârşitul lui februarie, apoi nostimele lalele pestriţe cu petale rare, apoi un soi care, pe cât a înţeles Tuppence, se numea viridiflora, deosebit de frumos şi cu tulpina lungă, care înflorea pe la sfârşitul lui mai până în primele zile din iunie. Deoarece nu se acoperea de flori, urma să fie sădită într-un loc în fundul grădinii, pentru ca apoi să fie folosită la interesante buchete în camera de zi.

Probabil se puteau sădi bulbi chiar lângă aleea dintre portiţa de la grădină şi casă, unde florile ar stârni invidia şi gelozia tuturor vizitatorilor.

Către orele patru, Tuppence prepară în bucătărie un ceai bun, tare, într-o cană de lut. Mai puse pe masă o cupă cu cuburi de zahăr şi o cănuţă de lapte şi îl strigă pe Isaac, pentru ca el să se întremeze înainte de drumul către casă. După aceea îl căută pe Tommy.

„Poate că doarme undeva”, gândi ea, în timp ce trecea dintr-o cameră în alta. Remarcă bucuroasă că, din adânca spărtura de pe palier, se zărea un cap.

— Doamnă, acum este în ordine, spuse electricianul. Nu mai trebuie să vă fie teamă. Suntem gata. Din păcate, adăugă că a doua zi dimineaţa, ar vrea să înceapă într-un alt colţ al casei.

— Să sperăm că cel puţin veniţi, spuse Tuppence. L-aţi văzut de altfel pe domnul Beresford?

— Vreţi să spuneţi, pe soţul dumneavoastră? Da, este sus, cred. A aruncat ceva pe jos. Era ceva greu, cărţi, cred.

— Cărţi! A suspinat Tuppence. Nu aşa ceva!

Electricianul se întoarse în lumea sa din adânc şi Tuppence urcă către podul casei, în care fuseseră aranjate în rafturi cărţi pentru copii. Tommy şedea pe o scară dublă. Pe podea, în jurul său, erau împrăştiate mai multe cărţi, în rafturi fiind neaşteptate locuri goale.

— Aha, aici eşti, zise Tuppence. Şi te prefaceai că nu te interesează deloc această chestiune! Ai făcut o dezordine pe cinste.

— Îmi pare rău. Voiam să arunc doar o privire în jur.

— Ai mai găsit cărţi în care mai era ceva subliniat cu cerneală roşie?

— Nu.

— Ce păcat!

— Cred că era Alexander. Domnişorul Alexander Parkinson.

— Da, desigur. Unul dintre Parkinsoni, dintre numeroşii Parkinsoni.

— Presupun că era un băiat cam leneş, spuse Tommy. Chiar dacă-şi dădea osteneala să sublinieze litere. El n-a lăsat nici o altă informaţie despre cazul Jordan.

— L-am întrebat pe bătrânul Isaac. Ştie câte-n lună şi în stele. Nu poate să-şi aducă aminte de nici o familie Jordan.

— Ce-ai de gând cu lampa din alamă pe care ai pus-o lângă uşa din spate? Întrebă Tommy, când coborau.

— O duc la bazarul de rarităţi.

— De ce?

— Pentru că este atât de oribilă. Am cumpărat-o într-o călătorie, mai ştii?

— Da, atunci trebuie să nu fi fost în toate minţile. N-ai putut niciodată s-o suferi.

— Nu pot să fiu decât de părerea ta. În afară de asta, este foarte grea, mult prea grea.

— Domnişoara Sanderson s-a bucurat nespus când i-am oferit-o. A vrut s-o ia, dar i-am spus că aş duce-o eu într-acolo. Azi trebuie s-o transportăm la destinaţie.

— Dacă doreşti, rezolv eu asta.

— Nu, prefer să conduc eu însămi.

— Atunci vin cu tine şi ţi-o duc eu înăuntru.

— Ah, sigur găsesc pe cineva care să mă ajute.

— Asta nu este atât de sigur. Fii atentă să nu te oboseşti foarte tare.

— Bineînţeles.

— Ai totuşi un anumit motiv pentru care să te duci acolo?

— De fapt aş vrea să vorbesc puţin cu oamenii.

— Nu ştiu exact ce pui la cale, Tuppence, dar ştiu precis cum arăţi când urzeşti ceva.

— Între timp tu plimbă-te cu Hannibal, Tommy. Nu pot să-l iau, căci n-aş dori să asist la o încăierere între câini.

— Ei, bine, s-a făcut. Să mergem, Hannibal!

Hannibal, ca-ntotdeauna, îşi dădu imediat consimţământul. Consimţământul şi refuzul erau la el inconfundabile:

fremăta, dădea din coadă, ridica laba, o lăsa iar jos, şi-şi freca cu putere capul de piciorul lui Tommy. Aşa este bine, părea că voia să spună, pentru asta eşti aici. Facem o plimbare nemaipomenită, cu mirosuri grozave.

— Hai! Spuse Tommy. Iau şi lesa. Nu alerga de-ndată pe stradă, ca ultima oară! Unul din acele camioane uriaşe era cât pe-aci să te calce.

Hannibal se uită în sus către stăpânul său. Ochii lui spuneau: Sunt un câine ascultător, mereu fac ce vrei tu. Oricât de prefăcută era această expresie, adesea amăgea foarte tare chiar pe oamenii care-l cunoşteau îndeaproape pe Hannibal.

Tommy duse lampa de alamă la automobil, bombănind sub greutatea ei. Tuppence plecă, şi când Tommy văzu automobilul dispărând după colţ, îl luă pe Hannibal în lesă şi merse de-a lungul străzii. O luă pe un drumeag care ducea la biserică şi-i dădu drumul lui Hannibal, pentru că se părea că nu circula nici o maşină pe acolo. Hannibal savura libertatea, mârâia şi adumelca pe lângă smocurile de iarbă care creşteau la marginea drumului, printre pietrele de pavaj. Era destul de clar ce-ar fi spus dacă ar fi putut vorbi: urma este bună, excelentă, a fost un dulău, desigur scârbosul de câine ciobănesc. Apoi o scurtă reacţie de mânie. Nu suport câinii ciobăneşti. Dacă-l întâlnesc pe cel care m-a muşcat, atunci i-o plătesc cu aceeaşi monedă. Aha! Tare plăcut, o mică căţeluşă ademenitoare, pe care aş întâlni-o cu dragă inimă. Mă întreb dacă locuieşte departe? Cred că este din casa de colo.

— Ei, ieşi odată, a strigat Tommy. Nu se cuvine să alergi prin curţi străine!

Hannibal continua de parcă n-ar fi auzit nimic.

— Hannibal!

Hannibal îşi mări tempo-ul şi o luă după colţul casei, înspre bucătărie.

— Hannibal! Strigă Tommy. N-auzi?

„Dacă te aud, dragul meu”, gândea Hannibal. „M-ai strigat cumva? Da, fireşte!”.

Un lătrat mânios din bucătărie răzbi până la urechea lui. Ieşi agale din grădină şi veni din nou lângă Tommy. Rămase foarte aproape pe urmele sale.

— Câine ascultător, spuse Tommy.

Apoi ajunseră la intrarea în cimitir. Hannibal, care avea deprinderea de a-şi modifica dimensiunea, acum nu mai era un câine destul de spătos, cam gras, ci un ţipar negru. Se strecură fără dificultate printre zăbrele.

— Vino înapoi, Hannibal! A strigat Tommy. N-ai voie înăuntru!

Hannibal nu răspunse, ci alergă vioi prin cimitir ca şi cum lui i s-a dat drumul într-o grădină deosebit de încântătoare.

— Eşti un câine rău! Strigă Tommy.

Deschise o poartă, păşi înăuntru şi alergă după Hannibal cu lesa în mână. Hannibal era într-un colţ foarte îndepărtat şi părea că voia să-şi facă intrarea în biserică printr-o uşă întredeschisă. Tommy sosi tocmai la timp pentru a împiedica acest lucru. Îi puse lesa. Hannibal se uită la el ca şi cum s-ar fi aşteptat. „Aşa deci, îmi pui lesa. Da, ştiu, asta este o chestie de prestigiu pentru tine. Dovedeşte că sunt un câine extrem de valoros”. Dădea din coadă. Deoarece nimeni nu apărea şi nu protesta împotriva faptului că Hannibal se plimba cu stăpânul său prin cimitir, Tommy umbla din loc în loc şi verifica rezultatele investigaţiilor făcute de Tuppence.

Se uită mai întâi la o piatră funerară cam roasă de vreme, din spatele unei uşi mici, laterale, a bisericii. O considera ca una dintre cele mai vechi din cimitir. Existau mai multe pietre de mormânt asemănătoare, datate din secolul trecut. Apoi a urmat o piatră funerară în faţa căreia Tommy s-a oprit îndelung.

— Curios, zise el, al naibii de curios!

Hannibal îl privi. Nu prea înţelegea acest fragment de conversaţie cu stăpânul său. Nu putea descoperi nimic la

piatra funerară, ce-ar fi interesat un câine. Se aşează şi-l cercetă întrebător pe Tommy.

5. Bazarul „Elefantul alb”

Tuppence a fost plăcut surprinsă când lampa de alamă, pe care ea şi Tommy n-o mai puteau suporta de mult, a fost luată în primire cu mare entuziasm.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Beresford, să donaţi ceva atât de drăguţ! Ah, ce piesă interesantă! Desigur că aţi adus-o dintr-una din numeroasele dumneavoastră călătorii?

— Da, am cumpărat-o în Egipt.

În realitate Tuppence nu era atât de sigură de unde o cumpăraseră. Acea călătorie avusese loc cu cel puţin opt sau zece ani în urmă. Ar fi putut să fie şi Damasc, gândi ea, poate şi Bagdad sau chiar Teheran. Egipt însă, considera ea, care acum se afla chiar în centrul atenţiei cercurilor politice, făcea mai multă impresie. În afară de asta, lampa avea ceva egiptean. Şi chiar dacă ei o cumpăraseră din altă ţară, desigur că ea provenea dintr-o epocă în care acolo fusese imitată arta egipteană.

— Ştiţi, pentru casa noastră este puţin cam mare, şi de aceea m-am gândit…

— Cel mai bine s-o oferim prin tombolă, a fost de părere domnişoara Little, care răspundea de bazar. În partea locului, ea era cunoscută sub porecla de „trompeta satului”, pentru că ştia câte şi mai câte şi era la curent cu orice. Numele i se potrivea foarte puţin. Era o doamnă masivă, revărsată în toate direcţiile. Prenumele ei era Dorothy, dar nimeni n-o numea altfel decât Dotty.

— Să sperăm că veniţi la bazarul nostru, doamnă Beresford?

Tuppence dădu imediat asigurări că o să fie negreşit de faţă.

— Ard de nerăbdare să cumpăr ceva frumos, spuse ea exaltată.

— Ce drăguţ că vă gândiţi la aşa ceva.

— Cred că este o idee strălucită, a explicat Tuppence. Aşa un bazar de rarităţi! Aici hârbul îşi poate găsi capacul şi lelea bărbatul, nu?

— Asta trebuie s-o povestesc vicarului! Exclamă domnişoara Price-Ridley, o doamnă osoasă, cu dentiţie bogată. Se va amuza copios!

— Acest castron din carton presat, de pildă. Tuppence îşi înălţă încântată trofeul.

— Credeţi într-adevăr că-l cumpără cineva?

— Oh, îl cumpăr chiar mâine, dacă mai poate fi găsit.

— Există acum castroane din plastic atât de frumoase.

— Nu-mi plac în mod deosebit, preciză Tuppence. Ah, şi asta de aici este o cheie de conserve simpatică. Cu un cap de bou, cum azi nici nu mai vezi.

— Dar sunt atât de obositoare aceste lucruri. Nu găsiţi mult mai practic deschizătorul electric?

Discuţii de acest fel au durat un timp, apoi Tuppence întrebă dacă ea ar putea să dea vreun ajutor.

— Ah, doamnă Beresford, dacă aţi putea, într-adevăr, să aranjaţi standul cu suveniruri? Desigur că aveţi înclinaţie artistică.

— Nu prea mă pricep la asta, dar aş prelua standul cu mare plăcere. Trebuie doar să-mi spuneţi dacă o fac corect.

— Suntem recunoscătoare pentru orice ajutor. Şi, de asemenea, suntem tare bucuroase să vă cunoaştem mai îndeaproape. V-aţi acomodat cu casa?

— Ar fi trebuit să fim gata de mult cu amenajarea casei, răspunse Tuppence, dar lipsesc atât de multe. Electricienii şi tâmplarii şi toţi ceilalţi meseriaşi sunt atât de dificili. Ei tot vin şi pleacă.

Între doamne începu o vie discuţie despre meseriaşi şi oamenii de la gaze.

— Cei de la gaze sunt cei mai răi, zise domnişoara Little foarte hotărâtă. Ştiţi, aceştia trebuie să vină până la Lower Stamford. Oamenii de la centrala electrică din Wellbank sunt mult mai aproape.

Sosirea vicarului şi încurajările, cuvintele sale de laudă pentru doamnele care ofereau ajutor au dus la o schimbare a subiectului. De asemenea, îşi exprimă plăcerea de a o cunoaşte pe noua sa enoriaşă, doamna Beresford.

— Suntem bine informaţi despre dumneavoastră, spuse el. Foarte bine. Şi despre soţul dumneavoastră. Am purtat de curând o interesantă discuţie despre dumneavostră şi domnul Beresford. Ce viaţă palpitantă aţi avut! Probabil că n-ar trebui să se vorbească despre asta, şi de aceea chiar n-o voi face. Mă refer cu aceasta la cel de-al doilea război mondial. Cât de impresionant ce-aţi făcut dumneavostră şi soţul!

— Ah, dar povestiţi! Strigă una din doamne şi lăsă baltă standul pe care înşirase borcane cu marmeladă.

— Mi s-a povestit sub pecetea celei mai stricte tăceri, replică vicarul. Cred că v-am văzut ieri la cimitir, doamnă Beresford.

— Da, confirmă Tuppence. Am fost şi la biserică. Am descoperit că aveţi câteva vitralii vechi foarte frumoase.

— Provin din secolul al XIV-lea. De fapt doar cea din nava nordică. Aproape toate celelalte sunt din epoca victoriană.

— În drumul meu spre cimitir am constatat că există multe morminte ale familiei Parkinson.

— Da, asta, desigur, se poate spune. În această regiune au existat Parkinsoni ca nisipul mării, chiar dacă nu mai pot să-mi aduc aminte de ei. Dumneavoastră trebuie să fi cunoscut totuşi mulţi, doamnă Lupton?

Doamna Lupton, o persoană în vârstă, care mergea în două bastoane, se înveseli.

— Cum să nu, spuse ea. Încă ţin minte perioada când doamna Parkinson locuia la conac. O doamnă în vârstă legendară, cu totul grandioasă!

— Da, şi apoi am văzut numele Somer şi mai mulţi Chatterton.

— Cât de bine cunoaşteţi istoria satului!

— Îmi aduc aminte de a fi auzit şi de cineva cu numele Jordan-Annie sau Mary Jordan, aşa să fie?

Tuppence privi întrebătoare în jur. Numele Jordan părea să nu trezească mare interes.

— Cineva avea o bucătăreasă cu acest nume. Cred că doamna Blackwell. Se numea Susan Jordan. Dar, după câte ştiu, a stat doar şase luni. Poate că nu era prea vrednică.

— Este mult de atunci?

— Nu, nu. Opt sau zece ani. Sigur nu mai mult.

— Mai există Parkinsoni care trăiesc aici?

— Nu, de mult nu mai sunt. Unul s-a căsătorit cu o vară de-a mea. Cred că au plecat în Kenya.

Tuppence reuşi să se facă auzită de doamna Lupton, care, după câte ştia ea, avea un pic de-a face cu spitalul de copii.

— Cum vine asta? Întrebă ea. Mai aveţi nevoie de cărţi pentru copii? Dumneavoastră sunteţi foarte în vârstă. Am cumpărat de la foştii proprietari câteva piese de mobilier şi am primit în plus cărţile.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Beresford. Fireşte că primim ca donaţii cărţi bune. Acum există atât de multe cărţi pentru copii în ediţii deosebite! Mereu îi compătimesc puţin când trebuie să citească fleacuri demodate.

— Ah, într-adevăr? Am iubit cărţile pe care le-am avut în copilărie. Unele aparţinuseră chiar bunicii mele. Cred că acestea erau cele mai frumoase. Nu voi uita niciodată „Comoara din insulă” sau „Ferma dintre vânturi”, sau cărţile scrise de Stanley Weyman.

Privi iscoditoare în jur, apoi renunţă, se uită la ceas, scoase o exclamaţie de uimire, şi îşi luă rămas bun.

Tuppence duse maşina în garaj şi alergă în jurul casei până la uşa din faţă. Era deschisă. Albert veni din aripa de serviciu pentru a o saluta.

— Doriţi ceai, doamnă? Desigur că sunteţi foarte obosită.

— Mulţumesc, am băut la bazar. Au checuri bune, dar cornuri teribil de dulci.

— Astea sunt greu de făcut, aproape la fel de greu ca gogoşile. Oftă. Amy făcea gogoşi atât de bune.

— Ştiu, spuse Tuppence. Gogoşile ei au fost cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată.

Amy fusese soţia lui Albert. Murise de câţiva ani. După părerea lui Tuppence, Amy ştiuse să facă savarine excelente, dar gogoşile ei nu fuseseră atât de grozave.

— Unde este soţul meu? A plecat?

— Nu, este sus. În pod, ştiţi, în încăperea cu cărţi.

— Oare ce face acolo? Întrebă Tuppence, uşor mirată.

— Cred că alege cărţi sau încearcă să le pună într-o ordine definitivă.

— Curios, spuse Tuppence. Unde mai pui că a făcut atâta tărăboi şi era tare ursuz cu noi.

— Ei, zise Albert, tocmai aşa sunt bărbaţii. Ei preferă cel mai mult cărţi mari, groase, tomuri ştiinţifice din care pot citi pe îndelete.

— Mă voi duce sus şi-i voi da treburile peste cap, spuse Tuppence. Unde este Hannibal?

— Cred că şi el este sus.

În această clipă apăru Hannibal. După ce lătrase cu înverşunarea pe care o socotea potrivită pentru un câine bun de pază, intuise corect că draga lui stăpână trebuie să se fi întors, şi nu cineva care voia să fure tacâmurile de argint sau să atace un om. Alergă pe scări în jos, respirând iute şi sacadat, cu limba trandafirie scoasă, şi dând din coadă.

— Ei, te bucuri că-ţi revezi stăpâna?

Hannibal confirmă că el se bucura tare mult. Sări în sus, pe Tuppence, atât de aprig, că era aproape s-o doboare.

— Încet, încet, a strigat Tuppence. Sau vrei să mă omori?

Hannibal dădea de înţeles că avea doar o dorinţă: voia s-o devoreze din dragoste.

— Unde este stăpânul tău? Unde? Este sus?

Hannibal înţelegea. El alergă pe scări în sus, întoarse capul şi aşteptă.

— Ia te uită! Spuse Tuppence, când intră cam gâfâind în încăperea cu cărţi şi-l văzu pe Tommy stând călare pe scară. Scotea cărţile din raft şi le punea din nou înapoi. Ce faci acolo? Credeam că voiai să te plimbi cu Hannibal?

— Ne-am plimbat, răspunse Tommy. Am fost la cimitir.

— Dar nu poţi să-l iei pe Hannibal în cimitir! Este interzis pentru câini.

— Era în lesă. În afară de asta, nu eu l-am luat pe Hannibal. El m-a luat. Pare să-i fi plăcut cimitirul.

— Să sperăm că nu acela va fi locul său preferat. Ştii doar ce animal nărăvit este. Dacă-i intră în obişnuiţă să meargă la cimitir o să avem necazuri.

— S-a comportat cum se cuvine şi inteligent.

— Cu „inteligent” tu vrei să spui că el şi-a impus voinţa mereu.

Hannibal se învârtea în jurul lor şi-şi freca nasul de gambe.

— Acum vrea să te facă să înţelegi că este un câine inteligent, explică Tommy. Mai deştept decât noi amândoi.

— Şi ce înseamnă asta?

— Te-ai distrat bine? Întrebă Tommy, schimbând brusc subiectul.

— Nu se poate spune chiar asta. Au fost foarte amabile şi drăguţe cu mine. Probabil că încă voi mai învăţa să deosebesc doamnele. E greu la început. De fapt, toate se aseamănă şi sunt îmbrăcate la fel, şi de abia pot fi deosebite, cred, dacă nu cumva una este uimitor de frumoasă sau urâtă. Şi asta se întâmplă mai rar aici, la ţară.

— Voiam totuşi să-ţi povestesc că Hannibal şi eu am fost tare deştepţi, spuse Tommy.

— Credeam că doar Hannibal!

Tommy ridică mâna şi luă o carte din raft, chiar din faţa lui.

— Răpit”, explică el. Da, încă o dată Robert Louis Stevenson. Cineva trebuie să-l fi admirat tare mult. „Săgeata neagră”, „Răpit”, „Catriona” şi încă alte două

romane. Alexander le-a primit în dar de la bunica sa, unul este din partea unei mătuşi.

— Şi?

— Şi eu i-am găsit mormântul.

— Ce-ai găsit?

— De fapt a fost Hannibal. Se afla chiar în colţ, lângă una din micile uşi laterale ale bisericii. Ar putea fi uşa de la sacristie. Este foarte măcinat de intemperii şi neîngrijit, dar este mormântul lui. A murit la 14 ani: Alexander Richard Parkinson. Hannibal adulmecase în jur şi voiam să-l trag de acolo; astfel, am văzut inscripţia şi am descifrat-o, cu toate că era atât de ştearsă de vreme.

— Paispezece ani, spuse Tuppence. Bietul copil!

— Da, este trist şi…

— Te gândeşti totuşi la ceva.

— Ah, mi-am făcut doar gânduri. Probabil că m-am molipsit de la tine, Tuppence. Este groaznic cu tine, când te interesezi de ceva, apoi nu-ţi este suficient să te ocupi tu singură de asta, trebuie să mai atragi şi pe altcineva.

— Ce înseamnă asta?

— Mă întreb dacă este un caz de cauză şi efect.

— Dar despre ce vorbeşti Tommy?

— Mi-am făcut idei în legătură cu Alexander Parkinson, care şi-a dat atâta osteneală – şi desigur că urmărea cu ardoare chestiunea – să lase un cod secret sau un mesaj secret într-o carte. „Mary Jordan n-a murit de moarte bună”. Măcar admitem, aşa e? Admitem că această Mary Jordan, oricine ar fi, n-a avut o moarte naturală? Apoi n-ar fi posibil ca Alexander Parkinson să fi fost următorul care a murit?

— Crezi, într-adevăr…

— M-a pus pe gânduri – avea doar 14 ani. Din inscripţie nu reiese de ce a murit. Acolo se află doar un epitaf: „În prezenţa ta bucuria este nemărginită”. Ceva în acest sens. Dar se putea ca el să fi ştiut ceva ce devenise primejdios pentru cineva. Şi de aceea a murit.

— Crezi că a fost omorât? Pură închipuire, dragul meu!

— Tu ai început! În afară de asta, rezultă acelaşi lucru, nu crezi?

— Da, poate ne vom face gânduri în continuare, spuse Tuppence, dar nu vom obţine niciodată ceva precis, pentru că totul a fost cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă.

Se priviră.

— Trebuie să fi fost în perioada când am făcut investigaţii în cazul Jane Finn6.

Se priviră din nou, şi gândurile lor se întoarseră în trecut.

6. Probleme.

Mutarea în propria casă este adesea asociată cu plăcute închipuiri şi bucurii premergătoare, dar, din păcate, aşteptările nu se împlinesc întdeauna.

Trebuie reluate sau stabilite legături cu electricieni, firme de construcţii, cu tâmplari, zugravi, cu cei care se ocupă de tapetare, cu furnizorii de maşini de gătit şi aparate electrice, cu tapiţeri, decoratori, cu atelierele ce pun linoleum sau oferă covoare. Fiecare zi aduce nu numai îndatoririle normale, ci, pe deasupra, o mulţime de vizitatori, ori aşteptaţi de mult, sau a căror apariţie nu se avusese în vedere.

Totuşi existau momente în care Tuppence vestea cu un oftat de uşurare sfârşitul activităţilor de tot felul.

— Aproape cred că bucătăria este gata, spunea ea, doar că nu găsesc cutii potrivite pentru făină.

— Ah, întrebă Tommy, asta este important?

— Cum să nu? Ştii, adesea făina se vinde în pungi de un kilogram şi jumătate şi apoi aceste cutii sunt mult prea mici pentru o asemenea cantitate. Toate sunt atât de drăguţe. Una este decorată cu un trandafir încântător şi celelalte cu o floarea-soarelui, dar înăuntru nu încape mai mult de o jumătate de kilogram, ceea ce este incomod.

Din când în când Tuppence făcea propuneri cum ar trebui să se numească casa.

— Casa dintre Lauri”, spunea ea, un nume atât de stupid, nu găseşti? Nici nu ştiu de ce i se zice aşa. Aici nu există nici un laur. „La platani” s-ar fi potrivit mult mai bine. Platanii sunt copaci foarte frumoşi.

— Înainte de a deveni „Casa dintre lauri” se numea „Long Scofield”. Cel puţin aşa mi s-a povestit.

— De asemenea, un nume care nu înseamnă nimic, constata Tuppence. Ce sau cine este Scofield şi cine a locuit aici pe vremea aceea?

— Cred că oamenii se numeau Waddington.

— Asta nu mă lămureşte în veci, spunea Tuppence. Waddington, apoi familia Jones, care ne-a vândut-o nouă. Înaintea acestora a fost familia Blackmore, nu-i aşa? Şi înainte de aceştia, probabil, familia Parkinson. Există o mulţime de Parkinsoni. Eu tot mai descopăr dintre ei.

— Cum aşa?

— Ah, pică bine că am pus atâtea întrebări pe aici. Ştii, dacă aş putea să aflu ceva despre Parkinsoni, am face progrese mai mari cu problema… Ei, să spunem, a noastră.

— Azi totul înseamnă pur şi simplu o problemă. Şi va să zică, problema noastră este, desigur, Mary Jordan?

— Nu numai aceasta, Tommy. Avem problema familia Parkinson, problema Mary Jordan şi probabil încă o mulţime de alte probleme. „Mary Jordan n-a murit de moarte bună”, dar apoi mesajul chiar continuă; se spune: „A fost unul dintre noi”. Asta înseamnă unul din familia Parkinson, sau mai locuia cineva aici? Păi, să spunem, existau doi sau trei tineri Parkinsoni, apoi Parkinson mai în vârstă şi oameni care se numeau altfel, dar care erau mătuşi, nepoţi sau nepoate. Poate că aveau şi o fată în casă, o subretă şi o bucătăreasă sau o guvernantă şi poate, de asemenea – nu, pentru o domnişoară însoţitoare este prea târziu – dar „unul dintre noi” stabileşte o legătură cu întreaga casă. Şi unei case aparţineau atunci mult mai mulţi oameni decât acum. Bine, în ordine, Mary Jordan poate să fi fost o fată în casă sau bucătăreasă. Şi de ce trebuia cineva să-i dorească

moartea? Cineva trebuie să-i fi dorit moartea, altfel moartea ei ar fi fost cu totul obişnuită, nu-i aşa? Poimâine sunt, de altfel, din nou, invitată la o cafea matinală.

— Pari să dai întruna curs invitaţiilor la cafeaua de dimineaţă, remarcă Tommy.

— Ah, este o metodă practică de a cunoaşte vecinii şi mulţi alţi oameni din partea locului. În definitiv, satul nu este deosebit de mare. Oamenii vorbesc, de asemenea, mereu despre mătuşi bătrâne sau vechi cunoscuţi. Mai întâi îmi propun s-o vizitez pe doamna Griffin, evident un unicat în părţile astea. După tot ce-am auzit, ea a domnit aici cu o mână de fier. Ştii, ea l-a terorizat pe vicar, pe doctor şi felcera satului, şi pe cine se mai află încă în raza ei de acţiune.

— Felcera comunală n-ar putea fi de folos?

— Nu cred. Ea a murit. Mă refer la aceea care trebuie să fi locuit aici în perioada Parkinsonilor. Cea de acum nici nu este de mult timp aici şi nu prea o interesează satul.

— Aş dori, suspina Tommy, aş dori să-i fi putut uita pe toţi aceşti Parkinsoni!

— Crezi că apoi ar dispărea întreaga problemă?

— Ah, Dumnezeule! Iar cuvântul problemă!

— Beatrice este vinovată de asta.

— Cum aşa, Beatrice?

— Ea a introdus cuvântul „problemă”. Nu, de fapt era Elizabeth, menajera, pe care am avut-o înaintea ei. Mereu venea şi spunea; „Ah, doamnă, pot să vă vorbesc o clipă? Tocmai s-a ivit o problemă”. Urmaşa ei în zilele de joi a fost Beatrice; ea trebuie să se fi molipsit, căci şi ea are, de asemenea, probleme. Asta înseamnă pur şi simplu că vrea ceva de la mine, care întotdeauna se numeşte „problemă”.

— În regulă, spuse Tommy. S-o lăsăm încurcată. Tu ai o problemă – eu am o problemă – noi amândoi avem probleme.

Tuppence coborî agale pe scări şi clătină din cap când Hannibal îi alergă nerăbdător în întâmpinare. Dădea din

coadă şi spera că ceva plăcut o să se întâmple.
— Nu, Hannibal. Ai fost afară. Ţi-ai făcut plimbarea de dimineaţă!
Hannibal socotea că se înşela probabil, el încă nu fusese scos la plimbare.
— Eşti cel mai mincinos câine pe care-l cunosc, exclamă Tuppence. Ai fost afară cu stăpânul.
Hannibal făcea o a doua încercare, care trebuia să arate, în toate modurile posibile de exprimare canină, că fiecare câine are dreptul la o a doua plimbare, numai de-ar avea un stăpân care ar vedea just lucrurile. Dezamăgit de eşec, el alergă în jos pe scări şi se repezi lătrând, să muşte o fată în casă cu părul în dezordine, care dădea cu aspiratorul. Nu suporta nici un aspirator şi avea ceva împotriva faptului ca Tuppence era preocupată să discute cu Beatrice.
— Oh, aveţi grijă să nu mă muşte, strigă Beatrice.
— Nu te muşcă. Doar se preface.
— Ei, cred că, într-o zi, chiar că o să mă muşte. Ah, de altfel, doamnă, aveţi timp o clipă?
— Oh, spuse Tuppence, vrei să spui că…
— Da, vedeţi doamnă, tocmai s-a ivit o problemă.
— Chiar la asta mă gândisem. Oare despre ce este vorba? Cunoşti, de altfel, din întâmplare, o familie sau un bărbat cu numele de Jordan? Se pare că locuieşte aici de mai mult timp.
— Jordan? Nu, pe câte ştiu eu, nu. Pe Johnsoni, da, pe aceştia îi cunosc. Unul a fost poliţist, un altul poştaş: George Johnson. Era prietenul meu. Ea chicoti.
— N-ai auzit niciodată de o Mary Jordan?
Beatrice o privi uimită. Dădu doar din cap şi apoi trecu din nou la atac.
— În legătură cu problema mea, doamnă…
— Da, fireşte. Problema dumitale.
— Sper că nu vă deranjez prea mult, doamnă, dar mă aflu într-o situaţie dificilă şi n-aş vrea…

— N-ai putea-o scurta? Trebuie să plec îndată. Sunt invitată la cafea.

— Da, aşa e. La doamna Barber, nu-i aşa?

— Da. Şi acum care este problema dumitale?

— E vorba de un mantou. Era un mantou atât de frumos. La magazinul „Simmond”. Am intrat şi l-am probat, şi mi-a venit foarte bine. Ei, avea o mică pată, chiar deasupra tivului, ştiţi, dar m-am gândit că asta n-are importanţă. Şi în afară de aceasta…

— Da?

— Poate din această cauză era atât de ieftin. Prin urmare, l-am cumpărat. Când am venit acasă, am găsit eticheta pe care nu scria 3,70 £, ci 6 £. Ştiţi, doamnă, atunci nu ştiam ce trebuia să fac. În cele din urmă, m-am dus din nou la magazin. M-am gândit că ar fi mai bine dacă l-aş da înapoi şi le-aş explica că nu-l pot cumpăra la un asemenea preţ. Dar acolo era vânzătoarea – este tare drăguţă şi o cheamă Gladys – care s-a emoţionat din cale-afară, şi am spus: „Atunci plătesc fără îndoială diferenţa”. Dar ea a spus: „Asta nici că se poate, totul este înregistrat”. Înţelegeţi la ce mă refer?

— Cred că da, spuse Tuppence.

— Şi apoi a adăugat: „Nu puteţi face aşa ceva, altfel, am necazuri”.

— Cum adică necazuri?

— Asta nici eu n-am înţeles-o. Ea mi-a explicat că ar fi fost o greşeală să nu fi văzut preţul cel corect şi să-mi fi vândut mantoul prea ieftin. Şi de aceea ar putea să fie concediată.

— Ah, nu cred asta, răspunse Tuppence. Găsesc că ai procedat foarte bine. N-aş şti o soluţie mai bună.

— Aşa e, dar întâmplarea a luat o cu totul altă întorsătură: s-a enervat teribil şi a început să urle până când mi-am luat înapoi mantoul. Şi acum nu-mi este clar dacă am înşelat pe cei de la magazin sau, în fine, nu ştiu ce trebuie să fac.

— Cred că sunt pur şi simplu prea în vârstă pentru a putea să dau un sfat. Astăzi, în magazine, totul este dat peste cap!

Preţurile îmi sunt de neînţeles şi totul este atât de dificil. În locul dumitale, aş da banii lui Gladys, dacă vrei să plăteşti diferenţa. Ea i-ar pune de-a dreptul în casa de bani.

— Asta nu prea-mi place, pentru că ea poate să-i păstreze, ştiţi. După părerea mea, acum este exact ca şi cum eu aş fi furat banii, dar n-aş vrea deloc aşa ceva. Dacă i-aş da banii, pare ca şi cum ea i-ar fi furat. Şi în ea n-am aşa mare încredere. Ah, Doamne!

— Mda, zise Tuppence. Viaţa este încurcată, nu? Îmi pare rău, Beatrice, cred că trebuie să iei singură o hotărâre. Dacă nu poţi avea încredere în prietena dumitale…

— Nu este o prietenă adevărată. Eu doar cumpăr de la ea, şi este întotdeauna atât de drăguţă. Cred că a mai avut un necaz, adică ar fi păstrat banii de la o vânzare, sau aşa ceva.

— Ei, în acest caz, răspunse Tuppence uşor dezamăgită, n-aş întreprinde nimic.

Spuse asta atât de sever, încât Hannibal interveni în discuţie. Lătră tare la Beatrice şi se repezi cu un salt apreciabil la aspirator, pe care-l socotea unul dintre cei mai mari duşmani ai săi.

— Fii cuminte, Hannibal! Încetează cu lătratul şi renunţă la obiceiul de a muşca! Îl dojeni Tuppence. Oh, ajung mult prea târziu! Ieşi alergând din casă.

— Pretutindeni probleme, bombăni Tuppence de una singură pe când cobora dealul şi o lua pe cărarea din livadă. Cu această ocazie se gândi, ca de atâtea ori, dacă fiecare din casele de aici avuseseră câte o livadă. Asta i se părea neverosimil.

Doamna Barber o primi excesiv de amabil şi-i puse dinainte eclairuri care arătau îmbietor.

— Hm, spuse Tuppence, arată minunat. Sunt de la „Betterby”?

„Betterby” era cofetăria din partea locului.

— Nu, mătuşa mea le-a făcut. Ea excelează în aşa ceva.

— Eclairurile sunt foarte greu de făcut. N-am avut niciodată noroc cu ele.

— Trebuie să se folosească o anumită făină. Cred că ăsta-i tot secretul.

Doamnele au băut cafea şi au vorbit despre artificiile preparării prăjiturilor.

— Domnişoara Bolland vorbea de curând despre dumneavoastră, doamnă Beresford.

— Ah? Zău? Cine este domnişoara Bolland?

— Locuieşte lângă casa parohială. Familia ei este aici de multă vreme. Povestea că, încă din copilărie, venea încoace, în vizită. Asta o bucura totdeauna foarte mult, din cauza agrişelor gustoase din grădină. Şi din pricina renglotelor. Asemenea pruni, rar se mai văd în zilele noastre. Prune galbene există, desigur, dar au alt gust.

Doamnele au vorbit despre fructe şi soiuri de fructe, care astăzi nu mai aveau gustul ştiut din vremea copilăriei lor.

— Un frate din partea bunicii avea, de asemenea, renglote, remarcă Tuppence.

— Ah? Era canonic în Anchester? Aici a locuit mai demult un canonic Henderson cu sora sa – o poveste tristă. Ea a mâncat chec cu chimen, s-a înecat cu o sămânţă şi s-a sufocat. Cel puţin aşa se pretinde. Nu-i îngrozitor? Unul din verii mei s-a sufocat, de asemenea, cu o bucată de carne de batal. Se pare că asta se poate întâmpla destul de uşor. Se spune chiar că ar exista oameni care au murit din sughiţ pentru că, pur şi simplu, n-au putut să se oprească. Aceştia nu ştiu vechea rimă, explică ea. „Hic în sus, hic în jos, hic până la următorul oraş, trei hic şi o ceaşcă”, vindecă sughiţurile. Trebuie spusă în timp ce-ţi ţii respiraţia.

7. Mai multe probleme

— Pot să vă vorbesc o clipă, doamnă?

— Vai, spuse Tuppence. Iar probleme?

Venea din încăperea plină de cărţi şi se scutura de praf, căci purta cea mai bună rochie a ei şi mantou. Mai voia să-şi pună o pălărie şi apoi s-o pornească la o invitaţie la ceai, la

cineva cu care făcuse cunoştinţă la bazarul de curiozităţi. Nu era momentul potrivit, considera ea, de a asculta cu atenţie problemele pe care le avea Beatrice.

— Aş vrea să vă povestesc ceva, pentru că m-am gândit că vă interesează.

— Da? Zise Tuppence nesigură. Tot mai avea bănuiala că ar putea fi vorba de o falsă problemă. Mă cam grăbesc, pentru că sunt invitată la ceai.

— Este vorba despre cineva de care m-aţi întrebat. Se numea Mary Jordan, nu-i aşa? Oamenii au crezut, mai întâi, că ar putea fi Mary Johnson. Ştiţi, a existat odată o Belinda Johnson care lucra la poştă. Este mult de atunci.

— Da, şi de asemenea, un poliţist pe nume Johnson.

— Deci, această prietenă a mea – Gwenda – doar ştiţi magazinul – într-o parte este poşta şi, în cealaltă parte, există cărţi poştale, plicuri şi lucruri din astea, şi de asemenea, porţelan, mai ales în preajma Crăciunului…

— Ştiu, o întrerupse Tuppence. Deasupra magazinului, la intrare, scrie „Mrs. Garrison” sau aşa ceva.

— Da, doar că acum nu mai aparţine de mult familiei Garrison. În prezent, proprietarii se numesc altfel. Deci, Gwenda a auzit de o Mary Jordan, care a trăit aici cu mulţi ani în urmă. Este tare mult de atunci! Ea a locuit în această casă, cred.

— Ah? Aici, în „Casa dintre lauri”?

— Atunci se numea altfel. Gwenda a auzit ceva despre ea şi s-a gândit că ar putea să vă intereseze. A fost o poveste tristă; ea a murit din cauza unui accident, sau a fost o întâmplare nenorocită. În orice caz, a murit.

— Locuia în „Casa dintre lauri” când a murit? Era din familie?

— Nu, familia s-a numit Parker, aici există mulţi Parker. Sau Parkinson. La ei trebuie să fi locuit. Cu siguranţă că doamna Griffin ştie mai multe amănunte. O cunoaşteţi pe doamna Griffin?

— În treacăt. La ea sunt invitată azi după-amiază la ceai. Am vorbit cu ea la bazar. Acolo am cunoscut-o.

— Este foarte bătrână, mult mai bătrână decât pare, dar are o memorie admirabilă. Cred că unul dintre tinerii Parkinson a fost finul ei.

— Care era prenumele lui?

— Alec, dacă-mi aduc aminte exact. Alec sau Alex.

— Ce-a devenit el? A plecat când s-a făcut mare, a intrat în armată sau la marină?

— Nu. A murit şi trebuie să fi fost înmormântat aici. A fost aşa, un accident, despre care nu se ştie nimic precis. Este ceva în legătură cu un nume.

— Vă referiţi la o boală?

— Aşa ceva ca Hodgkin, da. Nu prea mă pricep – sângele capătă o culoare anormală. Azi, cred, li se ia sângele şi li se dă altul proaspăt. Dar şi după aceea, se zice că tot se mai moare. Doamna Billings – de la magazinul cu specialităţi din ciocolată, ştiţi – a avut o fetiţă care a murit de asta. Avea doar şapte ani. Înseamnă că se moare din copilărie.

— Leucemie? Întrebă Tuppence.

— Ce, ştiţi asta? Da, asta era. Sunt foarte sigură! Se susţine că acum, oricând, poate fi descoperit un leac împotriva acestei boli. Aşa cum, azi, ei vaccinează pe oricine, chiar şi împotriva febrei tifoide.

— Asta este foarte interesant, spuse Tuppence. Bietul băieţel!

— Oh, nu mai era chiar aşa de mic. Cred că mergea undeva la şcoală. Trebuie să fi avut treisprezece sau paisprezece ani.

— Cu toate acestea este foarte trist. Tuppence făcu o pauză şi apoi strigă: Dumnezeule, acum ajung prea târziu. Trebuie să mă grăbesc.

— Doamna Griffin poate sigur să vă povestească ceva! A fost aici încă din copilărie şi a auzit multe. Povesteşte adesea despre oamenii care au trăit aici mai demult. Şi ce scandaluri au fost atunci! Câte s-au întâmplat!

Lui Beatrice îi venea greu să se despartă de stăpâna sa, tocmai acum când subiectul devenise interesant.

— Ei, cred că fetele erau foarte cuminţi în trecut, erau educate cu severitate şi se căsătoreau de tinere, uneori chiar şi cele din înalta societate.

— Ce frumos! Exclamă Beatrice. Atunci erau haine frumoase, curse de cai şi multe baluri.

— Da, desigur.

— Am cunoscut odată o fată a cărei bunică a fost servitoare într-o astfel de casă distinsă. Veneau toţi! Ştiţi, chiar şi prinţul de Wales! Mai târziu a devenit Edward VII. Trebuie să fi fost teribil de drăguţ cu întreg personalul şi cu toţi oamenii. Când ea a plecat, a luat cu sine săpunul cu care el s-a spălat; l-a păstrat şi ni l-a arătat când eram mici.

— Asta era desigur foarte emoţionant. Trebuie să fi fost într-adevăr o epocă interesantă. Poate că el a tras demult chiar la „Casa dintre lauri”.

— Nu, nu cred. Asta s-ar fi auzit, fără îndoială. Aici au fost doar Parkinsoni, nici urmă de contese, lorzi şi doamne nobile, ci negustori. Foarte bogaţi, ştiţi, şi cam ce ţine de asta, dar în cazul negustorilor nici vorbă de ceva foarte emoţionant, nu?

— Depinde, spuse Tuppence, şi adăugă: Cred că acum trebuie…

— Da, într-adevăr, e timpul, doamnă!

— În orice caz, mulţumesc mult. Cred că mai bine nu iau pălăria. Părul îmi este destul de deranjat.

— Da, aţi băgat capul în colţurile unde sunt atâţia păianjeni. Îi voi da îndată jos, în caz că trebuie să cotrobăiţi din nou acolo.

Tuppence alergă pe scări în jos.

„Alexander, de asemenea, le cobora în fugă”, gândi ea. „Desigur, foarte des. Şi el ştia că era unul dintre noi. Tare mult aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat atunci. Tare mult!”

8. Doamna Griffin

— Mă bucur foarte mult că dumneavoastră şi soţul v-aţi stabilit aici, doamnă Beresford, spuse doamna Griffin, în timp ce-i turna ceai. Doriţi lapte, zahăr?

Îi oferi un platou cu franzeluţe şi Tuppence se servi.

— La ţară este atât de important să ai vecini drăguţi, cu care să te înţelegi. Aţi mai fost vreodată pe aici?

— Nu, niciodată, zise Tuppence. Am văzut, desigur, multe case care ne-au fost recomandate de agenţi imobiliari. Cele mai multe erau într-o stare destul de jalnică, dar, probabil, că aşa e mai mereu. Într-o descriere se menţionează, de pildă: „parfum de epocă”.

— Da, cunosc, spuse doamna Griffin. „Parfum de epocă” înseamnă, adesea, că acoperişul trebuie complet refăcut şi toţi pereţii au igrasie. Şi, „modernizată din temelii” este o astfel de expresie. Doar prostii de prisos şi perspectiva unor şandramele respingătoare. Dar „Casa dintre lauri” a dumneavoastră este cu adevărat încântătoare. Desigur că veţi mai avea mult de renovat. Asta cu greu se poate evita.

— Cred că acolo au locuit multe familii, spuse Tuppence.

— Da. Astăzi se pare că nimeni nu mai reuşeşte să stea mult timp într-un loc. Familia Cuthberston a trăit acolo, apoi familia Redland, înaintea acesteia, cei din familia Seymour. La urmă a fost familia Jones.

— Numele ne-a cam uimit. De ce tocmai „Casa dintre lauri”?

— Ah, ăsta era pur şi simplu un nume îndrăgit. Dacă se merge destul de mult înapoi în timp – cam până în perioada celor din familia Parkinson – se pare că creşteau lauri. Pesemne că aveau un drum în pantă, sinuos, pe lângă care creşteau lauri. Desigur că unii erau şi din soiurile pestriţe. Nu mi-au plăcut niciodată laurii pestriţi.

— Aceeaşi senzaţie o am şi eu, spuse Tuppence. Găsesc că nici nu sunt frumoşi. De altfel, aici trebuie să fi existat foarte mulţi Parkinsoni.

— Da, cred că au locuit acolo mai mult decât toţi ceilalţi.

— Cu toate astea nimeni n-a putut să-mi povestească ceva despre ei.

— Desigur, a trecut atâta timp de atunci. Şi apoi, cred că aşa a fost – după nenorocire, au apărut multe zvonuri, încât nimeni nu s-a mirat când au vândut casa.

— Ah, casa avea un prost renume? Întrebă Tuppence, la întâmplare. Era socotită cumva ca nesănătoasă sau aşa ceva?

— Oh, nu, casa n-avea nici o legătură cu asta, doar cei care locuiau în ea. Desigur, a fost, să spunem, ruşinea… Din timpul primului război mondial. Nimeni nu putea să creadă. Bunica mea vorbea despre asta. Ea spunea că ar fi fost vorba de planuri ale marinei militare, privitoare la un nou submarin. La Parkinsoni locuia o fată care trebuie să fi avut de-a face cu asta.

— Mary Jordan? Întreabă Tuppence.

— Da. Aveţi dreptate, aşa se numea. Mai târziu s-a răspândit bănuiala că n-ar fi fost numele ei adevărat. Trebuie să fi fost suspectată de mai mult timp. În mod sigur de către băiat. De Alexander. Aceasta era foarte drăguţ şi inteligent.

PARTEA A DOUA

1. Cu mult timp în urmă.

Tuppence alegea ilustrate de ziua naşterii. După-amiaza era ploioasă, oficiul poştal aproape gol. Oamenii băgau scrisori în cutiile din faţa clădirii sau intrau în grabă pentru a cumpăra timbre. Fiecare urmărea să ajungă acasă cât se poate de repede. Nu era o după-amiază care să îmbie la cumpărături. Tuppence considera că n-ar fi putut alege o zi mai bună.

Gwenda, pe care o recunoscuse imediat după descrierea făcută de Beatrice, se oferi de îndată să-i îndeplinească dorinţele. Ea răspundea de magazinul din incinta oficiului poştal. O doamnă mai în vârstă, căruntă, conducea oficiul poştal. Gwenda, o fată volubilă, care se interesa de toţi nou-veniţii din sat, se simţea, evident bine, între ilustratele de

Crăciun şi de ziua naşterii, felicitările pentru orice ocazie, hârtia de scrisori, batoanele de ciocolată şi un mic stoc de porţelan de uz casnic. Ea şi Tuppence se împrieteniră repede.

— Într-adevăr mă bucur că acum casa este din nou locuită. „Casa Prinţului”.

— Credeam că s-a numit dintotdeauna „Casa dintre lauri”.

— Nu, cred că niciodată n-a avut acest nume. Aici, în ţinut, mereu se dau caselor nume noi. Ştiţi, pare să le facă plăcere oamenilor.

— Şi eu am această impresie, zise Tuppence gânditoare. Chiar şi noi am născocit vreo două nume. De altfel, Beatrice mi-a povestit că dumneavoastră aţi fi cunoscut pe cineva care a locuit în casa noastră, o anume Mary Jordan.

— N-am cunocut-o, dar am auzit de ea. Asta era în timpul războiului, dar nu în ultimul. Era în cel de dinainte, în care ei veneau cu zeppeline.

— Da, am auzit şi eu de zeppeline, îmi aduc aminte.

— În 1915 sau 1916, ele au fost deasupra Londrei.

— Ştiu, eram acolo, odată, la cumpărături, împreună cu o mătuşă şi s-a dat alarma.

— Uneori veneau şi noaptea, nu-i aşa? Pot să-mi închipui ce spaimă au tras oamenii acolo.

— Nu cred că doar din atât. Fireşte că oamenii erau foarte tulburaţi, dar este sigur că n-au tras o spaimă ca cea faţă de rachetele V din cel de-al doilea război mondial. Atunci se avea tot timpul senzaţia că parcă urmăreau din zbor pe fiecare om de-a lungul străzilor.

— Aţi coborât, în fiecare noapte, în metrou? Aveam o prietenă la Londra. Noaptea era în permanenţă acolo, în staţia Warren Street. Fiecare avea stabilită staţia sa de metrou în care cobora.

— N-am fost la Londra în ultimul război, spuse Tuppence. Nu mi-aş fi petrecut cu plăcere nopţile într-un tunel de metrou.

— Ah, prietena mea – se numeşte Jenny – aprecia grozav asta. Spunea că ar fi fost atât de amuzant. Fiecare avea locul său preferat care îi era rezervat. Dormeai acolo, luai la tine pâine şi ceva de băut, şi era vesel şi interesant. Aşa trecea toată noaptea, minunat! Trenurile circulau până dimineaţa. După război, nu putea deloc să se obişnuiască să doarmă din nou acasă. Ştiţi, considera că este plictisitor.

— În orice caz, în 1914, nu existau încă bombe, ci doar zeppeline.

Se putea observa că Gwenda epuizase subiectul zeppelin.

— Întrebasem de această Mary Jordan, a continuat Tuppence. Beatrice era de părere că dumneavoastră ştiţi ceva despre ea.

— Nu multe. Numele a fost pomenit cândva, dar este tare mult de atunci. Se spune că ar fi avut un păr blond splendid, mi-a povestit bunica. Era de fel din Germania şi a avut grijă de copii – un fel de bonă. Înainte a fost în familia unui ofiţer de marină, cred că în Scoţia. După aceea a venit încoace, în sud. Se afla la o familie, Parks sau Perkins. O dată pe săptămână avea ziua ei liberă şi pleca la Londra. Lua cu sine şi materialul.

— Ce fel de material? Întrebă Tuppence.

— Asta nu ştiu. Nu mi s-a povestit niciodată pe larg. Probabil lucruri pe care le fura.

— A fost prinsă asupra faptului?

— Nu, nu cred. Începuse să fie bănuită, dar s-a îmbolnăvit şi a murit.

— Din ce cauză? Aici în sat? Era la spital?

— Nu… Atunci nu era aici nici un spital. Pe vremea aceea, nu exista asigurarea de stat în caz de boală. Cineva mi-a povestit că ar fi fost o greşeală prostească a bucătăresei. Ea a cules din grădină frunze de degetăriţă în loc de spanac, sau poate în loc de lăptucă. Nu, trebuie să fi fost altceva. Cineva a povestit ceva despre mătrăgună, dar n-am crezut asta niciodată. În definitiv, oricine cunoaşte mătrăguna, nu-i aşa? Totuşi sunt boabe. Oricum, trebuie să fi fost ceva

foarte otrăvitor… au adus medicul şi el a făcut ce-a putut, dar era prea târziu.

— Locuiau atunci mulţi oameni în casă?

— O mulţime! Se spune mai ales că primeau foarte multe vizite. Şi aveau copii, o guvernantă şi o bonă. Fireşte că dădeau şi multe petreceri. Bineînţeles că n-am fost de faţă; bunica mi-a povestit. Bătrânul domn Bodlicott mai vorbeşte, uneori, despre asta, grădinarul, ştiţi, care lucrează aici peste tot. Pe vremea aceea, el era acolo grădinar, şi mai întâi, au vrut să-l scoată pe el vinovat – că ar fi adus ceva greşit în casă – dar categoric n-a fost el. A fost cineva din casă, care a venit în grădină, voia să ajute, a cules verdeţuri şi le-a dus bucătăresei. Spanac şi salată şi verdeaţă, ştiţi. Probabil că acea persoană nu se pricepea deloc la legume. La ancheta judiciară se pare că ei au spus chiar aşa ceva. Este o greşeală care ar fi putut să se întâmple oricui, pentru că spanacul creştea chiar lângă degetăriţă. Mă gândesc că au cules o mână plină şi au luat ambele feluri de frunze. Dar, totuşi a fost trist, căci bunica mea spunea că ea ar fi fost o fată drăguţă, cu părul auriu.

— Şi călătorea la Londra în fiecare săptămână? Fireşte, în ziua ei liberă.

— Da, se pare că afirma că ar avea acolo prieteni. Era străină. Se vorbea chiar că era o spioană germană.

— Şi era?

— Nu cred. Trebuie să fi fost foarte curtată de bărbaţi. Ştiţi, de ofiţerii de marină şi de cei din tabăra de instruire de la Shelton. Ea a avut acolo chiar unul sau doi prieteni. În tabără, vreau să spun.

— Dar atunci era, în mod sigur, o spioană?

— Puţin probabil. Bunica spunea că oamenii ar fi vorbit aşa ceva. Şi nu era în timpul celui de-al doilea război mondial. A trecut mult, mult timp de atunci.

— Nostim, spuse Tuppence, cât de uşor se confundă războaiele. Am mai cunoscut un om foarte în vârstă al cărui prieten luptase la Waterloo.

— Doamne! Asta a fost totuşi cu mult înainte de 1914! Desigur, oamenii aveau atunci bone din străinătate – acele mademoiselles şi Fräuleins. Ea trebuie să fi fost tare drăguţă cu copiii. Se pare, de asemenea, că toţi ar fi fost foarte mulţumiţi de ea şi le-ar fi fost foarte dragă.

— Asta s-a întâmplat când ea locuia aici, în „Casa dintre lauri”?

— Atunci se numea altfel, cel puţin aşa cred. Era la familia Parkinson sau Perkins. Astăzi ea s-ar numi o domnişoară Au-pair. Provenea dintr-un oraş de unde vin pateurile, ştiţi, care există de vânzare la „Fortnum & Mason”. Pateuri teribil de scumpe, pentru sindrofii. Un oraş pe jumătate german, pe jumătate francez, mi-a povestit cineva.

— Strasbourg? Întrebă Tuppence.

— Da, exact. Ea a pictat şi tablouri, chiar un portret al mătuşii mele! Arăta prea bătrână în acest portret – o repeta mătuşa Fanny. A pictat, de asemenea, pe unul din tinerii Parkinson. Bătrâna doamnă Griffin mai are tabloul. Băiatul aflase ceva despre ea, acela al cărui portret ea îl făcuse, un fin al doamnei Griffin!

— Se numea cumva Alexander Parkinson?

— Da. Este înmormântat lângă biserică.

2. Cunoştinţă cu Mathilde, Truelove şi K. K.

A doua zi dimineaţă, Tuppence plecă în căutarea bătrânului Isaac, care era numit domnul Bodlicott doar în ocazii oficiale. Isaac Bodlicott era un original, întâi din pricina vârstei sale – pretindea că avea nouăzeci de ani, ceea ce nimeni nu prea credea – apoi, de asemenea, datorită talentului său de-a putea repara lucrurile cele mai ciudate. Dacă cineva nu reuşea să ia legătura prin telefon cu tinichigiul, în ciuda numeroaselor încercări, atunci se adresa bătrânului Isaac. Fie că avea sau nu pregătirea corespunzătoare pentru reparaţii… În orice caz, el cunoscuse în lunga sa viaţă orice problemă în legătură cu grupul sanitar. Ştia cum se trăgea apa caldă la baie şi cum se repara un boiler, pentru a nu mai vorbi de numeroasele

dificultăţi cu aparatele electrice. Socotelile sale erau scăzute în comparaţie cu cele ale unui meseriaş şi munca sa era, adesea, uimitor de eficace. Putea executa lucrări de tâmplărie, să umble la broaşte, să pună tablouri pe pereţi – uneori ele atârnau puţin într-o parte – şi se pricepea puţin la droturile vechilor fotolii. Unicul dezavantaj era obiceiul său neplăcut de a vorbi fără încetare, când cazna sa cu dinţii falşi abia făcea cu putinţă să fie ascultat. Amintirile sale despre locuitorii de mai de mult ai satului păreau nemărginite, era doar greu de apreciat până unde mergea credibilitatea sa. Domnul Bodlicott nu lăsa să-i scape nici o ocazie pentru a povesti amănunţit vreo întâmplare plăcută din trecut. Aceste incursiuni în lumea fanteziei, pe care el le da drept aduceri-aminte, erau înfăţişate mereu în acelaşi stil.

„Aţi fi surprinsă dacă v-aş povesti ce ştiu despre aceasta, da, uimită! Era sora mai în vârstă, ştiţi. Părea să fie o domnişoară atât de drăguţă. Câinele măcelarului a descoperit. El a alergat după ea, până acasă, da. Numai că nu era casa ei, de fapt, dacă se ia cu de-amănuntul. Aş putea să vă povestesc multe despre asta. Şi apoi acolo era bătrâna doamnă Atkins. Nimeni n-a ştiut că ea avea un revolver, doar eu. Am ştiut asta pentru că a trebuit să repar scrinul.

Bine. Ea era în casă, în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, şi în sertarul de la scrin – încuietoarea nu mai era bună – acolo era revolverul, împachetat la un loc cu o pereche de pantofi de damă. O măsură mică, nu mai ştiu, 35 sau 36. Din satin alb. Pantofii nupţiali ai străbunicii, a spus ea. Fie şi aşa. Ce-i drept, cineva a afirmat că ea i-ar fi găsit într-o dugheană, dar asta n-o ştiu sigur. Şi revolverul se afla lângă pantofi. Desigur! Se spune că fiul ei l-ar fi adus, din Africa de Est. El a vânat acolo elefanţi. Şi ştiţi ce a făcut bătrâna? Fiul ei o învăţase să tragă cu revolverul. Ea şedea la fereastra camerei de zi şi pândea, şi dacă cineva se îndrepta spre casă, lua revolverul şi-l întâmpina cu gloanţe,

fără a-l nimeri. Da. Oamenii erau îngroziţi de moarte şi fugeau de acolo. Ea spunea că n-ar lăsa să intre pe niciunul dintre cei care stârneau păsările. Era nebună după păsări. Doar nu credeţi să fi împuşcat vreodată o pasăre, niciodată! Ah, şi apoi toate acele istorisiri despre doamna Letherby. Pe aceasta erau gata-gata s-o bage la închisoare din cauză că fura din magazine. Se spune că făcea asta cu mare dibăcie. Şi, pe deasupra, era atât de bogată!”

După ce Tuppence îl convinsese pe domnul Bodlicott să înlocuiască luminatorul de la baie, se gândea cum ar putea face să îndrepte discuţia spre o întâmplare care să ajute la aflarea tainei casei în care locuia, dacă, într-adevăr, exista o taină.

Isaac nu se lăsa niciodată mult timp rugat pentru a accepta lucrări de reparaţii la noii veniţi. Nu considera nimic mai plăcut decât faptul de a cunoaşte cât mai mulţi oameni. Pentru el era ceva nemaipomenit când întâlnea oameni care nu ascultaseră încă amintirile sale şi povestirile uimitoare despre timpurile de altădată. Cine le cunoştea, rar îl mai îndemna să le mai spună o dată. Doar auditorii fără nici cea mai vagă idee! Acest fapt era, de fiecare dată, un eveniment. Se avânta cu plăcere în discuţie.

— Ce noroc că bătrânul Joe nu s-a tăiat. Ar fi putut să se rănească serios la faţă.

— Da, se poate.

— Aici trebuie strânse nişte cioburi, doamnă.

— Ştiu, zise Tuppence. N-am ajuns încă să facem ordine aici.

— Cu geamul ar trebui să fiţi prudentă. Au rămas cioburi: unul singur provoacă mari necazuri. Se poate muri din asta, dacă atinge o venă. Îmi amintesc de domnişoara Lavinia Shotacomb. Ea…

Tuppence n-o găsi foarte atrăgătoare pe domnişoara Shotacomb. Şi aşa auzise, de mai multe ori, vorbindu-se de

ea. Avea între şaptezeci şi optzeci de ani, era complet surdă şi aproape fără vedere.

— Cred, spuse Tuppence repede, mai înainte ca relatarea lui Isaac despre domnişoara Shotacomb să continuie, că ştiţi multe despre diverşii oameni şi ciudatele întâmplări din această casă.

— Ah, eram atât de tânăr odată, acum nu mai sunt. Mă apropii de nouăzeci de ani. Dar am avut întotdeauna o memorie bună. Şi ştiţi, sunt lucruri care nu se uită. Nu. Oricât de mult timp ar trece, orice îl face pe cineva să-şi aducă aminte şi apoi totul revine din nou în minte. Nu vă vine să credeţi ce-aş putea să vă povestesc!

— Este uimitor, într-adevăr, dacă stai să te gândeşti cât de multe trebuie să ştiţi despre oamenii cei mai ciudaţi!

— Da, în privinţa oamenilor, niciodată nu poţi fi sigur, nu? Unii nu sunt ceea ce par. Şi există lucruri de care nici în vis nu i-ai crede capabili.

— Că sunt spioni, de pildă, spuse Tuppence, sau criminali. Ea îl privi plină de speranţă. Bătrânul Isaac se aplecă şi ridică un ciob de sticlă.

— Uite! Exclamă el. Ce-aţi fi spus dacă v-ar fi intrat în talpă?

Tuppence avu senzaţia că nu era suficientă înlocuirea unui geam la luminator pentru a invoca povestirile mai palpitante din trecut ale lui Isaac. Ea aminti că mica seră construită lângă casă, pe partea sufrageriei, ar trebui, de asemenea, reparată şi aranjată, cu ceva bani pentru geamuri noi. Merita reparaţiile sau ar fi mai bine să se dărâme? Isaac se aruncă cu ardoare asupra noii însărcinări. Coborâră împreună şi dădură ocol casei până ajunseră la construcţia cu pricina.

— Aha, la asta de aici vă referiţi?

Tuppence adeveri.

— K. K., spuse Isaac.

Tuppence se uită la el. Cele două litere nu-i spuneau mare lucru. La ce se referea?

— Ce-aţi spus?

— Am spus K. K. Mai demult, pe timpul bătrânei doamne Lottie Jones, aşa se numea.

— Aha! Şi de ce o numea aşa?

— Nu ştiu. Probabil un fel de nume care s-a folosit atunci pentru o casă. Nu este chiar mare, aşa-i? Casele mai mari au o seră adevărată. Ştiţi, cu ferigi în ghivece.

— Da. Tuppence dădu din cap în semn de aprobare. Îşi aducea aminte foarte bine. Avusese această seră ferigi?

— Nu, nu. Aici îşi păstrau copiii jucăriile. Poate că mai sunt înăuntru, dacă nu le-a aruncat nimeni. Vedeţi doar că sera este pe jumătate căzută. Ei au pus doar susţinători şi un acoperiş. Nici nu mai cred că se poate folosi. Au adus aici jucării stricate şi scaune, şi alte asemenea lucruri. Atunci se găsea înăuntru căluţul şi, de asemenea, Truelove.

— Putem să intrăm? Întreabă Tuppence, care încerca să se uite înăuntru cu atenţie, printr-un ochi de geam, în mare parte murdar. Acolo trebuie să fie o mulţime de lucruri ciudate.

— Desigur, există o cheie! Care o fi pusă încă în vechiul loc.

— Unde este acesta?

— În şopron, în spate.

O luară pe o cărăruie. Şopronul cu greu merita acest nume. Isaac deschise uşa, dădu la o parte vreascurile şi împinse mai încolo cu piciorul merele stricate. Apoi luă dintr-un cui bătut în perete un covoraş vechi de papură, folosit la ştergerea picioarelor sub care erau agăţate câteva chei ruginite.

— Aici sunt cheile lui Lindop, constată el. Era penultimul grădinar care a locuit aici, de meserie împletitor de coşuri: nu era mare lucru de capul lui. Vreţi, într-adevăr, să vedeţi K. K.?

— Da, cu plăcere, răspunse Tuppence însufleţită. Cum se scrie de fapt?

— Ce?

— Sunt doar două litere?

— Nu, cred că oricum era altfel, ceva străin. K-a şi încă o dată K-a. Mi se pare ca şi cum ei ar fi rostit ceva din limba japoneză.

— Ah? Oare aici au locuit japonezi?

— Nu, niciodată! Străini de acest fel nu.

Cu puţin ulei – Isaac părea să-l aibă la îndemână – cea mai ruginită dintre chei putu fi băgată în broască. Se învârti scrâşnind şi uşa se deschise. Tuppence şi însoţitorul ei intrară.

— Asta este, zise Isaac, fără a da vreo atenţie deosebită lucrurilor împrăştiate înjur. Nimic decât troace, nu?

— Oh, căluţul arată splendid.

— Acesta este Mackild, îl prezentă Isaac. Sau mai bine, Mathilde.

— Mackild? Întrebă Tuppence cam cu îndoială.

— Da. Era vreo regină, după câte se spune, nevasta lui Wilhelm Cuceritorul, dar asta era, desigur, doar fanfaronadă. Căluţul este din America. Un naş american l-a adus unuia dintre copiii.

— Cărui copil?

— Din familia Bassington, fireşte. Ei au stat aici înaintea celorlalţi. Dar acum, fără îndoială, a ruginit complet.

Deşi uzat, Mathilde era un cal superb. Arăta aproape la fel de mare ca un ponei normal. Din coama deasă originară mai rămăseseră doar câteva fire de păr, o ureche fusese ruptă, coada rară de-a binelea. Picioarele din faţă erau mult ridicate în sus, picioarele dinapoi erau date îndărăt.

— N-am văzut încă niciodată un căluţ care să funcţioneze aşa, spuse Tuppence.

— Da, nu-i aşa? Ceilalţi se leagănă doar în sus şi în jos. Dar acesta de aici – vedeţi – sare cu adevărat înainte. Întâi cu picioarele de dinainte – hop – apoi pe picioarele de dinapoi. Dacă v-aş arăta o dată…

— Aveţi grijă, spuse Tuppence iute. S-ar putea să fie cuie ieşite în afară, care să vă rănească. Sau dacă o să cădeţi!

— Am călărit-o pe Mathilde acum cincizeci sau şaizeci de ani, da, atâţia ani trebuie să fie de atunci. Gloaba este încă sigură, credeţi-mă! Nu se prăbuşeşte.

Cu o neaşteptată săritură acrobatică Isaac ateriză pe Mathilde. Calul se puse zgomotos în mişcare înainte, apoi înapoi.

— Ritm nemaipomenit, nu?

— Se poate spune asta, fără îndoială!

— Ah, cât de mult l-au iubit ei! Domnişoara Jenny îl încăleca în fiecare zi.

— Cine era domnişoara Jenny?

— Cea mai mare. Naşul ei i l-a trimis. El i l-a dăruit şi pe Truelove.

Tuppence îl privi întrebătoare. Numele părea a nu se potrivi cu nici un lucru din „Ka-Ka”.

— Aşa au numit ei căluţul cu trăsura, de-acolo din colţ. Se dădeau la vale cu acesta. Mai ales domnişoara Pamela. Era totdeauna foarte serioasă. Trăgea trăsura până sus pe deal şi apoi îşi punea picioarele desupra – ştiţi, ar fi trebuit să aibă pedale, dar erau stricate de mult. De aceea, împingea trăsura pe deal în sus şi apoi se lăsa la vale. Foloseau picioarele ca frâne. De cele mai multe ori, dădea jos peste araucaria.

Tuppence făcu o grimasă.

— Asta nu sună prea plăcut. N-aş îndura să nimeresc acolo.

— Nu era atât de rău. Sigur că frâna dinainte. Stătea acolo ore în şir. Adesea eu săpam stratul de spânzi, ştiţi, şi apoi iarba de pampas. Atunci puteam s-o văd. N-am vorbit cu ea. Nu-i plăcea să i se vorbească. Nu voia să fie deranjată când făcea sau îşi imagina ceva.

— Oare ce-şi imagina ea? Tuppence începu brusc să se intereseze de domnişoara Pamela, în orice caz, mai mult decât de domnişoara Jenny.

— Asta n-o ştiu prea bine. Uneori ea spunea că ar fi o prinţesă în surghiun. Sau Maria, regina – cred că a Irlandei

sau a Scoţiei?
— Maria Stuart? A fost regina Scoţiei.
— Da, aşa este. Spunea că ar pleca în Anglia şi ar vrea să ceară îndurare reginei Elizabeth. Dar nu cred că aceasta era tare milostivă.
— Toate acestea erau foarte interesante, începu Tuppence, şi-şi ascunse dezamăgirea. Totuşi cum se numea familia?
— Erau cei din neamul Bassington.
— Aţi cunoscut o Mary Jordan?
— Ştiu la cine vă referiţi! Dar cred că atunci încă nu eram aici. Vorbiţi de tânăra spioană germană?
— Pare-se că aici fiecare o cunoaşte, a remarcat Tuppence.
— Da. Ei o numeau „Fräulein”. Nostim, nu? Isaac râse şi apoi spuse: Acum îmi dau seama că dumneavoastră ar trebui să vă interesaţi de grădina de legume. E timpul, dacă vreţi să aveţi fasole căţărătoare, precum şi mazăre. Şi ce este cu salata? Luaţi salată pitică7? Aceasta este un soi bun, mică şi tare.
— Desigur că aţi lucrat în multe grădini. Cred că nu numai în grădina noastră, dar şi în toate celelalte din preajmă.
— Da, adesea am dat o mână de ajutor. Unii nu erau mulţumiţi de grădinarii lor şi săream întotdeauna în ajutor când era mult de lucru. Aici, la dumneavoastră, s-a întâmplat de altfel ceva, cândva. Au încurcat verdeţurile. Dar atunci nu eram aici.
— Nu era vorba de frunze de degetăriţă? Întrebă Tuppence cu inocenţă.
— Aşa ceva! Aţi auzit asta! Mai ales că a trecut foarte mult timp de atunci. Da, câţiva oameni s-au otrăvit cu asta. Cineva chiar a murit, după cum am auzit. Poate că erau doar zvonuri. Un prieten mi-a povestit.
— Gândeam c-ar fi fost „Fräulein”?
— Ce? Ea era? N-am ştiut asta.
— Poate că mă înşel. Ce-ar fi dacă dumneavoastră aţi trage în sus pe deal atelajul numit Truelove, aşa ca domnişoara Pamela în trecut? În caz că mai există dealul?

— Fireşte că încă există. Oare ce credeţi? Este tot loc de fâneaţă, dar trebuie să fiţi foarte prudentă. Nu ştiu cât de tare a ruginit Truelove. Aş curăţa-o şi verifica-o cu plăcere. S-o fac?

— Da, bine. Şi dacă aţi putea, să vă mai gândiţi ce fel de seminţe de legume sau de flori avem nevoie pentru grădină.

— Ei, fără îndoială, că sunt atent ca dumneavoastră să nu primiţi spanac amestecat cu degetăriţă. Nu mi-ar plăcea de fel, dacă aş auzi că vi s-a întâmplat ceva chiar acum, după ce v-aţi mutat aici. Aveţi un teren frumos. Trebuie doar să investiţi puţin.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Tuppence.

— Şi apoi mă ocup de Truelove pentru ca să nu se frângă sub dumneavoastră. Este foarte veche, dar uneori ceea ce este vechi funcţionează uimitor de bine. Ştiţi, acum câtva timp, un văr de-al meu a cumpărat o bicicletă veche. Nimeni n-ar fi crezut că aceasta încă funcţionează… Patruzeci de ani fusese lăsată de izbelişte. Şi cum funcţionează! Doar cu puţin ulei. Grozav ce se poate realiza cu puţin ulei.

3. Şase lucruri imposibile înainte de micul dejun

— Pentru Dumnezeu, ce… Zise Tommy.

Se obişnuise ca, atunci când se întorcea acasă, s-o găsească pe Tuppence în locurile cele mai imposibile, dar asta depăşea orice precedent. În casă nu dăduse de ea.

Presupuse că, în ciuda ploii uşoare, era prinsă într-o activitate, undeva, în grădină, şi ieşi. Aceasta era clipa în care el spuse: „Pentru Dumnezeu, ce…”

— Bună, Tommy, strigă Tuppence. Ai venit mai devreme decât mă aşteptam.

— Ce este asta?

— Te referi la Truelove?

— Vrei să te plimbi cu asta? Este prea mică pentru tine!

— Fireşte! Chiar pentru copii este făcută.

— Dar merge?

— Nu chiar atât de bine. Doar dacă este aşezată sus pe deal, roţile se pun în mişcare de-ndată la vale. Apoi te poate duce.

— Şi să se amenajeze jos un loc de aterizare forţată. Măcar te-ai asigurat?

— Da de unde, Tommy! Se frânează cu picioarele. Să-ţi arăt o dată?

— Mai bine nu. Şi aşa ploaia se înteţeşte. Aş vrea doar să ştiu de ce asta, de fapt? Nu poate să fie atât de amuzant.

— Sincer vorbind, mi-e tare frică. Dar aş vrea să-i fac proba şi…

— Şi de aceea stai în faţa acestui copac? Oare ce fel de copac este? Un araucaria?

— Da, spuse Tuppence. Cât de bine informat eşti!

— Sunt un adevarat botanist. Şi acum, ce faci aici?

— Dacă cobori la vale şi nu frânezi cum trebuie, ajungi lângă copac.

— Ei, poftim, oftă Tommy. Fiecare cu gărgăunii săi.

— Pe lângă aceasta, am făcut doar investigaţii, ştii, în legătură cu ultima noastră problemă.

— Problema ta? Problema mea?

— Asta n-o ştiu. Să sperăm că a amândorura.

— Desigur că n-are nimic de-a face cu problemele puse de Beatrice?

— În nici un caz. Doar că am căzut aşa pe gânduri în legătură cu tot ceea ce s-ar putea ascunde în această casă, şi de aceea am văzut o mulţime de jucării care zăceau, evident de mulţi ani, în mica şi vechea seră. Şi aşa am descoperit acest atelaj, de asemenea, pe Mathilde, un căluţ cu o gaură în burtă.

— Cu o gaură în burtă?

— Da. Probabil că au îndesat înăuntru tot felul de lucruri, copiii, aşa în joacă: frunze şi hârtii vechi şi cârpe de praf şi ştergătoare mânjite de ulei.

— Vino-odată, spuse Tommy. Să mergem în casă.

Tuppence îşi întinse picioarele cu plăcere către focul din cămin, pe care-l aprinsese în camera de zi, înainte de reîntoarcerea lui Tommy.

— Acum povesteşte! Ai fost la Galeria Ritz pentru a vedea tablourile?

— Nu. N-am ajuns acolo.

— Ce înseamnă asta? Nu te-ai dus tocmai de aceea la Londra?

— Tu faci mereu tot ce ţi-ai pus în gând?

— Dar cu toate acestea trebuie să fi fost undeva şi să fi făcut ceva.

— Am găsit un loc bun de parcare.

— Măcar ceva folositor, a remarcat Tuppence. Unde?

— În apropiere de Hounslow.

— Oare ce-ai vrut la Hounslow?

— N-am fost chiar la Hounslow. De la locul de parcare am călătorit în continuare cu metroul.

— Încotro? La Londra?

— Da. Am găsit asta mai comod.

— Oricum, faci impresia că parcă ai avea ceva pe conştiinţă, spuse Tuppence. Acum doar asta mai lipseşte, să am o rivală care locuieşte la Hounslow.

— Nu. Ai avea chiar toate motivele să te bucuri.

— Aşa? Mi-ai cumpărat un cadou?

— Nu, asta nu. Chiar nu ştiu niciodată ce trebuie să-ţi fac cadou.

— Ah, totuşi, uneori, ai nimerit-o. Atunci ce-ai făcut cu adevărat?

— Am făcut investigaţii.

— Azi fiecare face asta, declară Tuppence. Nepoţi şi veri, fii şi fiice de-ale cunoştinţelor, toţi fac investigaţii. De ce, nu ştiu, dar asta îi amuză.

— Fiica noastră adoptivă face cercetări în Africa de Est. Chiar, ţi-a scris?

— Da. Betty este fericită: intervievează familii africane şi apoi scrie articole.

— Crezi că oamenii de acolo sunt entuziasmaţi de întrebările ei? Se interesă Tommy.

— Nu pot să-mi dau seama. În satul tatălui meu, comisiile bisericeşti nu erau deloc agreate. Erau socotite drept iscoade.

— Hm. Ca preot, tatăl tău o fi avut experienţă. Şi cu asta chiar îmi este clar de câte dificultăţi trebuie să ţin seama.

— Oare în legătură cu ce vrei tu să faci investigaţii, nu cumva este vorba de maşina de tuns iarba?

— Oare cum de ţi-a venit ideea asta?

— Pentru că îmi examinezi întruna cataloage pe toate feţele. Pari să fii obsedat de ideea de a cumpăra o maşină de tuns iarba.

— Dar când vrem să ne controlăm casa, apoi e vorba doar de chestii istorice, să spunem, crime, care s-au petrecut cel puţin acum şaizeci sau şaptezeci de ani.

— Acum dezleagă măcar sacul, Tommy! Povesteşte-mi mai multe despre planul tău de investigare.

— Am fost la Londra şi am pus în mişcare anumite lucruri.

— Aşa? Într-o anumită privinţă, am făcut exact la fel, doar că metodele noastre sunt diferite. Dar perioada în discuţie se află cu foarte mulţi ani în urmă.

— Vrei să arăţi cu asta că tu te ocupi acum, intens, de cazul Mary Jordan? La tine problema a căpătat evident contur, nu?

— Şi în afară de asta, are un nume atât de prozaic. Mai că nu putea să se numească aşa, dacă era germană! Spuse Tuppence. Se susţine că ar fi fost o spioană sau o agentă germană. Fireşte că putea să fi fost aşa ceva şi ca englezoaică.

— Cred că chestiunea cu Germania este o legendă.

— Mai departe, Tommy. Încă nu mi-ai dezvăluit nimic precis.

— Deci, am pus anumite… Anumite…

— Nu mai spune întruna „anumite”! Strigă Tuppence. Chiar nu mai înţeleg nimic.

— Uneori este greu să explici ceva corect, zise Tommy. Este vorba de faptul că există anumite metode de investigare.

— Şi?

— Cred că există lucruri care se pot afla, despre care se poate constata ceva. Nu umblând cu micul atelaj, nu întrebând doamne în etate despre amintirile lor şi supunând un grădinar bătrân unui interogatoriu încrucişat, om care, probabil, povesteşte totul eronat. Sau mergând la oficiul poştal şi deranjând de la treabă pe angajate şi ascultând ce a povestit cândva sora străbunicilor.

— Totuşi, asta ne-a ajutat să facem puţină lumină.

— Şi investigaţiile mele ne vor ajuta să facem lumină, spuse Tommy.

— Şi la cine mergi cu întrebările tale?

— Acum nu mai este atât de simplu. Îţi vei aduce aminte, Tuppence, că, întâmplător, am întâlnit în viaţă oameni care ştiu cum se face aşa ceva. Oameni care, în schimbul unei anumite compensaţii, fac investigaţii pentru cineva. Ei cunosc sursele şi oferă material autentic.

— Ce fel de surse? Ce fel de material?

— Ah, există nenumărate posibilităţi. De pildă, poţi să pui pe cineva la curent cu cazuri de deces, naşteri, căsătorii şi alte lucruri asemănătoare.

— Ai cheltuit mulţi bani cu aşa ceva? Întrebă Tuppence. Voiam doar să facem economii, după o mutare atât de costisitoare.

— Deoarece te interesezi atât de mult de această chestiune, cred că folosim banii pentru o cauză bună.

— Şi ce-ai aflat?

— Nu merge atât de repede. Asemenea informaţii reclamă timp. Apoi dacă s-a descoperit ceva…

— Cineva vine şi-ţi povesteşte că o anumită Mary Jordan este originară din vreun orăşel prăpădit. Atunci te duci acolo şi-ţi continui investigaţiile? Aşa crezi tu?

— Nu neapărat. În definitiv, există acte cu recensăminte ale populaţiei, certificate de deces, cu indicarea cauzelor morţii, şi aşa mai departe.

— Asta sună cel puţin foarte interesant, constată Tuppence.

— Şi mai pot afla multe din colecţii de ziare.

— Ce? Relatări despre crime sau procese?

— Da, şi acestea. Cunosc, de pildă, o mulţime de oameni care sunt bine informaţi. Pot să le fac o vizită, să le pun câteva întrebări, să reiau vechi prietenii. Nu mai ştii cum era când lucram la Londra ca detectivi particulari? Există mulţi oameni care ar putea să ne dea informaţii sau să ne sfătuiască cui să ne adresăm.

— Da. Aici ai dreptate. Chiar eu însămi am trăit această experienţă.

— Metodele noastre sunt doar diferite, spuse Tommy. Ale tale sunt la fel de bune ca ale mele. Nu voi uita niciodată ziua în care am ajuns în acea pensiune, ea se numea „Sans Souci”. Şi primul om pe care l-am întâlnit ai fost tu. Tricotai şi te dădeai drept doamna Blenkensop.

— Şi totul doar pentru că n-am lăsat pe altcineva să facă investigaţii în locul meu, spuse Tuppence.

— Da, ai tras cu urechea din camera de alături la o discuţie foarte interesantă, din care ai aflat unde voiau să mă trimită şi ce caz trebuia să elucidez; şi aşa ai reuşit să fii acolo înaintea mea. Ai tras cu urechea! Asta reiese. N-a fost deloc corect.

— Rezultatul a fost însă foarte mulţumitor, spuse Tuppence.

— Da, admise Tommy. Ai un simţ al succesului. Îţi pică în poală.

— Într-o zi vom şti, de asemenea, ce s-a întâmplat aici, numai că asta a fost cu îngrozitor de mult timp în urmă. Dar ideea că aici se ascunde ceva într-adevăr important sau există ceva semnificativ, care este în legătură cu casa sau

locatarii, oricum, nu prea pot s-o cred. Desigur, măcar ştiu ce trebuie să facem de-ndată.

— Ce? Întrebă Tommy.

— Fireşte, să credem, încă înainte de micul dejun, că şase lucruri imposibile sunt adevărate, spuse Tuppence. Este deja unsprezece fără un sfert, şi m-aş culca. Sunt obosită şi murdară, pentru că am răscolit în toate vechiturile prăfuite. Probabil că, în seră, se află încă multe alte surprize. De altfel, de ce se numeşte „Ka-Ka”?

— N-am nici o idee. Oare ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, aşa că, acum mă spăl până scap de toţi păianjenii şi merg la culcare.

— Dar gândeşte-te la asta: şase lucruri imposibile înainte de micul dejun!

— Bănuiesc că, în această privinţă, sunt mai bună decât tine, Tommy.

— Uneori reacţionezi tare imprevizibil.

— Şi tu ai mult mai des dreptate decât mine, situaţie care adesea este foarte greu de suportat. Ei, acestea sunt tocmai încercările destinului. Oare cine vorbea întruna de acestea, Tommy? Cine?

— Dar n-are importanţă, răspunse Tommy. Mergi, curăţă-te de praful timpurilor trecute. Isaac se pricepe întradevăr la grădinărit?

— Este ferm convins de asta. Trebuie să riscăm să încercăm.

— Da. De vreme ce nu înţelegem, din păcate, nimic din grădinărit. Deja, iar o problemă!

4. Expediţie pe Truelove, Oxford şi Cambridge.

Să crezi încă înainte de micul dejun că şase lucruri imposibile sunt adevărate… Dumnezeu ştie! Spuse Tuppence; îşi goli ceaşca de cafea şi privi ultimul ou ochi, care stătea, între două bucăţele de rinichi ce păreau apetisante, pe un platou aflat pe bufet. Să iei micul dejun este mult mai folositor decât să te gândeşti la lucruri

incredibile. Tommy este acela care se ia după năluci. Aş vrea să ştiu dacă a ieşit ceva la iveală din investigaţiile sale.

Îşi puse pe farfurie ou şi rinichi.

„Ah, ce grozav, în sfârşit, să iei micul dejun aşa cum trebuie!”

Mult timp, se mulţumise dimineaţa cu o ceaşcă de cafea şi o oranjadă sau un grepfrut. Deşi aceasta dădea rezultate foarte bune la controlul zilnic al greutăţii, nu prea se bucurase. Acum găsea că hrana caldă acţiona foarte incitant asupra sucurilor gastrice. „Probabil, continuă Tuppence, familia Parkinson a dejunat tot aşa. Ochiuri sau jumări cu şuncă şi poate – ea se piedu în amintirea de romane vechi – da, poate chiar friptură rece de găinuşă-de-baltă. Hm! Ştiu încă, cu ce aer de stăpân se împărţea mai ales aceasta. Fireşte că atunci copiii erau atât de neînsemnaţi, încât lor li se dădeau doar pulpele. Dar picioarele de pasăre au avantajul că pot fi ronţăite”. Se opri din monologul ei tăcut şi duse la gură ultima bucăţică de rinichi.

Atunci se auziră dincolo de uşă sunete ciudate.

— Nostim, spuse Tuppence, se aude ca un concert ratat.

Cu o felie de pâine prăjită în mână, trase din nou cu urechea şi-l privi întrebătoare pe Albert, care tocmai intra.

— Ce se întâmplă acolo, Albert? Doar să nu-mi explici că meseriaşii pot dintr-odată să cânte la un instrument! Nu cumva un armoniu?

— Este domnul care a venit în legătură cu pianul.

— Dar ce vrea?

— Îl acordează. Aţi spus că ar trebui să chem un acordor de pian.

— La naiba! Ai şi făcut asta? Eşti chiar grozav, Albert!

Albert arăta bucuros, dar şi foarte convins că era realmente măreţ, dacă se ţinea seama de iuţeala cu care îndeplinea dorinţele bizare ce şi le exprimau stăpânii.

— Zice că pianul ar avea nevoie de asta, îşi spuse el părerea.

— Da, şi eu am impresia.

Tuppence mai bău o jumătate de ceaşcă de cafea şi apoi se duse în camera de zi. Un tânăr lucra la pian, al cărui interior se înfăţişa privirii.

— Bună dimineaţa, doamnă!

— Bună dimineaţa! Mă bucur că aţi putut veni atât de repede.

— Ah, pianul are mare nevoie de acordaj.

— Da, ştiu, zise Tuppence. Tocmai ne-am mutat, şi o schimbare de domiciliu nu este chiar ce trebuie pentru un pian. De asemenea, n-a mai fost acordat de multă vreme.

— Se observă.

Tânărul luă trei acorduri diferite, două vesele în gamă majoră, unul foarte melancolic în la minor.

— O piesă splendidă, doamnă, dacă-mi este îngăduită remarca.

— Da. Un Erard.

— Azi nu l-aţi mai găsi atât de uşor.

— A trecut prin multe peripeţii, răspunse Tuppence. A fost la Londra, în timpul bombardamentelor. Casa noastră a fost atinsă. Din fericire, n-am fost acolo. Casa a fost deteriorată doar pe din afară.

— Un instrument solid.

Conversară binevoitori în continuare, apoi tânărul cântă primele măsuri ale unui preludiu de Chopin şi trecu la „Dunărea Albastră”. Îndată după aceea dădu de veste că ar fi gata.

— Dar să nu speraţi prea mult, zise el prevenitor. L-aş verifica cu plăcere încă o dată, înainte de a fi trecut o perioadă prea mare, pentru că – ei, cum să spun – ar putea să se dezacordeze puţin. Înţelegeţi, poate că am scăpat ceva din vedere. Se despărţiră cu destăinuiri reciproce despre bucuria prilejuită de muzică, în general, şi de muzica pentru pian, în special, şi cu formele de politeţe rostite de oamenii care sunt întrutotul de acord în ceea ce priveşte rolul pe care muzica îl joacă în viaţa lor.

— La casă aveţi o mulţime de lucruri de făcut, spuse el, după o privire împrejur.

— O, da. Mult timp a fost nelocuită.

— Aşa este. Şi-a schimbat adesea proprietarul…

— Şi ar trebui să poată povesti multe despre trecutul ei, nu-i aşa? Despre locatarii ei şi lucrurile ciudate care s-au petrecut.

— Ah, vă referiţi, pesemne, la întâmplarea cunoscută! Numai că nu ştiu dacă a fost în ultimul război sau în cel dinainte.

— Era ceva în legătură cu marina militară şi cu spionaj, spuse Tuppence, plină de speranţă.

— Tot ce se poate. Existau multe zvonuri, dar eu însumi nu ştiu nimic precis.

— Da, asta trebuie să fi fost mult înainte de vremea dumneavoastră. Tuppence îl cântări din ochi pe tânăr.

Când el plecă, se aşeză la pian.

— Voi cânta o dată preludiul „Picături de ploaie”, rosti ea. Amintirea acestei compoziţii i-o trezise acordorul cu cele câteva măsuri din Chopin. După aceea, atinse câteva acorduri şi execută acompaniamentul la un cântec al cărui text îl fredonă, apoi îl murmură pentru ea însăşi.

„Adevărată iubire, unde rămas-ai tu?

Adevărată iubire, dar aşa nu pleca!

Păsările în-nalte frunzare cântă, Adevărată iubire, tu-napoi când vii?”

— Cred că cânt fals, dar măcar pianul este bine acordat. Ah, ce minunat că acum pot să cânt din nou. „Adevărată iubire, tu-napoi când vii?”, murmură ea „Adevărată iubire”, repeta ea meditativă. „Da. Asta pare să fie un semn pentru mine. Poate că ar trebui să mă duc afară şi să mă interesez de Truelove”!

Îşi puse pantofi fără toc şi o jachetă de lână şi se duse în grădină. Truelove nu se afla în vechiul ei adăpost, în „Ka-Ka”, ci în grajdul gol. Scoase atelajul, îl trase în sus, pe dealul acoperit de iarbă, îl şterse energic cu cârpa de praf

pentru a îndepărta ultimile pânze de păianjen prinse de acesta, se urcă şi încercă s-o pună în mişcare pe Truelove, pe cât îi permitea vârsta şi vehiculul uzat.

— Şi acum, draga mea Truelove, spuse ea, aleargă la vale, dar te rog, nu prea repede.

Truelove nu era foarte grăbită. Tuppence începu încet s-o ia la vale. Apoi panta deveni subit mai abruptă, Truelove căpătă viteză, Tuppence frână puţin cam brusc şi ateriză la poalele dealului, într-o creangă deosebit de înţepătoare a impunătorului araucaria.

— Au, asta doare! Zise ea, în timp ce se străduia să se desprindă.

Privi în jur, după ce se scuturase de câteva urme de pământ. Se afla în faţa unui vălmăşag de tufişuri dese care crescuseră de cealaltă parte a dealului, tufe de rododendroni şi hortensii, care aveau să înflorească foarte frumos către sfârşitul primăverii. Momentan, frumuseţea îşi impunea limite; era doar un desiş. Totuşi, descoperi că odinioară, aici trebuie să fi ajuns o cărare. Acum totul era năpădit, dar se putea sesiza încă direcţia. Rupse câteva ramuri, se vârî printre tufişuri şi luă urma potecii care şerpuia în sus pe deal. Era clar că, de ani de zile, nu mai fusese curăţată şi folosită.

— Sunt nerăbdătoare să aflu unde se termină, şopti Tuppence. O potecă trebuie să aibă un capăt!

Drumul făcea mai multe cotituri, apoi rododendronul nu mai era atât de des, în schimb apăreau tufe de lauri – poate acestea erau cele care dăduseră numele casei – şi poteca devenea mai abruptă, mai îngustă şi mai pietroasă. Se termina brusc în faţa a patru trepte acoperite de muşchi, către un fel de firidă, care odată trebuie să fi fost înconjurată de un grilaj de fier şi acum era împrejmuită de sticle cu gâtul în jos. În mijloc era un soclu de piatră cu o statuie, tot de piatră, măcinată de vreme. Era un băiat cu un coş pe cap. Tuppence avu senzaţia că o recunoaşte.

— După asemenea statui se poate stabili vechimea unei grădini, spuse ea. Mătuşa Sarah avea, de asemenea, aşa un amoraş. Şi multe tufe de laur.

În gând îi reapăru mătuşa Sarah, pe care o vizitase uneori în copilărie. Jucase acolo un joc, îşi amintea acum, pe care-l numise „cai la râu”. Pentru „cai la râu” era nevoie de un cerc. Avea atunci şase ani. Cercul ei juca rolul cailor, cai bălani, cu coame şi cozi fluturând în bătaia vântului. În imaginaţia ei, galopul se desfăşura pe o pajişte verde, apoi în jurul unui strat de iarbă de pampas, ale cărei inflorescenţe penate se agitau în vânt, apoi la deal, de-a lungul unei poteci asemănătoare, până la o astfel de firidă în care se afla băiatul cu coş pe cap. De fiecare dată, când călărea pe murgul ei, aducea cu sine un dar, pe care-l punea în coş şi-şi dorea ceva. Dorinţa de care-şi amintea Tuppence se împlinise aproape de fiecare dată.

— Dar numai pentru că eu trişam, zise ea acum, şi se aşează pe ultima treaptă. Îmi doream pur şi simplu ceva, despre care ştiam destul de sigur că s-ar împlini, şi aşa puteam să-mi închipui că vraja şi-ar face efectul. Era o adevărată ofrandă pentru un autentic zeu arhaic. Pe deasupra, era desigur doar un băiat bucălat. Ah, asta era minunat, când îţi închipuiai atât de multe şi credeai atât de tare!

Oftă, se ridică şi se întoarse pe cărare la mica seră.

Căluţul arăta în continuare pierdut şi uzat, dar atenţia îi fu atrasă de alte două obiecte – scaune din porţelan, în jurul cărora se învălătuceau lebede albe. Un scaun era albastru-închis, celălalt albastru-deschis.

— Aşa ceva chiar că am mai văzut! Exclamă ea. Da, lucruri aşa asemănătoare erau pe veranda mătuşii mele. Le numeam Oxford şi Cambridge din cauza culorilor echipajelor la întrecerea de canotaj academic.

Arătau întocmai! Sau erau raţe? Nu, erau tot lebede. Şi în tăblie aveau un orificiu ciudat, care era modelat ca un S, şi în care se putea vârî ceva. Îl voi ruga pe Isaac să scoată

scaunele afară şi să le spele zdravăn. Apoi le putem pune în loggia… Chiar dacă mai curând o numesc verandă. Le vom aşeza cum trebuie şi ne vom bucura de ele când este mai cald.

Se întoarse pentru a alerga spre uşă. Piciorul îi rămase agăţat de arcul de la balansier al Mathildei.

— Vai, spuse Tuppence, ce-am făcut acum?

Se împiedicase de scaunul de porţelan de un albastru-închis, îl răsturnase şi acesta se spărsese în două.

— Ah, acum l-am achitat pe Oxford. Ce păcat! Trebuie să ne mulţumim doar cu Cambridge. Nu ştiu dacă poate fi lipit din nou. Va fi dificil.

Oftă din nou şi se gândi la ce făcea Tommy în acea clipă.

Tommy era împreună cu vechi prieteni şi făcea schimb de amintitri…

— În lume se petrec lucruri nostime, spuse colonelul Atkinson. Am auzit că acum locuiţi la ţară dumneavoastră şi soţia, Prudence – nu, dumneavoastră aveaţi o poreclă pentru ea, Tuppence. În apropiere de Hollowquay. Cum aţi ajuns în acea regiune? Dintr-un anumit motiv?

— Am putut să cumpărăm casa destul de ieftin.

— Aha! Ei, asta-i chiar un noroc, nu? Dar cum se numeşte casa? Trebuie să-mi daţi adresa.

— Numele încă nu-l ştiu. Poate „Casa cu cedru”, pentru că în faţa ei creşte un cedru foarte frumos. De fapt, se numeşte „Casa dintre lauri”, dar asta sună prea victorian, nu credeţi şi dumneavoastră?

— Casa dintre lauri”? „Casa dintre lauri” în Hollowquay! Ia spuneţi, ce puneţi la cale? Se ascunde ceva în spatele acestei poveşti?

Tommy privi grav faţa ridată cu mustaţa stufoasă.

— Ce puneţi la cale? Repetă colonelul Atkinson. Sunteţi cumva din nou activ?

— Sunt mult prea bătrân pentru asta, zise Tommy. Sunt pensionat de mult.

— Aşa, aşa? Aici nu sunt prea sigur. Poate că doar pretindeţi asta. Poate că aşa trebuie să şi faceţi. Ştiţi, în definitiv, nu s-a lămurit niciodată totul în legătură cu întâmplarea…

— Cu care întâmplare?

— Veţi fi citit sau veţi fi auzit de asta. Scandalul Cardington. Asta se întâmpla după celălalt caz – cu faimoasele scrisori – şi afacerea cu Emlyn Johnson şi submarinul.

— Hm! Făcu Tommy. Am doar o vagă amintire.

— Nu era în legătură directă cu afacerea submarinului, dar prin asta s-a pus în mişcare. Şi existau acele scrisori, care, din punct de vedere politic, ar fi făcut vâlvă. Da, scrisorile! Dacă ei ar fi putut intra în posesia lor, ar fi fost cu totul altceva. Atunci ar fi căzut unii, care în acea vreme erau în guvern şi se bucurau de cea mai mare încredere. Uimitor, cum se poate întâmpla aşa ceva, nu? Cine ar şti mai bine decât dumneavoastră? Trădătorul în mijlocul nostru; mereu se bucură de încrederea deplină, mereu este un tip grozav, mereu cade bănuiala pe el printre ultimii – şi în tot acest timp… Cum am spus deja, nu s-au lămurit multe niciodată. Clipi din ochi. Ei, dragă prietene, poate că aţi fost trimis acolo pentru a mai iscodi?

— A iscodi ce? Întrebă Tommy.

— Oh, în casa dumneavoastră. Doar aţi spus „Casa dintre lauri”, da? Au fost o mulţime de glume stupide în legătură cu această casă. Serviciul secret şi alte organe de securitate s-au informat temeinic. Bănuiau că undeva, în casă, ar trebui să se găsească dovezi de mare valoare. Există şi teoria că totul s-ar fi trimis, din timp, în străinătate – a fost pomenită Italia. Totuşi, unii oameni bănuiau că acolo exista o ascunzătoare. Ştiţi asta doar, este o casă cu pivniţe şi fiecare cu o mulţime de dale de piatră… Ah, recunoaşteţi că aţi ieşit iar la vânătoare.

— Credeţi-mă doar, nu mai am nimic de-a face cu asemenea lucruri!

— Oh, aţi mai fost crezut o dată, când locuiaţi în acea pensiune, la începutul celui de-al doilea război mondial. Aţi înhăţat un agent al germanilor. Şi apoi mai era vorba de femeia cu cartea de poezioare pentru copii. Faimosul caz N. Şi M.8 Asta a fost o treabă bună! Şi acum poate că superiorii dumneavoastră v-au pus pe o nouă urmă.

— Absurd! Spuse Tommy. Ce idee aveţi! Sunt un om în vârstă.

— Sunteţi un vulpoi bătrân. Mă prind că sunteţi mai bun decât cei mai mulţi tineri. Staţi acolo, păreţi nevinovat şi, probabil, n-ar trebui să vi se pună nici o întrebare. Ba chiar aproape că nu pot să insist pe lângă dumneavoastră pentru a divulga secrete de stat, aşa-i? Dar luaţi totuşi bine seama la soţia dumneavoastră. Ştiţi cât de indiscretă este. Atunci, în cazul N. Şi M., a scăpat din nou cu faţa curată.

— Tuppence se interesează doar de istoricul casei, de locatari şi portretele lor şi aşa mai departe. Şi de cultivarea grădinii. Aceasta este astăzi principala noastră preocupare. Grădina, cataloagele despre bulbi şi tot ce ţine de ele.

— Asta v-o cred doar dacă a trecut un an fără evenimente deosebite. Dar eu vă cunosc! Şi pe simpatica doamnă Beresford o cunosc de asemenea. Amândoi împreună formaţi o echipă minunată şi mă prind că scoateţi ceva la iveală. Şi eu vă spun: Dacă apar aceste hârtii, vor avea un efect senzaţional pe plan politic, şi există o mulţime de oameni care nu se vor bucura de aceasta. Pe legea mea, nu! Şi oamenii care nu se vor bucura trec astăzi drept stâlpi ai onorabilităţii. Gândiţi-vă la asta! Sunt periculoşi, şi dacă ei înşişi nu sunt periculoşi, atunci au strânse legături cu ceilalţi. Fiţi deci prudent, asiguraţi-vă că soţia dumneavoastră este cu bagare de seamă.

— Ce imaginaţie bogată aveţi! Spuse Tommy. În plus, reuşiţi să-ncep să mă enervez.

— Enervaţi-vă liniştit! Dar luaţi aminte la soţia dumneavoastră. Mi-este tare dragă. Este o fată drăguţă – totdeauna a fost aşa.

— Abia se mai poate numi o fată.

— Ascultaţi, nu vorbiţi aşa despre soţia dumneavoastră! Asta chiar nu vă stă în obicei! Este una la o mie. Cu toate acestea, îmi pare rău de acela pe care îl ia la ochi. Probabil că deja se află la vânătoare.

— Asta n-o cred. Este mult mai probabil că ea bea ceai cu o doamnă în vârstă.

— De ce nu? Doamnele în vârstă pot, adesea, să ofere informaţii utile. Doamnele în vârstă şi copiii. Tocmai oamenii cei mai ciudaţi spun, de cele mai multe ori, lucruri care pot stârni numai uimire. Oh, acum aş putea să vă povestesc multe…

— Sunt convins de asta, colonele.

— Dar, din păcate, chestiunile secrete nu trebuie răspândite.

Colonelul Atkinson dădu din cap.

În drum spre casă, Tommy privea nemişcat de la fereastra trenului peisajele care i se perindau cu repeziciune prin faţa ochilor. „Aş vrea să ştiu”, murmură el, „aş vrea să ştiu ce se ascunde aici. Flăcăul tomnatic este de cele mai multe ori bine informat. Dar ce-ar mai putea astăzi să aibă o aşa importanţă? Asta este de domeniul trecutului – azi nu mai există nici un fel de secrete care să mai aibă încă de-a face cu războiul. Imposibil!” Cu toate acestea, reflecta în continuare. Au apărut atât de multe idei noi, o nouă generaţie crescuse, nepoţi de la copii şi fraţi, membri mai tineri ai familiei care întotdeauna însemnaseră ceva, care reprezentaseră ceva, aveau mare influenţă şi putere, pentru că se născuseră în aceste familii. Şi dacă acum, cu totul întâmplător, aceşti tineri nu erau loiali? Atunci, ar putea fi influenţaţi; puteau să adere la noua tendinţă politică, sau la una din nou renăscută, cum mereu se dorea ca aşa ceva să se numească. Astăzi Anglia era altfel decât odinioară. Sau întotdeauna fusese aşa? Mereu a existat mâl negru sub o suprafaţă curată. Apa nu era limpede până la fundul mării. Undeva, pe sub pământ, era o apă curgătoare

tulbure, care trebuia găsită şi limpezită. Dar totuşi, nu într-un sat ca Hollowquay. Hollowquay era un loc izolat, demodat, odinioară un sat de pescari, din care voia să se facă o Rivieră engleză. Acum era o mică staţiune balneară şi supraaglomerată doar în august. Cei mai mulţi oameni călătoreau în prezent, în străinătate, prin agenţiile de turism.

— Ei? Întreabă Tuppence, când se ridică de la masă şi merseră în camera de zi pentru a bea cafeaua. La tine a fost plăcut sau nu? Ce mai fac băieţii?

— Ah, ca de obicei. Şi cum a fost bătrâna ta doamnă?

— Mai întâi a venit acordorul de pian, şi după-amiază a plouat. Nici n-am vizitat-o. De fapt e păcat, poate că ea mi-ar fi povestit ceva interesant.

— În orice caz, bătrânul Monty Atkinson a reuşit asta, spuse Tommy. De fapt, ce crezi tu, cu adevărat, despre acest loc, Tuppence?

— Vorbeşti despre sat sau despre casă?

— Nu despre casă, mă refer la Hollowquay.

— Găsesc că aici este foarte plăcut.

— Ce înseamnă plăcut?

— Este un cuvânt foarte nimerit. Atât de des se respinge cu dispreţ tot ce nu este corect. Găsesc că o aşezare este plăcută unde nu se întâmplă nimic deosebit, şi unde, de asemenea nu trebuie să se întâmple nimic deosebit. Unde oamenii sunt bucuroşi că nu se întâmplă nimic.

— Hm! Probabil că asta ţine de vârsta noastră.

— Nu, nu cred. Este pur şi simplu plăcut să ştii că există locuri unde nu se-ntâmplă nimic. Desigur, trebuie să mărturisesc că azi era gata-gata să se întâmple ceva.

— Ce vrei să spui cu asta? Ai făcut ceva, Tuppence?

— Nu, fireşte că nu! Este vorba de geamul de la acoperişul serei. Nu de mult a trepidat puţin şi s-a mişcat din loc. Azi, practic mi-a căzut în cap. Puteam să fiu toată numai tăieturi. Tommy o cercetă cu privirile.

— Eşti întreagă.

— Am avut noroc. Totuşi, cioburile mi-au atins mâinile şi picioarele.
— Trebuie să trimitem după bătrân, acest Isaac, pentru ca să-l repare. De asemenea, trebuie verificate toate celelalte geamuri. Este de neconceput ca tu să păţeşti ceva, Tuppence!
— La o casă veche, multe, probabil, nu sunt în regulă.
— Te referi şi la casa noastră?
— Cum aşa? Ce nu este în ordine cu casa noastră?
— Astăzi am aflat ceva curios despre asta.
— Ceva curios? Mi se pare neverosimil!
— De ce? Pentru că arată atât de prietenoasă şi inofensivă? Atât de frumos zugrăvită şi amenajată?
— Nu. Zugrăveala, reparaţiile şi aspectul inofensiv se datoresc nouă. Când am cumpărat-o era părăginită şi degradată.
— De aceea era şi atât de ieftină.
— Tu ai o mutră caraghioasă, Tommy, spuse Tuppence. Ce se întâmplă?
— De asta este vinovat bătrânul Monty.
— Ah, milostivul. Mi-a transmis salutări?
— Bineînţeles. Tu trebuie să fii strajnic de prudentă, şi eu trebuie să am mare grijă de tine.
— Aşa zice el mereu. Dar de ce trebuie să fiu prudentă aici – asta aş vrea barem să ştiu.
— Ce-ai spune, Tuppence, dacă ţi-aş povesti că a făcut aluzie sau bănuieşte că n-am fi ieşit la pensie, ci am fi aici cu o misiune. Cică suntem din nou trimişi oficial de serviciul secret încoace exact ca în vremurile lui N.şi M.? Pentru a descoperi ceva, pentru a afla ce nu este în ordine aici.
— Tommy, oare visezi?
— Monty pare să creadă cu tărie că am avea însărcinarea să facem investigaţii aici.
— Da, oare în legătură cu ce?
— Se zvoneşte că în casă s-a ascuns ceva.
— Aici, în casă? Tommy, ai înebunit?

— Sincer vorbind, mi s-a părut că nu prea este în toate minţile, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

— Oare ce să fie? O comoară îngropată? Bijuteriile coroanei ruse în pivniţă? Aşa ceva?

— Nu, nici o comoară, ci ceva care ar putea deveni primejdios pentru cineva.

— Ei, dar asta este într-adevăr ciudat, zise Tuppence.

— De ce, ai găsit ceva?

— Nu, fireşte că nu! Dar după cât se pare, aici s-a declanşat, cu mulţi ani în urmă, un scandal. Nici vorbă ca cineva să-şi aducă aminte precis de asta, doar o poveste pe care a depănat-o bunica sau despre care a şuşotit pe ascuns personalul. Mary Jordan a noastră se implicase în această tărăşenie. Trebuie să fi fost foarte secret.

— Acesta este rodul imaginaţiei tale, Tuppence? Retrăieşti în vis perioada noastră din tinereţe, când elucidam afacerea cu Jane Finn şi Lusitania? Când treceam prin atât de multe peripeţii şi eram pe urmele misteriosului domn Brown?

— Dumnezeule, a trecut atâta timp de atunci, Tommy! Ne spuneam „Tinerii Aventurieri”. Asta nu mai pare adevărat, nu-i aşa?

— Da, ai dreptate. Dar a fost adevărat, chiar foarte adevărat. Povestea cu pricina trebuie să fie cam de acum şaizeci de ani.

— Dar ce-a spus Monty exact?

— Este vorba de scrisori sau hârtii care ar fi provocat sau au provocat un scandal politic. E în joc cineva aflat într-o funcţie foarte importantă, care n-ar fi trebuit să aibă nici o funcţie atât de importantă; şi existau scrisori sau hârtii care l-ar fi dat gata, dacă ele ar fi ieşit vreodată la lumină. E vorba de multe intrigi care au fost puse la cale cu mult timp în urmă.

— Când trăia Mary Jordan? Asta sună atât de nefiresc, Tommy! Trebuie să fi aţipit în tren, în drum spre casă, şi să fi visat toate acestea.

— Mie însumi aproape că nu-mi vine să cred asta, răspunse Tommy. Este într-adevăr absolut incredibil.

— Totuşi am putea arunca o privire în jur, de vreme ce tot locuim aici, spuse Tuppence.

Privirile lor cercetau cu de-amănuntul camera.

— Aici, evident că nu e nimic tăinuit, sau tu ce crezi, Tommy?

— Casa mi se pare cu totul nepotrivită pentru o astfel de ascunzătoare. Şi de atunci au locuit atât de multe familii diferite.

— Da, o mulţime, după cât am putut constata. Totuşi, ar fi amuzant. Ştii, dacă nu avem nimic altceva de făcut şi suntem sătui de multele plante bulboase, am putea totuşi să aruncăm cel puţin o privire în jur. Eu cred aşa… Să ne gândim şi să începem prin a ne spune: „Dacă aş vrea să ascund ceva, în ce loc aş face asta şi unde ar rămâne nedescoperit, în cea mai mare siguranţă?”

— Nu cred că ceva ar rămâne nedescoperit, a remarcat Tommy. Nu când este vorba de numeroşi grădinari şi meseriaşi, care oricum întorc totul cu susu-n jos, şi apoi diferitele familii şi agenţii imobiliari şi câţi n-or mai fi fost.

— Nu se ştie niciodată! Poate se află în ceainic.

Tuppence se ridică şi se îndreptă către şemineu.

Se urcă pe un scăunel, luă de pe şemineu un ceainic chinezesc, ridică capacul şi se uită înăuntru.

— Aici nu este nimic.

— Este o ascunzătoare tare nesigură.

— S-ar putea, întrebă Tuppence – şi vocea ei era mai degrabă plină de speranţă, decât sceptică – ca cineva să fi atentat la viaţa mea şi de aceea a slăbit geamul din cercevea pentru ca să-mi cadă în cap?

— Cu totul de necrezut, spuse Tommy. Cred că a intenţionat să îl necăjească pe bătrânul Isaac.

— Ce idee dezamăgitoare, socoti Tuppence. Aş prefera impresia că tocmai am scăpat iar de o primejdie.

— Totuşi, fii prudentă! Te voi supraveghea mai mult.

— Întotdeauna faci un aşa tam-tam în jurul meu.
— Ceea ce este foarte drăguţ din partea mea, spuse Tommy. Ar trebui să fii bucuroasă că soţul îţi acordă atâta importanţă!
— În drum spre casă a tras cineva în tine s-au a încercat să facă ca trenul să deraieze?
— Nu. Totuşi vom verifica frânele, înainte de a pleca la drum, data viitoare – ah, fireşte că totul este absolut stupid!
— Fireşte! Absolut stupid! Dar…
— Dar?
— Aproape că-mi face plăcere să mă gândesc la aşa ceva.
— Socoţi că Alexander a fost ucis, fiindcă ştia ceva? Întrebă Tommy.
— Ştia ceva despre persoana care a ucis-o pe Mary Jordan. „A fost unul dintre noi…” Tuppence se lumină subit. „Noi”, spuse ea apăsat. Trebuie să aflăm totul despre „noi”. A existat un „noi”, în această casă, demult. Trebuie să elucidăm o crimă. Trebuie să călătorim în trecut, pentru a căuta Unde şi De ce. Aşa ceva n-am făcut niciodată.

5. Metode de cercetare

— Unde te-ai băgat, Tuppence? Întrebă soţul ei când sosi acasă, a doua zi.
— În fine, până la urmă, am fost în beci.
— Văd asta. Ştii că ai păianjeni în păr?
— Nu mă miră. Beciul este plin de aşa ceva. De altfel, acolo n-am putut găsi nimic. În afară de câteva sticle de Bayrum9.
— Bayrum?
— Oare se bea? Nu cred că asta-i cu putinţă.
— Nu, spuse Tommy. Cred că se folosea la păr.
— Da, aici ai dreptate. Îmi aduc aminte de un unchi – da, aveam un unchi care folosea Bayrum ca apă de păr. Un prieten i l-a adus din America.
— Ah, într-adevăr?
— Asta nu ne oferă nimic. Cred că într-o sticlă de Bayrum nu poţi să ascunzi nimic.

— Ah, nu?

— În definitiv, trebuie să se înceapă de undeva! Şi chiar de-ar fi posibil, aşa să fie, ceea ce ţi-a povestit bunul Monty, deşi eu nu înţeleg, unde şi ce-ar putea fi. Căci vezi tu, dacă vinzi o casă sau mori, aceasta este totuşi golită, nu-i aşa? Cred că moştenitorii iau mobila şi o vând. Sau, în caz că totul rămâne înăuntru, se mută altcineva în casă şi vinde lucrurile. Prin urmare, dacă aici se află încă ceva, atunci trebuie să fi aparţinut ultimilor sau penultimilor locatari, dar cu certitudine nu familiilor care au locuit în casă, cu mult timp înaintea lor.

— De ce ar trebui ca cineva să-mi facă sau să-ţi facă un rău, sau să vrea să încerce să ne sperie şi să ne alunge din casă, în afara de cazul că, există ceva ce nu trebuie să găsim?

— Asta este doar ideea ta, zise Tuppence. Nu trebuie să se confirme în nici un fel. Dar oricum, ziua n-a fost cu totul irosită, eu am găsit câteva lucruri.

— Au vreo legătură cu Mary Jordan?

— De fapt, nu. Beciul, am spus deja asta, nu ajută la nimic. Erau câteva aparate vechi acolo, necesare la fotografiat. Apoi o lampă pentru developat, cum se foloseau odinioară, cu o lentilă roşie, şi Bayrum-ul. Nu există nici un fel de dale mari de piatră care să arate în aşa fel ca şi când ar putea fi ridicate şi s-ar putea găsi ceva dedesubt. Câteva cufere vechi, mucegăite, sunt de jur împrejur, cufere de tablă, şi două geamantane atât de uzate, că nu se poate băga nimic înăuntru. Dacă le atingi cu piciorul, se fac praf. Beciul este o pistă falsă.

— Îmi pare rău, spuse Tommy. Prin urmare, insucces.

— Dar acum mai bine mă duc sus şi dau jos păienjenii.

— Asta n-ar fi rău. Îmi eşti mai dragă fără păienjeni.

— De fapt, ar fi trebuit să spui că mă priveşti tot timpul cu drag şi tot mă mai găseşti încântătoare, fără a lua în seamă vârsta mea.

— Tuppence, draga mea, spuse Tommy, te găsesc extrem de încântătoare. Ai atârnată la urechea stângă o pânză groasă de păianjen care are un efect foarte atrăgător. Îmi aduce aminte de împărăteasa Eugenie, care, în anumite tablouri, purta de asemenea una la fel. De altfel, pare că în ea se află un păianjen.

— Oh! Asta nu-mi place de fel.

Tuppence îndepărtă cu mâna pânza de păianjen şi alergă spre scări. Abia după un timp reveni. Un pahar era pregătit pentru ea. Îl privi cu îndoială.

— Sper că nu este Bayrum?

— Nu, Bristol Cream. Eu însumi n-aş bea cu plăcere aşa ceva.

— Cum fac? Întreba Tuppence. Trebuie să povestesc acum în continuare?

— Da, te rog, zise Tommy. Oricum o vei face, dar îmi place ideea să-mi povesteşti doar pentru că eu te zoresc.

— Deci, mi-am spus: „Dacă aş vrea să ascund ceva în această casă unde s-ar găsi cel mai greu?”

— Firesc. Logic.

— Şi apoi am chibzuit ce posibilităţi există. Una ar fi, fireşte burta Mathildei.

— Cum ai spus?

— Căluţul. Doar ţi-am spus povestea despre el. Este un căluţ american.

— Tot ce se află aici provine din America! Şi Brayrum-ul.

— Da. Căluţul are o gaură în burtă. Isaac mi-a povestit. O grămadă de vechituri trebuie să se afle înăuntru, nimic interesant. Dar acesta ar fi un loc în care cineva ar fi putut ascunde ceva, nu?

— Da, fără îndoială.

— De altfel şi Truelove. Am cercetat pe îndelete atelajul. Jeţul este din doc uzat. Dar acolo nu era nimic, nici un fel de hârtii personale. Apoi am reflectat în continuare. Nouă tot ne mai rămân cărţile şi rafturile de cărţi. Şi, de asemenea, n-am terminat încă cu încăperea plină de cărţi din pod.

— Nu? Şi cât sperasem!
— Lipseşte chiar ultimul raft de jos.
— Asta este totuşi foarte simplu. Nu e nevoie să te urci pe nici o scară.
— Tocmai. Pentru aceasta m-am dus sus, m-am aşezat pe podea şi m-am uitat prin ce era pe-acolo. Cele mai multe erau predici vechi ale unui preot metodist. Cel puţin aşa cred. Sunt destul de plictisitoare, şi de aceea le-am scos afară pe toate şi le-am aşezat teanc pe podea. Astfel am făcut o descoperire. Sub cărţi cineva scobise o gaură mare şi îndesase acolo lucruri fără valoare, în cea mai mare parte cărţi extrem de uzate. Una era destul de mare şi avea o învelitoare de hârtie de culoare maronie. M-am uitat mai îndeaproape. Doar nu se poate şti niciodată, nu-i aşa? Ia ghici, ce este?
— Habar n-am. „Robinson Crusoe” în ediţie princeps. Poate că ceva aşa, de mare valoare?
— Nu. Este un album aniversar.
— Un album aniversar? Ce este asta?
— O dată aşa ceva era încă la modă. Acesta de aici este foarte vechi. Cred că ajunge înapoi în timp până la Parkinson. Arată destul de deteriorat. Pentru a-l ţine în stare bună nu mai era suficient de aspectuos, şi cred, de asemenea, că nu mai interesa pe nimeni. Dar provine din aceea perioadă. Poate că se găseşte ceva în album.
— Da? Crezi că cineva să fi pus ceva înăuntru?
— M-am gândit la asta. Dar fireşte că nu este nimic înăuntru. Nu este atât de simplu. Totuşi îl voi cerceta cu multă atenţie. Până acum n-am ajuns încă să fac asta. Ar putea cuprinde nume folositoare.
— Da, posibil. După voce se simţea că Tommy era sceptic.
— Încolo, n-am găsit nimic, din păcate. Acum ar mai trebui scotocite cele câteva dulapuri pe care le-am cumpărat de la proprietarii de mai înainte.
— Şi restul mobilei? Întrebă Tommy. Are adesea sertare secrete.

— Nu, Tommy, n-are nici un sens. Întreg mobilierul l-am adus cu noi! Singurele lucruri, care se află aici mai demult, sunt doar troacele din seră. Jucării şi bănci de grădină stricate cu trecerea vremii şi multe altele. Mobilă stil nu există de fel. Ultimii locatari au luat totul cu ei sau au vândut. De la Parkinsoni încoace trebuie să fi locuit aici atât de mulţi oameni, încât de la ei nu mai avem aici mai nimic. De altfel, am mai găsit ceva, dar nu ştiu dacă ne ajută să ieşim din impas.

— Ce?

— Meniuri de porţelan.

— Meniuri de porţelan?

— Da. În vechiul dulap din sufragerie, pe care n-am reuşit să-l deschidem. Ştii, ei pierduseră cheia. Am găsit-o într-o cutie veche, aflată de altfel, tot în „Ka-Ka”, şi am uns-o; într-adevăr, broasca funcţiona încă. Din păcate, înăuntru nu mai era nimic. Un dulap gol, murdar, cu câteva cioburi, care erau de la ultimii locatari. Dar sus, pe ultimul raft, se afla un mic teanc de meniuri din epoca victoriană, caligrafiate pe porţelan, care se ofereau la sindrofii. Nemaipomenit ce mâncau aceia, prânzuri de-a dreptul splendide. Ţi le citesc, dar numai după masă. Era într-adevăr fascinant. Ştii, întâi două supe, una apoasă, una legată; apoi două feluri de peşte, două aperitive, apoi venea salata, sau aşa ceva asemănător. Abia după aceea friptura. După aceea… Ah, asta n-o mai ştiu precis. Salată de fructe glasè, cu vin şi frişcă, cred. Asta-i îngheţată, nu-i aşa? Şi apoi – salată de homari! Poţi să-ţi dai seama?

— Încetează, Tuppence! Exclamă Tommy. Cred că mi se face rău de-a binelea.

— Ei, deci consider asta interesant. De altfel, sunt foarte vechi. Acestea ar putea fi din perioada importantă pentru noi.

— Şi ce aştepţi de la descoperirile tale?

— Singurul lucru din care ar putea ieşi ceva la iveală este albumul aniversar. În el se află numele Winifred Morrison.

— Şi?

— După câte ştiri, este numele de fată al bătrânei doamne Griffin, la care am fost deunăzi la ceai, ţii minte? Ea este una dintre cele mai în vârstă localnice şi-şi aduce aminte de multe din cele ce s-au întâmplat, chiar şi înainte de vremea ei. Mă gândesc că ea cunoşte nume din albumul aniversar. Poate că asta ne duce mai departe.

— Da, poate. Tommy se exprima tot mai şovăielnic. Totuşi…

— Totuşi?

— Ah, nu mai ştiu ce să cred. Nu eşti de părere că ar trebui să renunţăm la toată această poveste? În fond, de ce trebuie să ştim cine a ucis-o pe Mary Jordan?

— Nu vrei să ştii?

— Nu, nu vreau asta, zise Tommy. Măcar – ah, mă dau bătut. M-am molipsit de la tine, recunosc.

— Deci n-ai aflat nimic nou?

— N-am avut timp pentru asta. Dar am o nouă sursă de informaţii. Doar ţi-am povestit recent despre o femeie care are un fler atât de bun! Am rugat-o să se intereseze de câteva lucruri.

— Ei, spuse Tuppence, nu ne pierdem speranţa. În fond, totul este fără sens, dar îmi face totuşi plăcere.

— Nu sunt atât de sigur, dacă este aşa amuzant, după cum crezi tu, Tuppence.

— Atunci este totuna. Am făcut măcar tot ce ne-a stat în putinţă.

— Dacă n-ai face întotdeauna de una singură, tot ce-ţi stă în putinţă, spuse Tommy. Asta mă îngrijorează cel mai mult. Mereu te-apuci de ceva, când nu sunt aici.

6. Domnul Robinson

— Tare aş vrea să ştiu ce face Tuppence acum, spuse Tommy oftând.

— Scuzaţi, nu v-am înţeles bine.

Tommy întoarse capul pentru a o examina pe domnişoara Collodon. Aceasta era slabă, aproape vlăguită, şi avea părul

cărunt, în care se vedeau încă urmele unei tratări cu apă oxigenată, care trebuia să-i dea un aer mai tineresc (ceea ce nu izbutise). Acum, proba diferite nuanţe rafinate de gri, cenuşiu şi oţeliu, şi alte gradaţii asemănătoare, ce se potriveau unei doamne între şaizeci şi şaizeci şi cinci de ani, care se ocupase de investigaţii. Faţa ei exprima un fel de ascendent ascetic şi încredere deplină în propriile capacităţi.

— Ah, nu era atât de important, domnişoară Collodon, răspunse Tommy. Îmi adusesem aminte doar de ceva, ştiţi. Tocmai îmi venise în minte.

„Dacă aş şti măcar ce face ea astăzi”, gândi Tommy, şi, de astă-dată, se strădui să nu mai vorbească cu voce tare. „Vreo nebunie, pe asta aş face prinsoare. Posibil că aproape se omoară cu acel atelaj vechi, bizar, care se va face bucăţi întruna din coborârile ei la vale, şi, probabil se va termina cu o fractură. Astăzi auzi mereu de fracturi de bazin, deşi nu înţeleg de ce aceste oase sunt mai expuse decât celelalte”. Tuppence, de aceasta era ferm convins, se îndeletnicea, în această clipă, cu ceva nechibzuit sau stupid, sau cu ceva care nu era, ce-i drept, nechibzuit sau stupid, dar, în schimb, extrem de primejdios. Desigur, primejdios! Întotdeauna a fost greu să o ţină pe Tuppence departe de primejdii. Tocmai îi treceau prin minte multe exemple din trecut. Îi veniră în minte versuri dintr-o poezie şi spuse tare: „Poartă a Destinului.

Caravană, nu trece pe sub acestea, Cântând! Tu ascultă Liniştea, păsările neînsufleţite tac, şi totuşi ceva ca o pasăre cântă.”

Domnişoara Colldon reacţionă imediat, şi Tommy, uluit, aproape se sperie.

— Flecker10, spuse ea. Flecker. „Caravana Morţii… Cavernă a Nefericirii. Cetate a Fericirii.”

Tommy se uită fix la ea şi apoi îşi dădu seama că domnişoara Collodon crezuse că ar avea un subiect poetic care trebuia cercetat şi al cărui text integral şi autor ar fi

vrut să-l afle. Dificultatea cu domnişoara Collodon era că îşi extindea investigaţiile pe o arie atât de largă.

— Tocmai mă gândisem la soţia mea, zise Tommy, scuzându-se.

— Ah?

Domnişoara Collodon îl privi pe Tommy cu o expresie aparte. Evident, presupunea că e o căsnicie în derivă. I-ar da numaidecât adresa unui institut de consultanţă matrimonială, unde el ar putea găsi sfat şi ajutor pentru impasul din viaţa sa conjugală. Tommy spuse iute:

— Aţi avut succes în investigaţiile despre care am vorbit alaltăieri cu dumneavoastră?

— Oh, fireşte! Nici n-a fost greu. Ştiţi, în astfel de chestiuni „Somerset House” este deosebit de utilă. Nu cred, bineînţeles, că vă vor fi mult de folos informaţiile care sunt la îndemână acolo, dar am datele unor naşteri, căsătorii şi cazuri de deces.

— Numai despre Mary Jordan?

— Da, o Mary, o Maria şi o Polly. Am şi o Mollie Jordan. Nu ştiu dacă printre acestea se află şi cea căutată de dumneavoastră. Pot să vă dau asta?

Îi întinse o mică coală bătută la maşină.

— Mulţumesc mult.

— Sunt notate mai multe adrese de care m-aţi întrebat. Din păcate, n-am putut încă s-o descopăr pe aceea a maiorului Dalrymple. Astăzi oamenii îşi schimbă întruna domiciliul. Dar, în două zile, o voi avea sigur. Aceasta este adresa doctorului Heseltine. Acum locuieşte în Surbiton.

— Mulţumesc. Probabil că voi începe cu el.

— Mai aveţi alte întrebări?

— Da, aici este o listă în şase puncte. Unele dintre ele probabil că nu fac parte din sfera dumneavoastră de activitate.

— Da, de unde, spuse domnişoara Collodon, absolut sigură de ea. Ştiţi, trebuie să-mi adaptez domeniul de activitate la misiunile mele. Este destul de uşor de stabilit, când vrei să

afli ceva, să spui ceva naiv. Dar se ajunge la un liman. Îmi aduc aminte – ei, e mult de atunci, tocmai eram nouă în această profesie – că descopeream, chiar de la început, cât de folositor era biroul de informaţii al unei case de comerţ, ca de pildă Selfridge. Puteai întreba despre lucrurile cele mai neobişnuite şi obţineai un răspuns sau cel mult sfatul unde te puteai adresa. Din păcate, nu mai există aşa ceva. Azi, cele mai multe investigaţii se referă la – ah, ştiţi, e vorba de sinucidere şi lucruri din astea. Au devenit acte de caritate. Sau e vorba de chestiuni juridice în legătură cu testamente, sau locuri de muncă în străinătate, sau probleme de imigraţie. De altfel, şi aceste chestiuni ţin de meseria mea. A devenit un câmp larg de acţiune.

— Da, într-adevăr, aşa se pare.

— Şi apoi asistenţa pentru alcoolici. Există multe asociaţii care se ocupă exclusiv de asta. Unele sunt bune, altele nu sunt bune de nimic, am o listă lungă şi unele nume de încredere…

— Mă voi gândi la asta, o întrerupse Tommy, când voi începe să beau prea mult. Asta depinde cu totul de cât reuşesc astăzi.

— Dar domnule Beresford! Dumneavoastră nu-mi păreţi că aţi avea probleme cu alcoolul.

— Nici un nas roşu? Întrebă Tommy.

— La femei este mult mai rău, spuse domnişoara Collodon. Mult mai greu să le dezobişnuieşti, înţelegeţi. Bărbaţii, de asemenea, recidivează, doar că nu atât de bătător la ochi. Dar femeile, pot să vă asigur, ele se comportă, adesea, cu totul normal, şi nu beau, când sunt foarte bine dispuse, altceva decât limonadă – şi apoi, într-o seară, în toiul unei petreceri, reîncepe totul.

Acum se uită la ceas.

— Ah, trebuie să plec la următoarea mea întâlnire, până la Upper Grosvenor Street.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru toată osteneala dumneavoastră, zise Tommy.

O ajută să-şi pună mantoul, îi deschise uşa şi apoi reveni în cameră.

— Nu am voie să uit, zise el, să-i povestesc diseară lui Tuppence ce au scos la iveală până acum investigaţiile noastre: că doamna de la biroul de informaţii o consideră pe soţia mea o alcoolică şi de aceea crede că căsnicia noastră se destramă. Doamne! Care este următoarea mişcare?

Următoarea mişcare era o întâlnire într-un restaurant modest, în apropiere de Tottenham Court Road.

— Oare e posibil! Exclamă un bărbat mai în vârstă, şi sări de pe scaun. Tom roşcovanul. Aproape că nu v-aş fi recunoscut.

— Îmi dau seama. Din părul roşcat n-a rămas mare lucru. Acum aş fi Tom cel cărunt.

— Ah, aşa arătăm cu toţii. Ce faceţi?

— Mulţumesc, ca de obicei. Faţada se strică şi regresul continuă lent.

— Câţi ani au trecut de când nu ne-am văzut? Doi ani? Opt ani? Unsprezece ani?

— Ei, acum exageraţi! Ne-am întâlnit toamna trecută, la masă, la „Pisica malteză”. Nu vă amintiţi?

— Da, aşa este. Casa a fost dărâmată. Mâncarea era mizerabilă. Acum, povestestiţi-mi, prietene, cu ce vă mai ocupaţi. Tot cu spionajul vă mai îndeletniciţi?

— Nu, spuse Tommy. Cu serviciul secret nu mai am nimic de-a face.

— Ce păcat! O aşa irosire a talentului dumneavoastră.

— Şi cu dumneavoastră ce este, Mutton-Chop?

— Ah, mult prea bătrân pentru a-mi servi ţara în acest fel.

— Oare nu mai există spionaj?

— Din plin, probabil. Dar acum, pentru asta se vor lua tineri inteligenţi, care ies de pe băncile universităţii şi caută urgent de lucru. Unde staţi, de fapt? V-am trimis o carte poştală ilustrată de Crăciun. Recunosc, v-am trimis-o abia în ianuarie, s-a returnat. Destinatar necunoscut!

— Trăim acum la ţară. Pe coasta de sud. La Hollowquay.

— Hollowquay, Hollowquay? Locul mi se pare cunoscut. Nu s-a întâmplat acolo odată ceva care ţine de branşa dumneavoastră?

— Nu pe vremea mea, răspunse Tommy. Am auzit de asta abia după ce ne-am mutat acolo. Întâmplări din trecut. Sunt cel puţin şaizeci de ani de atunci.

— Nu fusese ceva în legătură cu un submarin? Proiecte de submarin care erau vândute cuiva? Am uitat cui vindeam atunci vase. Poate japonezilor, poate ruşilor – ah, multor state. Numai în Regent's Park, sau într-un loc asemănător, se părea că mişunau permanent agenţi inamici. Ştiţi, dădeai, s-o spunem pe faţă, de al treilea secretar al unei ambasade. Din păcate, spioane atât de frumoase ca-n romane n-au existat niciodată.

— Aş dori mult să vă întreb ceva, Mutton-Chop.

— Aşa, ei, daţi-i drumul! N-am avut o viaţă prea tumultoasă. Margery – vă mai aduceţi aminte de Margery?

— Bineînţeles. Eram gata-gata să vin la nunta ei.

— Ştiu. Aţi fost împiedicat, sau, mai degrabă, aţi luat trenul greşit, dacă-mi aduc aminte bine. Trenul mergea în Scoţia, în loc s-o ia către Southall. Ei, n-a fost nici o pagubă că n-aţi venit. N-a ieşit nimic de aici.

— Cum aşa?

— Dintr-un oarecare motiv n-a mers. S-a terminat după un an şi jumătate. Ea s-a recăsătorit. Eu nu, dar nu o duc rău. Locuiesc la Little Pollon. Terenul de golf este chiar aşa cum trebuie. Sora mea face menajul. Este o văduvă înstărită şi ne împăcăm bine. Cam surdă şi aude rău, aşa că, trebuie să cam ridic glasul.

— Spuneaţi că aţi auzit de Hollowquay? Era într-adevăr spionaj?

— Ah, prietene, sincer vorbind, este atât de mult de atunci, încât nu mai ştiu precis. Atunci a făcut vâlvă. Ştiţi, era vorba de un admirabil tânăr ofiţer de marină, ireproşabil, nouăzeci la sută britanic, o sută cinci la sută demn de

încredere, dar apoi nimic nu s-a confirmat. Nu-mi aduc aminte de cine a fost plătit. Socot că de germani. Era în preajma războiului din 1914. Da, asta trebuie să fi fost perioada.

— Se zice că o femeie a avut, de asemenea, un rol în treaba asta, spuse Tommy.

— Am impresia că parcă aş fi auzit de numele ei. Îi zicea Mary Jordan, aşa să fie? Chestiunea, într-adevăr, nu-mi mai este clară. Era relatată în ziare, şi cred că era vorba de soţia sa – soţia ofiţerului de marină aflat în afara oricărei bănuieli, presupun. Soţia sa a luat legătura cu ruşii – nu, stai, asta a fost mai târziu. Toate acestea ameţesc pe oricare – cazurile se aseamănă atât de mult. Soţia considera că el nu câştiga bani de ajuns ceea ce, fără îndoială, înseamnă că ea nu primea destui bani. Şi de aceea… Ia, spuneţi-mi, de ce vreţi să scoateţi din nou la iveală această veche afacere? Ce legătură mai aveţi cu aceasta după atâta timp? Îmi amintesc că odată aţi avut de-a face cu un pasager de pe „Lusitania” 11, care a murit în naufragiu. Eraţi implicat în acea chestiune, sau era soţia dumneavoastră?

— Amândoi, răspunse Tommy. Este atât de mult de atunci, încât nu-mi aduc bine aminte.

— O femeie se afla în spatele acestei afaceri, nu-i aşa? Ea se numea Jane Fish sau Jane Whale!

— Jane Finn, corectă Tommy.

— Unde este ea acum?

— Căsătorită cu un american.

— Aşa va să zică. Ce drăguţ să auzi ceva de genul ăsta! Mereu ajungi să vorbeşti despre vechi prieteni şi despre ce făceau ei. Sau sunt morţi, ceea ce te surprinde foarte tare, deoarece nu crezi că este posibil, sau nu sunt morţi, şi asta te surprinde şi mai mult. Viaţa nu este simplă.

Tommy era de acord, şi apoi apăru chelnerul.

Ce-ar dori domnii să mănânce…

După aceasta, discuţia se axă pe chestiuni gastronomice.

După-amiază, Tommy avea încă o întrevedere.

De data aceasta, cu un bărbat melancolic şi ursuz, care şedea la biroul său, şi evident că nu se bucura de timpul pe care trebuia să i-l acorde lui Tommy.

— Mda, în acest caz nu vă pot spune multe. Fireşte, eu ştiu aşa, cu aproximaţie, despre ce vorbiţi dumneavoastră… pe atunci au existat multe zvonuri, s-a ajuns la un scandal politic… Dar despre astfel de lucruri eu nu sunt informat, înţelegeţi? Nu. Trebuie să vă gândiţi că aşa ceva cade repede în uitare, nu-i aşa? De îndată ce în presă se face public un nou scandal, se uită de cel de dinainte.

Deveni ceva mai locvace când veni vorba de unele momente culminante ale propriei sale vieţi – momente dubioase, care fuseseră lămurite brusc şi surprinzător, sau de vreo întâmplare extrem de ciudată, care-i trezise bănuiala. La sfârşit, el spuse:

— Totuşi, pot să vă ajut puţin să ieşiţi din încurcătură. Am aici o adresă pentru dumneavoastră. Sunteţi deja anunţat. Un flăcău simpatic. Excelent informat. Mai mult nu se poate. El domină. Una din fiicele mele este fina sa. De aceea este drăguţ cu mine şi-mi face orice serviciu, în măsura posibilităţilor. L-am întrebat dacă ar fi dispus să vă primească; în acest caz ar exista unele lucruri despre care aţi fi informat cu dragă inimă. I-am povestit ce persoană simpatică sunteţi, şi aşa mai departe, şi el crede că ar fi auzit deja de dumneavoastră. Mergeţi fără grijă, la patru fără un sfert. Aici este adresa, un birou din City. V-aţi mai întâlnit cu el?

— Nu cred. Tommy examină cartea de vizită şi peticul de hârtie cu adresa. Nu.

— Nu l-aţi considera niciodată un om care are influenţă, este foarte masiv, ştiţi, şi galben.

— Masiv şi galben?

Din aceste cuvinte Tommy nu putea să-şi închipuie prea multe.

— Este foarte sus în top, îl asigură prietenul său ursuz. Somitate absolută. Duceţi-vă imediat acolo. Oricum, poate

să vă povestească ceva. Ei, atunci mult noroc, dragul meu!

După ce Tommy îşi croi cu succes drum până la clădirea pentru birouri din City, a fost primit de un bărbat între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, care îl străpunse cu privirea care nu promitea nimic bun. Tommy avea senzaţia de a fi suspect, ori de a avea cu sine o bombă, într-o cutie inofensivă, ori de a pune la cale o răpire, ori de a vrea să-i ţină în şah pe toţi angajaţii cu un revolver. Asta-l făcea teribil de nervos.

— Aţi stabilit o întâlnire cu domnul Robinson? Când aţi spus? Aha, la patru fără un sfert? Se aplecă deasupra unei agende de birou. Domnul Thomas Beresford?

— Da, răspunse Tommy.

— Bine. Dacă aţi vrea să semnaţi aici, vă rog.

Tommy îşi scrise numele la locul dorit.

— Johnson!

Un tânăr cu un aer distrat, de vreo douăzeci şi trei de ani, apăru ca un spectru din biroul său, din spatele unui glasvand.

— Da, domnule?

— Duceţi-l, pe domnul Beresford la etajul patru, la domnul Robinson.

— Da, domnule!

Tânărul îl conduse pe Tommy către un lift. Era tipul de lift care părea să aibă propriile păreri despre felul de a se purta cu un pasager. Uşile se deschiseră prin glisare, Tommy intră şi aproape fu prins între acestea, deoarece se închiseră prea repede. Pocnind, ele se izbiră la foarte mică distanţă în spatele său.

— O după-amiază răcoroasă, constată Johnson. Se manifesta prietenos faţă de vizitator, pentru că fusese lăsat imediat să intre în sanctuar.

— Da, spuse Tommy, după-amiaza pare să fie răcoroasă.

— Unii susţin că asta vine de la poluarea mediului, alţii spun că numai gazul metan este de vină, pe care îl scot din Marea Nordului.

— Ah? Asta n-am auzit-o încă niciodată.

— Mi se pare de asemenea neverosimil, remarcă Johnson.

Alunecară uşor pe lângă etajul doi şi trei, şi, în cele din urmă, se opriră. Johnson îl conduse pe Tommy, care din nou scăpă anevoie de uşile liftului, pe un coridor, către o uşă, bătu, i se răspunse, ţinu uşa deschisă, îl lăsă pe Tommy să intre şi spuse:

— Domnul Beresford, sir. Este anunţat.

Apoi dispăru. Camera era ocupată de un birou uriaş, în spatele căruia stătea un bărbat grav, corpolent, cu o faţă mare, galbenă. Nu se putea ghici naţionalitatea sa. Era posibil să fie orice. Cu totul instinctiv, Tommy îl socotea străin. Poate un german? Sau un austriac? Poate chiar un japonez. Pe de altă parte, era pe deplin posibil să fie englez.

— Oh, domnul Beresford!

Domnul Robinson se ridică şi îi întinse mâna.

— Vă sunt foarte recunoscător că v-aţi făcut timp pentru mine, spuse Tommy.

Avea impresia că l-ar mai fi văzut pe domnul Robinson sau că i-ar fi fost arătat de cineva odată, mai demult. În orice caz, poate că atunci – indiferent când se întâmplase asta, fusese destul de intimidat, pentru că domnul Robinson era un om atât de important. Şi – aşa i s-a spus – rămăsese tot aşa. Asta se simţea imediat.

— După cum aud, aveţi câteva întrebări. Prietenul dumneavoastră – momentan îmi scapă numele său – mi-a dat câteva cuvinte-cheie.

— Cred… Consider că poate n-ar trebui nicidecum să vă deranjez cu o asemena chestiune. Nici măcar nu ştiu dacă într-adevăr este importantă. Era una din acele spontane…

— Idei?

— Da, în parte, asta vine de la soţia mea.

— Am auzit deja de ea. De altfel, şi de dumneavoastră. Staţi, e vorba de cazul N. Şi M., nu-i aşa? Da, iar îmi revin în minte amănuntele. Dumneavoastră aţi înhăţat un agent care a fost în marina engleză, şi în realitate era un hun

important. Ştiţi, uneori, eu le spun încă huni. Fireşte, ştiu că acum totul este complet diferit, de când facem parte din Piaţa Comună, şi aşa mai departe. Toţi în aceeaşi grădiniţă de copii, s-ar putea spune, nu? Atunci aţi făcut o treabă excelentă. Şi soţia dumneavoastră. Respectele mele. Vechea carte pentru copii! „Hop, hop, hop, căluţul aleargă în galop”. Doar prin aceasta ieşea totul la iveală, nu-i aşa?

— Ce ciudat că vă aduceţi încă aminte, remarcă Tommy impresionat.

— Da, ştiu, totdeauna eşti surprins, atunci când cuiva îi trece ceva prin minte. Exact ca acum. Era o afacere atât de sucită, încât niciodată nu s-ar fi bănuit ce se ascundea de fapt în spatele ei.

— Da, strălucită treabă!

— Acum despre ce este vorba? Povestiţi-mi pur şi simplu toată istoria! Totuşi, luaţi loc şi odihniţi-vă picioarele. Nu ştiţi – ei, asta o veţi afla după câţiva ani, când veţi avansa în vârstă – cât de important este să vă odihniţi picioarele!

— Poate că sunt îndeajuns de bătrân, spuse Tommy. Nu mai am mult de aşteptat de la viaţă, ci doar coşciugul, când se termină.

— Ah, n-aş susţine asta. Credeţi-mă, dacă s-a ajuns odată la o anumită vârstă, practic se poate trăi veşnic. Deci, în fond, despre ce este vorba?

— Soţia şi cu mine ne-am schimbat domiciliul, neplăcerile obişnuite ne-au…

— Cunosc, strigă domnul Robinson. Şi încă cum! N-ai loc de electricieni! Fac găuri în podea, în care cazi…

— Proprietarii de dinainte au lăsat acolo cărţi, de care nu se mai interesaseră, printre altele multe cărţi pentru copii, de autori, ca Henty12, de pildă.

— L-am citit şi eu în tinereţe.

— Într-o carte am găsit cuvinte subliniate. De fapt, erau doar litere. Dacă se înşirau una după alta, rezulta o propoziţie. Şi… Ce voi spune acum sună treribil de stupid…

— Ei, o licărire de speranţă, opină domnul Robinson. Mereu vreau să ştiu când ceva sună stupid.

— Propoziţia era: „Mary Jordan n-a murit de moarte bună. Era unul dintre noi…”

— Ce interesant. Din păcate eu n-am descoperit niciodată aşa ceva. Cine a scris-o? Aveţi vreun indiciu?

— Evident, un şcolar cu numele de Parkinson. Familia locuia în casa noastră, după câte am putut constata. Alexander Parkinson. Este înmormântat în cimintirul de acolo.

— Parkinson, zise domnul Robinson. Lăsaţi-mă să gândesc. Parkinson da, un caz avusese ceva în legătură cu acest nume, doar că uneori nu mai ştiu exact, cine şi ce şi unde.

— Am vrut neapărat să aflăm cine era Mary Jordan.

— Pentru că n-a murit în condiţii obişnuite? Da, asta-i după chipul şi asemănarea dumneavoastră! O poveste curioasă. Ce-aţi descoperit?

— Nimic, replică Tommy. Nimeni nu poate să-şi aducă aminte sau să ştie ceva despre ea. Cineva a povestit că ea ar fi fost un fel de bonă sau o guvernantă, femeia nu ştia precis. Vedeţi cât de dificile sunt investigaţiile.

— Şi a murit? Din ce cauză?

— Cineva a apucat câteva frunze de degetariţă la culesul spanacului – o pură nebăgare de seamă. Cu toţii au mâncat din asta. Aşa ceva abia dacă este mortal.

Domnul Robinson aprobă dând din cap.

— Asta n-ar fi tocmai de ajuns. Dar dacă dumneavoastră puneţi o doză dublă de digitalină într-o ceaşcă de cafea şi aveţi grijă ca Mary Jordan s-o bea toată – sau îi amestecaţi doza în cocteil – atunci poate să se dea vina pe frunzele de degetariţă, şi totul arată ca o regretabilă eroare. Dar acest Alexander Parkinson era un băiat deştept. El a intrat la idei, nu-i aşa? Ce mai ştiţi, Beresford? Când s-a petrecut aceasta? În primul război mondial, sau în cel de-al doilea, sau mai devreme?

— Înainte de primul război mondial. N-au încetat niciodată zvonurile că atunci a existat o spioană germană.

— Îmi aduc aminte! A fost senzaţional! Fiecare german care muncea în Anglia, înainte de 1914, era socotit preconceput un spion. Ofiţerul englez, care fusese implicat în acest caz, era socotit mai presus de orice bănuială. Eu, personal, studiez totdeauna foarte meticulos asemenea oameni. Au trecut atâţia ani de atunci şi nu cred că s-a publicat ceva despre asta în ultimul timp. Nu mă refer la faptul că s-a dat acces liber la vechi documente şi cineva le-a făcut cunoscute de hatârul publicului.

— Din păcate totul este atât de vag!

— Fireşte! După atâta timp! Povestea a fost pusă permanent în legătură cu planurile submarinului care, atunci, s-au pierdut. S-a vorbit şi de planuri de avioane. Aşa ceva este întotdeauna interesant şi stârneşte curiozitate. Dar nu era vorba doar de asta, ştiţi. Nu trebuie trecute cu vederea consecinţele politice. Erau amestecaţi importanţi oameni politici. Tocmai aceia despre care se presupunea că ar fi oneşti şi loiali. Onestitatea poate fi la fel de periculoasă ca un ofiţer considerat în afară de orice bănuială. Îmi aduc aminte de un asemenea caz, din ultimul război: Un om acolo, pe coastă – locuia într-o căsuţă, pe ţărm – era adept al lui Hitler şi aduna discipoli în jurul său. El predica, iar nouă nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne alăturăm lui. Făcea o impresie atât de serioasă. Voia să înlăture sărăcia, nesiguranţa şi nedreptatea socială – idei din acestea curate, ştiţi. Ţinea isonul fasciştilor, dar nu-i spunea niciodată fascism. Avea legături, de asemenea, cu Spania şi cu Franco, bineînţeles. În treaba asta s-a amestecat apoi şi bătrânul Mussolini. Da, au existat afaceri necurate şi în preajma războaielor. Multe lucruri nu ies niciodată la iveală şi nimeni nu află vreodată ceva precis.

— Sunteţi într-adevăr bine informat, spuse Tommy. Scuzaţi, n-aş vrea să par insistent, dar este o mare plăcere să întâlneşti pe cineva atât de bine informat.

— Ei, da, adesea am participat din plin la joc, cum s-ar spune. Ştiţi, am rezolvat lucrurile pe ocolite sau rămâneam în umbră. Se aud multe. Cineva poate afla o mulţime de lucruri chiar şi de la vechii săi prieteni care s-au ocupat de chestiunile respective şi cunoşteau detaliile. Desigur că dumneavoastră veţi fi aflat deja asta.

— Da, fireşte, spuse Tommy. Întâlneşti vechi prieteni, care au alţi vechi prieteni şi apoi se adună multe; ce ştiu ei şi ce ştii tu însuţi. Atunci erai buimăcit de toată afacerea; acum iar vine vorba despre asta, şi deodată, devine foarte interesant.

— Da. Acum înţeleg ce urmăriţi. Curios cum v-aţi împiedicat tocmai de acest caz.

— Necazul este, zise Tommy, că nu ştiu deloc dacă nu cumva urmărim doar o himeră. Am cumpărat casa pentru că voiam să locuim acolo. Arată exact aşa cum ne doream. Am transformat-o după planurile noastre şi acum încercăm să aranjăm grădina. Nu ne gândeam, ca să spun aşa, la nimic rău. Motivaţia noastră nu era decât pură curiozitate.

— Aşa este făcut omul. Curiozitatea este pricina oricărei cercetări, ea ne duce pe Lună şi în adâncurile mării. Ea ne pune să descoperim gaz metan în Marea Nordului şi să obţinem oxigen din apa mării. Fără curiozitate omul ar fi ca o broască ţestoasă, care, de altfel, duce o viaţă foarte plăcută. Ea doarme iarna şi vara nu trăieşte cu nimic altceva decât cu iarbă. Poate nu e o viaţă interesantă, dar una foarte paşnică. Pe de altă parte…

— Pe de altă parte, s-ar putea ca omul să semene cu un Mungo.

— Aha! Îl citiţi pe Kipling. Asta mă bucură. Din păcate, astăzi Kipling este apreciat mult prea puţin. A fost un scriitor impresionant. Istorioarele sale sunt uimitor de frumoase.

— Nu mi-ar place să mă compromit, spuse Tommy. Nu m-aş amesteca în treburi care nu mă privesc de fel, care astăzi

n-ar mai interesa câtuşi de puţin pe cineva. Poate ar trebui să fiu mai explicit.

— Asta nu puteţi s-o ştiţi niciodată, opină domnul Robinson.

— Asta mă îngrijorează cel mai mult. Tommy avea remuşcări pentru că răpea timpul unui om atât de important.

— Probabil că soţia dumneavoastră nu vă va da pace. Din păcate, n-am avut încă plăcerea să fac cunoştiinţă cu ea. Trebuie să fie o persoană impunătoare, nu?

— Găsesc că da.

— Ei, aflu asta cu plăcere. Îmi plac oamenii care ţin unul la altul şi au o căsnicie bună.

— Ah, cred că sunt aidoma unei broaşte ţestoase. Realitatea este că suntem bătrâni şi obosiţi. Şi chiar dacă, la vârsta noastră, suntem încă vioi, nu ne-ar place să fim amestecaţi în vreo poveste încurcată. Noi…

— Ştiu, ştiu. Domnul Robinson dădea din mână dezaprobator. Încetaţi să vă justificaţi fără încetare. Aţi putea pur şi simplu să aveţi perspicacitate. Şi doamna Beresford, de asemenea. În afară de asta, după tot ce mi s-a povestit despre ea, sunt sigur că va reuşi oricum.

— Credeţi că mai curând ea va avea succes, nu eu?

— Eu cred că dumneavoastră nu sunteţi chiar atât de dornic să daţi de urma faptelor. Dar vă acord aceleaşi şanse de reuşită, pentru că am impresia că sunteţi foarte bun în a descoperi surse de infomaţii. Şi pentru ceva care s-a petrecut cu atâta timp în urmă doar cu mare greutate se pot descoperi surse.

— De aceea mă şi simt atât de vinovat că vă deranjez. Din proprie iniţiativă n-aş fi venit niciodată. Dar Mutton-Chop…

— Un om cumsecade. Era foarte capabil la vremea sa. Da. V-a trimis la mine, deoarece ştie că sunt mereu interesat de asemenea lucruri. Am început foarte devreme cu asta, ştiţi: Cu scotocirea în cazurile suspecte şi descoperirea faptelor.

— Şi acum, spuse Tommy, dumneavoastră sunteţi foarte sus în top.

— Ei, oare cine v-a spus asta? Întrebă domnul Robinson. E absurd!

— Nu cred.

— Ei da, unii se trudesc să ajungă pe culmi, alţii sunt nevoiţi să accepte o înaltă poziţie. Aş spune că, mai curând, mi se potriveşte cea din urmă situaţie. Am fost pur şi simplu silit să accept cercetarea câtorva cazuri foarte interesante.

— Afacerea cu – Frankfurt – de pildă?

— Aşa va să zică. Prin urmare, aţi auzit zvonurile. Dar nu trebuie să vă gândiţi la asta. Cu cât se vorbeşte mai puţin, cu atât mai bine. Şi să nu credeţi că voiam să vă reproşez faptul că aţi venit la mine cu semnele dumneavoastră de întrebare. Probabil că pot să vă dau un răspuns la câte ceva din ceea ce doriţi să ştiţi. Ia să presupunem, că ar fi existat, cu ani în urmă, un caz care niciodată n-a fost lămurit exact şi care astăzi încă ne interesează, fiindcă este actual. Atunci ar corespunde adevărului. Ia să considerăm asta ca punct de pornire. Desigur că nu ştiu ce fel de sfaturi trebuie să vă dau. Trebuie realmente să vă bateţi capul, să trageţi cu urechea peste tot, să dezgropaţi amintiri. Dacă descoperiţi ceva care ar putea să mă intereseze, daţi-mi telefon. Vom face rost de o parolă, chiar dacă este bună doar pentru ca să ne simţim şi să ne credem din nou importanţi să jucăm un rol. „Jeleu de mere”, vă place? Ştiţi, puteţi spune că soţia dumneavoastră a făcut jeleu de mere şi că aţi trece cu multă plăcere să-mi aduceţi un borcan. Atunci voi fi avizat.

— Şi asta ar însemna că am descoperit ceva despre Mary Jordan? Dar de ce trebuie să meargem în continuare pe urma acestei afaceri? În definitiv, este moartă de mult.

— Da. Este moartă. Dar, înţelegeţi, uneori, cineva este apreciat greşit doar pentru că s-a auzit sau s-a citit ceva despre el.

— Credeţi că ne facem păreri greşite despre Mary Jordan? Vreţi să spuneţi că era cu totul neînsemnată?

— Oh, se poate să fi fost foarte importantă. Domnul Robinson se uită la ceas. Din pacate, trebuie să vă dau afară. În zece minute vine un vizitator, un om plicticos, dar care are mare trecere în cercurile guvernamentale. Ştiţi desigur cum este viaţa astăzi: unde mergeţi şi unde vă aflaţi, guvern, guvern. La birou, acasă, la supermarket şi la televizor. Noi toţi am avea nevoie de ceva mai multă viaţă intimă. Dar micul joc pe care dumneavoastră şi soţia îl duceţi acolo face parte din viaţa dumneavoastră particulară şi, din acest foişor, puteţi să observaţi în linişte. Cine ştie, poate descoperiţi ceva interesant. Mai mult nu pot să adaug. Cunosc câteva fapte pe care nimeni altcineva n-ar putea să vi le spună. E posibil ca, în curând, situaţia o să-mi permită să vă pot informa. Dar fiindcă toţi sunt morţi, poate că nu este deloc oportun. Într-un punct v-aş mai putea ajuta. Aţi citit pesemne despre procesul acestui căpitan – numele îmi scapă – care a fost condamnat şi a căpătat o pedeapsă binemeritată. Comisese trădare de patrie. Dar Mary Jordan…

— Da?

— Ei, noi îi spunem fără ezitare spioană. Dar nu era spioană germană, nici agentă a vreunei puteri ostile. Dragul meu, ascultă-mă cu atenţie! Domnul Robinson coborî vocea şi se aplecă peste birou. Era de-a noastră!

PARTEA A TREIA

1. Mary Jordan

— Dar asta schimbă totul, spuse Tuppence.

— Da. Tommy încuviinţă dând din cap. Da. A fost ca un trăsnet din senin.

— De ce ţi-a povestit asta?

— Nu ştiu. Mă gândeam… Ah, mi-au trecut prin minte mai multe posibilităţi.

— El a… Tommy, cum arată el de fapt? Nu mi l-ai descris deloc.

— Înainte de toate, este galben. Galben, masiv, gras şi foarte obişnuit, dar, în acelaşi timp, deloc obişnuit. Este,

cum spunea Mutton-Chop, foarte sus în top.
— Vibrezi, ca şi când ai vorbi despre un cântăreţ pop.
— Cu timpul te obişnuieşti cu aceste expresii.
— Dar de ce? De ce-ţi dezvăluie ceva ce, evident, nu voia să dezvăluie deloc?
— Sunt atâţia ani de atunci! Bănuiesc că nu mai are nici o importanţă. Când te gândeşti astăzi ce material secret a fost oferit pentru a fi cercetat! Ei nu mai ţin nimic sub cheie şi fac cunoscute toate faptele, cine, când a scris sau a spus ceva, despre ce s-a discutat în contradictoriu, şi ce s-a muşamalizat.
— Tommy, mă zăpăceşti de-a binelea. În afară de aceasta, unghiul nostru de vedere este greşit, nu găseşti?
— Cum aşa?
— Ei da, când am găsit aceste locuri subliniate în „Săgeata neagră”, totul părea foarte clar. Trebuia să fie un membru al familiei sau cineva din casă care a pricinuit moartea lui Mary Jordan. Numai că nu ştiam cine este Mary Jordan, şi asta era tare derutant.
— Aşa este, numai Dumnezeu ştie! Adeveri Tommy.
— Multe n-am aflat despre ea – numai…
— Că ea, după cât se pare, era o spioană germană. Doar asta vrei să spui, nu? Tu ai descoperit asta.
— Da, şi chiar am crezut-o şi…
— Şi acum ştim că nu este adevărat. Era tocmai invers!
— Era un fel de spioană engleză.
— Trebuie să fi lucrat în serviciul englez de informaţii sau în serviciul secret şi a venit încoace pentru a descoperi ceva. Probabil aflase ceva despre – ei, dar cum îl cheamă – despre acest ofiţer de marină. Poate aici era un cuib de agenţi germani – ca atunci, în cazul N. Şi M.- care pregătea o lovitură.
— Asta cam aşa pare.
— Şi ea venise cu misiunea de a afla cât mai mult.
— Hm!

— Atunci „unul dintre noi” nu înseamnă ce-am crezut noi, „Unul dintre noi” trebuie să fi fost cineva care trăia aici, în apropiere, sau avea vreo legătură cu casa noastră sau se afla în casă dintr-un motiv deosebit. Şi ea a avut o moarte violentă pentru că cineva aflase cine era în realitate. Şi la rândul său Alexander a descoperit asta.

— Poate ea simula că face spionaj pentru Germania, spuse Tuppence, şi s-a împrietenit cu acest căpitan – indiferent cine a fost el.

— Să-l numim pur şi simplu căpitan X, propuse Tommy.

— Fie, căpitan X.

— De altfel, aici a trăit un agent al unei puteri străine, şeful unei mari reţele. Dacă sunt corect informat, locuia într-o căsuţă, nu departe de chei, şi a publicat scrieri propagandistice, că ar fi cel mai bine dacă ne-am alătura Germaniei şi am face cauză comună.

— Toate astea sunt atât de încurcate, Tommy. Atât de multe planuri şi documente secrete şi conspiraţii… În orice caz, am căutat acolo unde nu trebuie.

— Nu, n-aş spune asta, zise Tommy.

— Cum nu?

— Pentru că… Dacă Mary Jordan era aici pentru a afla ceva, şi chiar a reuşit asta, atunci poate capitanul X, sau altcineva – trebuie să fi fost implicaţi în afacere încă mai mulţi oameni – deci, când ei au sesizat…

— Acum nu mă zăpăci din nou!

— Când ei au sesizat, au trebuit s-o…

— Reducă la tăcere, încheie Tuppence propoziţia.

— Aşa cum spui tu, parcă este luat din Phillips Oppenheim13. Şi aceasta era sigur înainte de 1914.

— În orice caz, trebuiau să-i închidă gura, înainte de a putea să-şi transmită descoperirea.

— Trebuie să fi fost mai multe la mijloc. Poate ea găsise ceva important, hârtii, documente. Posibil şi scrisori care trebuiau să fie date mai departe către cineva.

— Da, pricep. Trebuie să ne ocupăm de o cu totul altă grupă de oameni. Dar dacă ea făcea parte dintre oamenii care mureau din cauza spanacului vătămător, eu nu pricep cum de Alexander pomenea de „unul dintre noi”. Dar probabil că nu era nimeni din familia sa.

— Există încă o altă soluţie, spuse Tommy. Nu trebuie neapărat să fi fost cineva din casă. Este destul de simplu să culegi frunze asemănătoare, dar otrăvitoare, să le amesteci cu celelalte şi să le duci la bucătărie. Acestea nu trebuiau neapărat să aibă efect mortal. Doar atât de otrăvitoare, încât oamenii s-au îmbolnăvit şi a fost chemat un medic. Medicul ar accepta să se facă analiza meniului şi ar constata că legumele sunt nocive. N-ar considera asta ca ceva premeditat.

— Dar atunci ar fi trebuit să moară toţi! Spuse Tuppence. Sau toţi s-ar fi îmbolnăvit şi n-ar fi murit.

— Nu neapărat, Tuppence. Ia presupune, trebuia ucisă o anumită persoană – Mary Jordanşi cineva putea să pună o cantitate oarecare de otravă – să spunem – într-un cocteil, înainte de masă, poate şi în cafea – digitalină sau aconitină sau ce se află în degetăriţă.

— Aconitina este în omag, după câte ştiu.

— Nu fii atât de pedantă! Este vorba de faptul că toţi primesc o doză slabă de otravă, care se spune că ar fi ajuns din greşeală în mâncare. Toţi se îmbolnăvesc din această… Dar o persoană moare. Înţelegi? Dacă toţi se îmbolnăvesc şi se dovedeşte că este vorba de o regretabilă eroare – ei da, aşa ceva se poate întâmpla. Oamenii mănâncă câteodată ciuperci otrăvitoare şi copiii culeg mătrăgună pentru că sunt atraşi de boabe. Acestea sunt greşeli; nu toţi oamenii mor din asta. Aici a murit doar un om. Nu este evident că Mary Jordan era socotită ca deosebit de alergică faţă de otrava respectivă? Nu pricepi că trebuia să arate ca un accident deplorabil şi nimeni nu intra la idei sau măcar nu bănuia că ar putea să fi fost cu totul altfel.

— Putea să fi fost puţin bolnavă, ca toţi ceilalţi, şi i s-a administrat doza de otravă în ceai abia în dimineaţa următoare.

— Sunt sigur că-ţi trec prin minte sute de posibilităţi!

— Ce este cu celelalte întrebări? Cele cu Cine şi Ce şi De ce? Cine era „unul dintre noi” sau „unul dintre ei”, cum ar fi mai bine să spunem, care era de-al casei? Cineva, care era în vizită aici? Un prieten din vecini? Sau cineva care aducea cu sine o scrisoare, poate o falsă recomandare, în care scria: Fiţi drăguţ faţă de prietenul nostru X care-şi petrece vacanţa în preajma dumneavoastră. Poate era de asemenea o prietenă care „voia să vadă odată frumoasa grădină”. Asta este uşor de făcut.

— Da.

— În acest caz, continuă Tuppence, poate în casă se află încă o dovadă, şi care ar putea să explice ciudatele întâmplări prin care am trecut.

— Ce s-a întâmplat, Tuppence?

— Roţile micului atelaj oribil s-au desprins, în timp ce coboram la vale. Am zburat tare în araucaria. Cât pe-aci…, ei da, era gata-gata să sufăr un accident grav. Isaac, neghiobul, trebuia să aibă grijă de asta, că atelajul era sigur. El a şi spus că l-ar fi verificat. Înainte de a-mi da drumul, a mai confirmat o dată că ar fi în ordine.

— Şi n-a fost aşa?

— Tocmai. După aceea, susţinea că cineva s-ar fi ocupat de roţi, altfel ele nu s-ar fi desprins.

— Îţi este clar că acesta este al doilea sau al treilea accident de când suntem aici? Ţii minte cum nu demult, în bibliotecă, lampa era să-mi cadă în cap?

— Crezi că cineva vrea să scape de noi? Dar asta înseamnă…

— Că trebuie să existe o dovadă! Aici în casă!

Se priviră îngânduraţi. Tuppence dădu de trei ori să vorbească, dar rămase fără glas şi fruntea îi era încărcată de gânduri. În cele din urmă, Tommy luă cuvântul.

— Dar ce ţi-a spus el despre incident? Mă refer la Isaac.
— Că trebuia să prevadă aşa ceva, pentru că trăsura ar fi atât de veche.
— Dar tot el a spus că cineva ar fi umblat la atelaj?
— Da, răspunse Tuppence. Era foarte sigur. „Oh, a spus el, copiii trebuie să fi fost aici şi s-au plimbat cu trăsura. Ei strică totul, înţelegeţi. Nu i-am observat, fac mereu în aşa fel, că nu-i surprind. Aşteaptă până plec, doamnă”. Ei, atunci l-am întrebat dacă considera asta ca o glumă proastă?
— Şi?
— Nu prea ştia!
— Asta poate să fi fost şi firesc, spuse Tommy. Aşa sunt oamenii, din păcate.
— Vrei să laşi să se înţeleagă că totul era premeditat? Dar, Tommy, asta este totuşi absurd!
— Da, sună absurd, dar uneori nici vorbă de aşa ceva. Depinde totul de Unde şi Cum. Şi de ce se întâmplă.
— În acest caz nu văd într-adevăr nici un motiv.
— Probabil cineva vrea să ne alunge de aici.
— Oare de ce? Dacă cineva vrea neapărat să aibă casa, trebuie doar să ne facă o ofertă tentantă.
— Da, asta s-ar aranja firesc.
— Hm! Nostim… După câte ştiu, nimeni n-a vrut să aibă casa. La vizita de prezentare noi eram singurii. Se admitea unanim că era oferită atât de ieftin pentru că este degradată şi trebuie să se facă atât de multe reparaţii.
— Nu pot să-mi închipui că cineva vrea să ne omoare. Poate era neliniştit doar din pricina curiozităţii tale. Poate că ai pus prea multe întrebări.
— Crezi că am adus ceva în discuţie de care nu trebuia să se pomenească?
— Da, cam aşa ceva. Ar fi plăcut pentru unii, de pildă, dacă am constata subit că nu ne place aici, am oferi casa spre vânzare şi ne-am muta. Ar fi, fără îndoială, mulţumiţi de asta. Nu cred că se…

— La cine te referi tu cu „se”?
— Habar n-am, spuse Tommy. De asta trebuie să ne ocupăm mai târziu.
— Şi ce este cu Isaac?
— Cum aşa?
— Nici nu ştiu. Mă gândesc doar dacă are ceva de-a face cu asta.
— Este un om tare bătrân; locuieşte aici de multă vreme şi ştie destul de multe… Dacă cineva îi strecoară o bancnotă de 5 £, crezi că deşurubează apoi roţile lui Truelove?
— Nu, nu cred. Este prea deştept pentru asta. Tuppence clătină din cap.
— Nu are importanţă. Trebuie doar să ia bancnota, să desfacă câteva şuruburi sau să desprindă pe ici, pe colo, o bucăţică de lemn pentru ca… Pentru ca trăsurica să se rupă când tu cobori data viitoare.
— Imaginaţia te face s-o iei razna!
— Ei, şi tu ţi-ai imaginat deja fel de fel de prostii.
— Da, dar apoi se potriveau totuşi! Se potriveau cu ceea ce auzisem.
— Când se pune în valoare rezultatul cercetărilor sau investigaţiilor mele – sau cum vrei tu să le numeşti ca-ntotdeauna – părem să nu fi auzit ceea ce e just.
— Totuşi am spus deja: Aceasta schimbă totul! Acum, fiindcă ştim că Mary Jordan nu era o agentă străină, ci una de-a noastră. Ea avea aici o misiune de executat. Poate, într-adevăr, a îndeplinit-o.
— Atunci, zise Tommy, hai, în primul rând, să lămurim asta mai îndeaproape şi să înglobăm ultimele noastre informaţii. Deci: era aici pentru a afla ceva.
— Da. Probabil ceva despre acest căpitan X. Trebuie să te interesezi de numele lui. Este atât de banal să-l numim doar X.
— E în regulă. Dar ştii cât de complicat este aşa ceva.
— Mai departe: a descoperit ceva şi a raportat despre aceasta. Poate cineva a deschis scrisoarea.

— Care scrisoare? Întrebă Tommy.
— Cea scrisă de ea persoanei cu care stabilise legătura.
— Da.
— Poate era o rudă, tatăl sau bunicul ei?
— Nu pot să-mi închipui asta. Nu se procedează aşa cu asemenea lucruri. Poate ea a acceptat numele Jordan fără un motiv deosebit, sau acest nume era considerat ca inofensiv, pentru că n-o angaja în nici un fel.
— Şi apoi venea încoace – ca ce? Asta n-o ştim. Şi nu trebuie să fi scris neapărat o scrisoare. Poate să fi plecat la Londra şi să fi dat raportul. Să spunem, că avea o întâlnire în Regent's Park.
— De obicei este invers, interveni Tommy. Eu cred că se întâlneşte acolo cu cineva de la ambasada tării pentru care lucrează. Şi...
— Ascunde ceva într-un copac scorburos. Crezi că ea face într-adevăr asta? Sună atât de neverosimil. În fond, se potriveşte mai degrabă cu o pereche de îndrăgostiţi care-şi lasă acolo răvaşele.
— Nu e rău deloc! Consider pe deplin posibil că îşi compusese şi codificase informaţia ca o scrisoare de dragoste.
— O idee strălucită! Dacă acum se presupune... Ah, Doamne, sunt atâţia ani de atunci! Cum se va progresa în acest caz? Cu cât se ştie mai mult, cu atât mai puţin este de folos cuiva. Dar nu abandonăm din această cauză, nu-i aşa Tommy?
— Mă tem că momentan, într-adevăr, nu suntem în stare să facem asta. Tommy scoase un oftat.
— Oare ai prefera?
— De fapt da. După cât pot să-mi dau seama... Tuppence îl întrerupse.
— Nu, nu e felul tău de a părăsi brusc urma descoperită. Şi pe mine chiar nu reuşeşti să mă îndepărtezi de acest caz. Ştii tu, mi-aş bate capul întruna, şi aşa ceva mă termină cu totul. La sfârşit mi-aş pierde cu siguranţă voia bună.

— Treaba e, spuse Tommy, că noi cam ştim unde se află punctul de plecare: Spionaj. Spionaj ostil, orientat către anumite scopuri, unele au fost atinse, altele cu siguranţă că nu. Dar nu ştim – tocmai asta este – nu ştim cine era implicat în asta. Vorbesc acum din punctul de vedere inamic. Aici trebuie să fi existat oameni care atunci s-au băgat în afacere, poate oameni din serviciul nostru de contrainformaţii. Trădători care se dădeau drept slujbaşi leali ai statului.

— Da. Tuppence dădu din cap în mod aprobativ. Aşa e. Aşa trebuie să fi fost.

— Şi Mary Jordan avea misiunea de a ajunge la aceşti oameni.

— Şi de a lua legătura cu căpitanul X?

— Da, acum sunt sigur. Sau cu prieteni de-ai lui. Şi de aceea trebuia să vină încoace.

— Acum ajungem iar la familia Parkinson, înainte să ştim cu adevărat dacă ei avuseseră ceva de-a face cu aceasta. Erau ei de partea duşmanilor?

— Asta mi se pare incredibil, Tuppence.

— Atunci nu înţeleg ce vrea să însemne toată povestea?

— Mă gândesc că locuinţa noastră ar putea fi punctul de plecare.

— Casa noastră? De atunci au locuit aici atât de mulţi oameni.

— Da, aşa e, dar niciunul dintre ei nu era ca… ca tine, Tuppence.

— Ce vrea să însemne asta, ei nu erau ca mine?

— Ei, aceştia nu doreau să aibă nici un fel de cărţi vechi, nu le-au frunzărit şi n-au descoperit lucruri neobişnuite. Tocmai că nu erau de talia unui Mungo curios. Pur şi simplu, s-au mutat şi au locuit aici. Probabil încăperile de la etaj, în care se aflau cărţile de care nu se sinchisea nimeni, erau camere pentru personal. S-ar putea ca ceva să fi fost ascuns aici în casă – de către Mary Jordan. Ea şi-a ales o ascunzătoare care nu putea fi găsită uşor de către un

cunoscător. Sau lucrul era pus la îndemână, pentru că ea însăşi voia să-l ducă la Londra, când avea ocazia şi găsea un pretext pentru aceasta. O consultaţie la medicul dentist. O vizită la o veche prietenă. Asta este uşor de aranjat.

— Tu crezi că se află încă aici în casă?

— Nu, răspunse Tommy, de fapt nu mă aştept la aşa ceva. Cu toate acestea, cineva se teme că noi vom găsi sau am găsit deja ceva. Acest cineva vrea să ne alunge din casă sau să pună mâna pe lucrul pe care noi l-am fi descoperit deşi persoana n-a descoperit ceva niciodată. Poate s-a căutat ani de zile şi s-a ajuns la concluzia că trebuie să fi fost ascuns undeva afară.

— Aii, Tommy, povestea devine tot mai palpitantă.

— Sunt totuşi doar presupuneri, Tuppence.

— Nu fii urâcios! Exclamă ea. Eu, în orice caz, caut în continuare, înăuntru şi afară.

— Ce vrei să faci? Să sapi în toată grădina de legume?

— Cine ştie. Ah Tommy!

— Păcat, Tuppence, spuse Tommy. Abia dacă ne-am bucurat de o bătrâneţe liniştită, paşnică.

— Nici un răgaz pentru bătrâni, strigă Tuppence veselă. Asta mi-a dat o idee.

— Ce?

— Trebuie să merg odată la clubul pentru bătrâni şi să vorbesc cu oamenii de acolo. La aceştia n-am ajuns încă deloc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă de tine! Cred că mai bine rămân acum acasă pentru a nu te scăpa din ochi. Dar dimineaţă trebuie să plec iar la Londra pentru a mă interesa de investigaţiile mele.

— Între timp voi cerceta aici.

2. Tuppence cercetează

— Sper că nu deranjez, spuse Tuppence, dacă dau aşa pur şi simplu buzna! De fapt, am vrut să vă telefonez din timp, în caz că n-aţi fi acasă sau n-aţi putea avea nevoie de prezenţa mea. Dar, zău, nu este important, şi dacă

preferaţi, pot chiar să revin. Aş înţelege perfect şi n-aş fi ofensată…

— Însă eu mă bucur doar că vă văd, doamnă Beresford, spuse doamna Griffin.

Se dădu mai înapoi pe scaun pentru a se putea rezema mai comod de spetează şi privea, cu plăcere nedisimulată, expresia cam încurcată a lui Tuppence.

— Este plăcut când cineva nou se mută aici. Ne-am obişnuit atât de mult cu vecinii noştri, încât un chip nou – în cazul dumneavoastră chiar două – este o adevărată plăcere. Într-adevăr, o plăcere, credeţi-mă! Trebuie să veniţi o dată la cină. Nu ştiu când se întoarce acasă soţul dumneavoastră. Pleacă de obicei la Londra, nu-i aşa?

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, mulţumesc. Sper că ne veţi face o vizită, să vedeţi casa, când va fi, mai întâi, complet amenajată. De fapt, trebuia să fie gata de mult, dar mereu lipseşte câte ceva.

— Aşa se-ntâmplă cu casele, zise doamna Griffin.

Domna Griffin – Tuppence ştia aceasta din mai multe surse, de pildă de la menajera ei, de la bătrânul Isaac şi de la Gwenda, de la oficiul poştal – avea în jur de nouăzeci de ani. Ţinuta dreaptă, prin care ea încerca să-şi menajeze spatele chinuit de reumatism, făcea să pară mult mai tânără. În ciuda feţei ridate, capul încărunţit, cu şalul dantelat, îi aducea vag aminte lui Tuppence de două surori din partea bunicilor, de pe vremuri. Bătrâna doamnă purta ochelari bifocali şi un aparat acustic de care avea nevoie doar rar, după cum putu Tuppence constata. Arăta perfect lucidă şi vioaie şi făcea impresia că ar putea să atingă uşor suta de ani sau şi mai mulţi.

— Ce-aţi mai făcut în ultima vreme? Întrebă doamna Griffin. Aţi scăpat negreşit de electricieni. Asta o ştiu de la Dorothy. Doamna Rogers, ştiţi. Mai înainte a fost fată în casă la mine. Acum mai vine de două ori pe săptămână, pentru curăţenie.

— Slavă Domnului că au plecat, răspunse Tuppence. Mereu am căzut în spărturile pe care le făceau. De fapt, am venit – ah, sună destul de stupid, dar mă gândeam… Am făcut ordine în casă, rafturi de cărţi şi lucruri din astea, înţelegeţi. Am preluat de la cei de dinaintea noastră cărţi vechi, mai ales cărţi pentru copii şi am descoperit printre acestea câteva cărţi îndrăgite mai de demult.

— Oh, îmi dau seama, spuse doamna Griffin… Cu siguranţă că v-a încântat faptul de a le reciti. „Prizonierul din Zenda”, poate? Asta a citit-o bunica mea. De altfel şi eu. Ah, era nespus de romantică! Cred că era prima poveste de dragoste pe care puteam s-o citim. Ştiţi doar, a citi romane nu se considera ca ceva decent. Mama şi bunica nu permiteau niciodată ca dimineaţa să se citească măcar un roman. Ceva istoric sau serios – asta da, dar romanele erau socotite ceva distractiv, şi se puteau citi doar după-amiaza.

— Ştiu, spuse Tuppence. Am găsit multe cărţi pe care le-aş mai citi o dată cu plăcere. Cele scrise de Molesworth, de pildă!

— Camera cu goblen”? Întrebă doamna Griffin cu un aer de cunoscătoare.

— Da. Mi-a plăcut foarte mult.

— Mie mi-a plăcut mai mult „Ferma dintre vânturi”.

— Da, şi asta este acolo. Este într-adevăr o comoară. Atât de mulţi autori vechi! Apoi am ajuns până la ultimul raft de jos, şi cu acesta trebuie să se fi întâmplat ceva. Era deteriorat, ştiţi. Poate s-a întâmplat la mutatul mobilei. Se făcuse o gaură în podea. Am găsit aici o grămadă de lucruri vechi, cele mai multe, cărţi rupte. Între ele se afla asta.

Scoase la iveală un pacheţel înfăşurat într-o hârtie de împachetat maronie.

— Este un album aniversar, un album aniversar foarte demodat. Numele dumneavoastră de fată figurează aici. Îmi amintesc că mi l-aţi spus: Winifred Morrison. Nu-i aşa?

— Da, exact.

— Mă gândeam că ar putea să vă facă plăcere să vă uitaţi. Poate aici sunt nume de vechi prieteni. Sau ale unor cunoştinţe.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. Mă uit cu mare plăcere. Ştiţi, lucrurile din trecut sunt adesea foarte amuzante când se reîntâlnesc la bătrâneţe. Ce întâmplare adorabilă!

— Este destul de îngălbenit de vreme şi uzat, spuse Tuppence, şi-i întinse albumul.

— Da, da. Pe atunci fiecare avea un album aniversar. Cred că mai târziu n-a mai fost la modă. Generaţia noastră era desigur ultima. La şcoala mea toate fetele aveau. Ştiţi, te treceai în albumul prietenelor şi ele îşi scriau numele în propriul tău album.

Deschise albumul şi începu să citească.

— Ah, ah, şopti ea. Cum îmi aduce aminte de vremurile de altădată! Da, adevărat: Helen Gilbert, fireşte. Şi Daisy Sherfield. Sherfield? Da, o ţin minte. Ea avea un aparat dentar pe care-l scotea mereu. Susţinea că nu putea să-l suporte. Şi iată-le pe Edie Crone şi Margaret Dickson. Ce scris frumos aveau toate. Mult mai frumos decât fetele din ziua de azi. Ei, dar scrisorile nepoţilor mei! Arată ca hieroglife care, de cele mai multe ori, trebuie ghicite. Molie Short, da, aceea se bâlbâia. Cum de mi-a venit dintr-o dată totul în minte!

— Multe nu mai sunt, cred… Tuppence amuţi de teamă să nu spună ceva lipsit de tact.

— Vă gândiţi că cele mai multe sunt moarte, draga mea? Aici aveţi drepatate. Cele mai multe, dar nu toate. Da, trăieşte încă o serie întreagă de oameni pe care i-am cunoscut în copilărie. Desigur că cele mai multe prietene s-au căsătorit şi au plecat. Ori soţii erau în armată şi transferaţi în străinătate, ori s-au stabilit în alte oraşe. Două din cele mai vechi prietene ale mele trăiesc în Northumberland. Da, da, asta este tare interesant!

— Atunci nu există aici nici un Parkinson? Întrebă Tuppence. N-am găsit numele.

— Nu, asta a fost mai târziu. Aţi dori să aflaţi ceva despre familia Parkinson, sau mă înşel?

— Da, aş dori mult, spuse Tuppence. Este pură curiozitate, ştiţi, nimic altceva. Prin cărţile vechi am dat de tânărul Alexander Parkinson. Am început să mă interesez de el. Şi apoi am fost nu de mult la cimitir şi am descoperit mormântul său. A murit foarte tânăr. M-a făcut să mă gândesc întruna la el.

— A murit tânăr, da. Toţi au considerat asta ca foarte trist. Era un băiat foarte înzestrat, şi, desigur, au sperat că el va avea un mare viitor. Nu era bolnav. Cred că a fost o intoxicaţie alimentară, la un picnic. Doamna Henderson mi-a povestit. Ea ştie mai multe despre familia Parkinson.

— Doamna Henderson? Tuppence o privi întrebătoare.

— Cu siguranţă că n-o cunoaşteţi. Este într-un azil de bătrâni, cam la douăsprezece sau cincisprezece mile de aici. Se numeşte „Iarbă verde”. Ar trebui s-o vizitaţi odată, pentru că ar putea să vă povestească foarte multe. Şi despre casa pe care aţi cumpărat-o. Pe atunci se numea „Cuib de rândunici”. Acum are un alt nume, nu?

— Casa dintre lauri”.

— Domnişoara Henderson este foarte bătrână, mezina unei familii numeroase, şi a fost guvernantă. Şi apoi însoţitoare şi îngrijitoare a doamnei Beddingfield, care atunci avea „Cuibul de rândunici”, „Casa dintre lauri”, vreau să spun. Ea povesteşte cu mare plăcere, despre vremurile de altădată. Cred într-adevăr că ar trebui s-o vizitaţi.

— Ah, asta desigur n-aş…

— Draga mea, sunt convinsă că v-ar face plăcere. Făceţi-i o vizită. Spuneţi-i că eu aş fi propus asta. Îşi aduce aminte de mine şi de sora mea, Rosemary, şi eu o vizitez, de asemenea, din când în când. Acum, ce-i drept, n-am mai fost de mult, pentru că-mi vine prea greu. Şi apoi ar trebui s-o

vizitaţi pe doamna Henley, care locuieşte în casa „La măru”. Aceasta este tot un cămin pentru bătrâni. Nu chiar de acelaşi nivel, înţelegeţi, dar este condus foarte bine. Şi ce de cleveteală aveţi acolo de auzit! Ei se bucură de orice vizită. Ştiţi, se întrerupe cât de cât monotonia zilnică.

3. Tommy şi Tuppence compară notiţele

— Arăţi obosită, Tuppence, spuse Tommy, când, după cină, se îndreptau spre camera de zi, iar Tuppence se lăsă să cadă, cu mai multe oftaturi sonore, într-un fotoliu şi, pe deasupra, mai şi căscă.

— Obosită? Sunt frântă!

— Ce-ai făcut? Sper totuşi că n-ai lucrat în grădină!

— Nu m-am istovit din punct de vedere fizic, explică Tuppence cu un aer de superioritate. Te-am imitat; mi-am pus mintea la contribuţie şi am făcut investigaţii.

— Aşa ceva este foarte obositor. Aici îţi dau dreptate. De fapt, unde? Alaltăieri n-ai aflat multe de la doamna Griffin, nu?

— Oh, ba da, cred că o mulţime de lucruri. La prima adresă, pe care mi-a dat-o, nu erau într-adevăr multe de aflat, dar este totuşi ceva. Îşi deschise poşeta şi scoase o agendă destul de mare. Mi-am făcut însemnări la fiecare vizită. Am luat cu mine câteva meniuri de porţelan.

— Ah? Şi la ce-au folosit?

— Au dus la o lungă discuţie despre mâncare. Aceasta era prima mea sursă. Din păcate, am uitat între timp numele.

— Ar trebui într-adevăr să ţii minte mai bine.

— Nu-mi notez nici un nume, ci ceea ce-mi povestesc oamenii. Şi meniurile de porţelan au făcut minuni, pentru că le aduceau aminte de un anumit fel de mâncare de care erau realmente entuziasmaţi. Ei nu mâncaseră încă niciodată ceva atât de bun – şi, înainte de toate, mai ales salată de homari. Ştiau, ce-i drept, că aceasta se servea în familiile mai răsărite după friptură, dar ei înşişi nu apucaseră aşa ceva niciodată.

— Hm! Asta nu ţi-a fost de mare folos.

— Ba da, mi-a fost. Ei au insitat că şi-ar aduce mereu aminte de acea seară. Şi când i-am întrebat de ce, mi-au explicat că din pricina recensământului populaţiei.

— Din pricina recensământului populaţiei?

— Da. Ah, doar ştii asta, Tommy! Am avut şi noi un recensământ. A fost anul trecut sau acum doi ani? Nu mai ştii, trebuia să se dea declaraţii şi să se completeze formulare? Fiecare trebuia să fie anunţat, chiar şi cel ce rămânea peste noapte la cineva, în ziua recensământului. Ştii asta doar: Cine a rămas în casa dumneavoastră în seara zilei de 15 noiembrie? Trebuia să se treacă numele, sau oaspeţii trebuiau să se iscălească, asta nu mai ştiu exact. În orice caz, în acea seară a fost recensământul, şi toţi trebuiau să-şi declare oaspeţii, şi fireşte că erau foarte mulţi oameni la sindrofie care au vorbit despre asta. Ei considerau că e stupid şi necuviincios de a li se pretinde ceva atât de lipsit de tact. Trebuia mai ales să declari dacă aveai copii şi dacă erai căsătorit, sau nu şi totuşi aveai copii, şi aşa mai departe. Trebuiau să răspundă numai la întrebări dificile pe care nu le considerau oportune. Prin urmare, s-au enervat şi de aceea au ţinut minte atât de bine acea seară.

— Recensământul populaţiei poate fi de folos dacă informaţia se confirmă.

— Crezi că ar putea să ne dezvăluie ceva?

— Cum să nu. Dacă cunoşti oameni potriviţi, este uşor să ai acces la documente. De altfel, îşi aduceau aminte despre Mary Jordan. Toţi au spus cât de fermecătoare era şi cât de mult ar fi ţinut la ea. N-ar fi crezut niciodată – ah, ştii cum se vorbeşte aici – ceva rău. Apoi, mai spuneau că ar fi fost pe jumătate germană, şi oamenii ar fi trebuit să se gândească înainte de-a o angaja.

Tuppence puse jos ceaşca goală de cafea şi se lăsă în fotoliu.

— Ceva promiţător? Întrebă Tommy.

— Nu, de fapt nu, sau poate totuşi. În orice caz, bătrânii sunt doldora de poveşti. Pe cele mai multe le-au auzit de la rude mai în vârstă sau de la prieteni, poveşti despre lucruri pierdute sau regăsite. Într-una era vorba de un testament aflat într-un vas chinezesc. A venit vorba, de asemenea, despre Oxford şi Cambridge, deşi nu pricep de ce tocmai acolo trebuie să se ascundă ceva. Mi se pare destul de greu de crezut.

— Poate că cineva avea un nepot care studia acolo şi a luat ceva cu sine.

— Posibil, dar nu plauzibil.

— S-a vorbit pe faţă de Mary Jordan?

— Nu, doar relatări indirecte, nimeni n-a cunoscut-o personal şi n-a ştiut că era spioană germană. Auziseră de la bunice, surori de-ale bunicelor, surori sau verişoare din partea mamelor, sau de la „prietenul unchiului John, de la marină, care era informat precis despre aceasta!”

— Au vorbit despre moartea ei?

— Au pus-o în legătură cu intoxicarea cu spanac sau degetariţă. Toţi şi-ar fi revenit, spuneau ei, numai Mary nu.

— Interesant, şopti Tommy. Aceeaşi chestiune, doar o altă versiune.

— Poate există prea multe surse, spuse Tuppence. O femeie, pe nume Bessie, relata că bunica ei ar fi povestit despre asta. „Dar, spunea ea, trecuse deja mult timp. Ea a încurcat cu siguranţă totul. Şi făcea asta mereu”. Ştii, când toţi vorbesc deodată, e greu să menţii cursul conversaţiei. Era vorba întruna de spioni şi de otravă la un picnic, şi lucruri din acestea. N-am putut să obţin nici o dată precisă, pentru că nimeni n-o ştia. Dacă, de pildă, bunica spune: „Atunci aveam şaisprezece ani şi găseam asta teribil de palpitant”; tu chiar nu ştii, probabil, cât de bătrână este ea acum şi nici măcar când avea şaisprezece ani. Ar spune acum că atunci ar fi avut nouăsprezece ani, pentru că ele caută cu plăcere să pară mai bătrâne, când au atins vârsta de optzeci de ani. Dacă are acum, însă, doar în jur de şaptezeci de ani, va susţine că ar avea cincizeci şi doi de ani.

— Mary Jordan”, murmură Tommy căzut pe gânduri, când cită, „n-a murit de moarte bună”. El avea o bănuială! Dacă o fi discutat despre asta cu un funcţionar de la poliţie?

— Te referi la Alexander?

— Da. Poate că a vorbit prea mult şi de aceea a trebuit să moară.

— De Alexander depind atât de multe, nu-i aşa?
— Ştim când a murit, pentru că-i cunoaştem mormântul. Dar, în cazul lui Mary Jordan nu ştim încă de ce şi când.
— Asta o vom afla sigur, Tommy.
— Poate ajută dacă faci o listă cu toate numele pe care le ai şi adaugi mereu datele şi faptele aflate. Uneori este uimitor cât de multe se pot descoperi prin câteva întrebări.
— Doar atunci când aş avea prietenii tăi săritori la nevoie! Spuse Tuppence puţin individioasă.
— Tu îi ai la fel ca şi mine.
— Ah, de fapt nu.
— Ba da. Tu pui oamenii în mişcare. Mergi în vizită cu un album aniversar la o doamnă în vârstă şi înainte de a-ţi putea da seama, ai vorbit, într-un cămin de bătrâni, cu o mulţime de oameni, şi ştii ce s-a întâmplat pe vremea rudelor din partea bunicilor, naşilor şi unchiului lor, John. Poate pe lângă aceştia, mai era şi un bătrân amiral care povestea despre spioni. Dacă avem, mai întâi, câteva date certe şi obţinem informaţii despre acestea, atunci, cine ştie, poate ajungem la fapte.
— Mă întreb cine erau studenţii care or fi ascuns ceva. Oxford şi Cambridge, ţii minte?
— Nu pare a fi spionaj.
— Da, asta cred şi eu.
— Apoi mai sunt medicii şi preoţii, spuse Tommy. Aceştia se lăsau uşor chestionaţi, dar nu cred că asta duce la ceva. Este prea pe ocolite. Nu ştim… Tuppence, a mai încercat cineva să-ţi joace o festă?
— Vrei să spui dacă cineva a vrut să-mi facă ceva, în ultimele zile? Nu. Nimeni nu m-a invitat la un picnic; frânele la automobil funcţionează şi cutia cu erbicide din şopron este neatinsă ca şi înainte.
— Isaac a pus-o la îndemână, în caz că treci într-o zi pe acolo cu câteva tartine.
— Sărmanul Isaac! N-ai voie să spui nimic rău despre el. A devenit unul din cei mai buni prieteni ai mei. Ah, aşa e, iată

că-mi trece ceva prin minte…
— Ce-ţi trece prin minte?
— Dacă aş putea totuşi să-mi aduc aminte exact! Tuppence clipea des. Când tu ai vorbit despre Isaac, atunci m-a cuprins…
— Uf! Tommy oftă.
— O doamnă în vârstă, continuă Tuppence subit, mereu îşi îndesa seara, lucrurile ei de preţ în mănuşa cu un singur deget. Cerceii ei, de pildă. Credea totodată că toţi voiau s-o otrăvească. Altcineva îşi amintea de o femeie care-şi ascundea banii în cutia milei publice a misionarilor. Ştii, asemenea cutii de porţelan pentru orfani şi pentru persoane lipsite de adăpost. Dar, în cazul ei, nu era nicidecum pentru orfani şi pentru persoane lipsite de adăpost. Băga înăuntru bancnote de 5 £ ca bani albi pentru zile negre. Când cutia era prea plină, cumpăra alta nouă şi o spărgea pe cea veche.
— Şi cheltuia bancnotele de 5 £? Întrebă Tommy.
— Da, aşa era perfect. Verişoara mea, Emlyn repeta mereu: „Orfanii, cei lipsiţi de adăpost şi misionarii nu fură pe nimeni, nu-i aşa? Când cineva sparge o astfel de cutie pentru mila publică, bate imediat la ochi”.
— Ai găsit întâmplător cărţi cu predici plictisitoare, când ai scotocit sus printre rafturi?
— Nu, de ce?
— Tocmai mi-a venit în minte că ar fi o bună ascunzătoare. Ştii, ceva de ştiinţă, enorm. O carte veche, uzată în care s-a făcut o scobitură.
— Nu, aşa ceva nu era acolo. Mi-ar fi atras categoric atenţia, Tommy.
— Oare ai fi răsfoit-o?
— Fireşte că nu!
— Ei, mă rog, spuse Tommy. Nici măcar n-ai fi deschis-o, ai fi aruncat-o imediat, da?
— Cununa succesului”. Îmi aduc aminte de carte. Era acolo chiar în dublu exemplar. Ei, să sperăm că succesul va

încununa eforturile noastre.
— Prefer să nu mă bizui pe asta. Cine a ucis-o pe Mary Jordan? Acesta este titlul cărţii pe care trebuie s-o scriem într-o bună zi, nu eşti de aceeaşi părere?
— În caz că vom afla asta vreodată, răspunse Tuppence posomorâtă.
4. Posibilitatea de a o opera pe Mathilde
— Ce faci în această după-amiază, Tuppence? Îmi mai dai o mână de ajutor la listele cu nume şi întâmplări?
— Cred că mai bine nu. M-am săturat de asta. Găsesc mult prea obositor să notez totul. Se fac atât de multe greşeli. Ai observat?
— Da, de câteva ori.
— Dacă n-ai fi fost totuşi atât de ordonat, Tommy! Uneori asta mă supără de-a binelea.
— Şi ce vrei să faci acum?
— Să trag un pui de somn. Nu, nu pot să-mi permit asta. Cred c-o voi spinteca pe Mathilde.
— Sună atât de brutal.
— Nu mai ştii că aşa se numeşte căluţul? Care are o gaură în abdomen?
— Ah, da. Şi vrei să vezi ce este înăuntru?
— Ghici, Tommy. Vii să mă ajuţi?
— De fapt, nu!
— Eşti atât de amabil să vii cu mine şi să mă ajuţi?
— Dacă o spui aşa, suspină adânc Tommy, mă voi lăsa convins. De altfel, asta este mai puţin neplăcut decât scrierea listelor. Isaac este prin jur?
— Nu, astăzi are după-amiază liberă. Nici nu avem nevoie de Isaac. Cred că l-am istovit destul.
— Ştie o mulţime de lucruri, spuse Tommy. Am constatat asta recent, când povestea despre timpurile de altădată. Lucruri pe care poate nu le-a trăit personal.
— Trebuie să aibă cel puţin optzeci de ani. Aici sunt sigură, Tommy.
— Da, ştiu, dar poveştile sale sunt şi mai vechi.

— Toţi oamenii au auzit adesea tot felul de lucruri. Şi nu se ştie niciodată dacă chiar e aşa. Vino, să lăsăm gândurile şi să mergem s-o spintecăm pe Mathilde. Vreau doar să mă schimb repede, pentru că în „Ka-Ka” este atâta praf şi peste tot atârnă pânze de păianjen!

— Ai putea să-l chemi pe Isaac, în caz că este pe-aici. Dacă întoarce căluţul pe spate, ajungem mai uşor la abdomenul său.

— Vorbeşti de parcă ai fi fost chirurg într-o viaţă anterioară, Tommy. Dar ideea este valabilă. Suntem pe punctul de a îndepărta corpurile străine care puteau deveni periculoase pentru bruma de viaţă din Mathilde. Eventual îl dăm din nou la vopsit pentru ca odraslele lui Deborah să-l poată călări, la următoarea lor vizită.

— Ah, nepoţii noştri au deja mult prea multe jucării!

— N-are importanţă, răspunse Tuppence. Copiii nu sunt nicidecum atât de impresionaţi de darurile scumpe. Ei se joacă la fel de bine cu resturile unei pânze vechi de corabie, cu o păpuşă zdrenţuită sau cu un ursuleţ făcut dintr-o bucată de carpetă şi cu ochi negri din bumbii de la ghete. Copiii au propriile lor imagini despre jucării.

— Atunci vino! Strigă Tommy. Haide la Mathilde! Haide la marea operaţie!

Răsucirea Mathildei într-o poziţie care făcea posibilă operaţia necesară n-a fost simplă, din pricina greutăţii. În afară de aceasta, căluţul era împănat cu cuie lungi ale căror vârfuri ieşiseră ici şi colo în afară. Tuppence îşi şterse mâna însângerată şi Tommy trase o sudalmă, când puloverul său se agăţă şi se deşiră urât.

— Căluţ blestemat!

— Ar fi trebuit pus pe rug de mulţi ani, spuse Tuppence.

Chiar în acel moment apăru Isaac.

— Ce vrea să însemne asta? Întrebă el surprins. Ce vreţi cu bătrâna mârţoagă? Pot să vă ajut? Să-l salt?

— Nu cred că e nevoie, spuse Tuppence. Vrem doar să-l răsucim ca să ajungem mai uşor la spărtură şi să putem să-l

golim.
— Vreţi să-l goliţi? Cum de v-a venit această idee?
— Da, exact asta vrem, adeveri Tuppence.
— Şi ce vreţi să găsiţi?
— Probabil nimic altceva decât vechituri! Spuse Tommy. Dar n-ar fi rău, dacă aici înăuntru s-ar mai face ordine. Vocea sa nu suna prea convingător. Apoi s-ar putea pune înăuntru alte lucruri: de pildă, mici ustensile de grădină, bastoane de criket şi altele, ştiţi.
— A fost aici cândva un teren de cricket. Au trecut mulţi ani de atunci. Pe timpul doamnei Faulkner. Unde este acum grădina de trandafiri. Dar n-avea dimensiunea exactă.
— Când era asta? Întrebă Tommy.
— Vă referiţi la terenul de cricket? Ah, înainte de a mă naşte. Întotdeauna există atât de mulţi oameni care-ţi povestesc ce-a fost odată… De ce şi cine a făcut asta. Se povestesc atât de multe trăsnăi, cele mai multe sunt minciuni, dar, câteodată, poate fi şi ceva adevărat în ele.
— Dumneavoastră sunteţi un om inteligent, Isaac, spuse Tuppence. Cum de ştiţi de terenul de cricket?
— Exista odată o cutie cu bastoane de cricket. Au trecut foarte mulţi ani de atunci. N-or mai fi rămas multe.
Tuppence îşi luă mâinile de pe Mathilde şi merse într-un colţ în care se afla o cutie lunguiaţă de lemn. După ce deschise cu greu capacul coşcovit de vreme, descoperi înăuntru o bilă de un roşu pal, o bilă albastră şi un baston deformat. În rest, doar pânze de păianjen.
— Pot să fie încă de pe timpul doamnei Faulkner, este foarte posibil. Ea trebuie să fi participat la turnee.
— Ce, la Wimbledon? Întrebă Tuppence neîncrezătoare.
— Nu, nu chiar la Wimbledon. La turnee locale, ştiţi. Acelea se ţineau atunci chiar aici. Am văzut tablouri la fotograf.
— La fotograf?
— Da. În sat. La Durrance. Îl cunoaşteţi?

— Durrance? Repetă Tuppence gânditoare. Ah, da! Vinde filme şi articole foto.

— Da. Fireşte că acum, în prăvălie, nu mai stă bătrânul Durrance. Este nepotul sau strănepotul. Vinde aproape numai cărţi poştale şi ilustrate de Crăciun şi felicitări, ştiţi. Mai înainte, fotografia oameni. A păstrat o mulţime. Nu de mult o femeie voia să aibă o fotografie a străbunicii ei, se pierduse, şi ea întreba de negativ. Nu ştiu dacă l-a găsit. Are un maldăr de albume vechi.

— Albume, repetă Tuppence meditativ.

— Pot să mai ajut cu ceva? Întrebă Isaac.

— Da, ia apucaţi-o pe Mathilde! Spuse Tommy.

O răsuciră în cele din urmă pe Mathilde.

— Nu consideri că este o minunată ascunzătoare? Întrebă Tuppence şi băgă mâna în burta Mathildei. Scoase o minge de cauciuc uzată, turtită, care odată fusese galbenă şi roşie.

— Aceştia erau desigur copiii. Ei fac aşa ceva.

— Da, găsesc oriunde o ascunzătoare, confirmă Issac. Aici a existat odată un tânăr domn care punea înăuntru scrisori. Cel puţin aşa ceva am auzit. Ca într-o cutie poştală.

— Scrisori? Oare pentru cine?

— Pentru o tânără doamnă, cred. Dar asta se întâmpla înainte de perioada mea, încheie Isaac ca de obicei.

— Cum de s-au întâmplat toate înainte de vremea lui Isaac? Întrebă Tuppence, după ce acesta o fixase pe Mathilde şi o lăsase singură, cu lămurirea că ar trebui să închidă geamurile la răsadniţe. Tommy îşi dădu jos jacheta.

— Incredibil, constată Tuppence, luând o gură de aer, când scoase o mână mânjită, zgâriată din gaura căscată în burta Mathildei, cât de multe au fost băgate înăuntru, fără ca cineva să le scoată vreodată din nou afară.

— Şi de ce?

— Ai dreptate. Dar facem asta acum, nu?

— Da, pentru că nu avem altceva mai bun de făcut. De altfel, nu cred că vom găsi ceva interesant. Au!

— Ce este?

— M-am zgâriat. Tommy retrase puţin braţul şi pipăi împrejur în cavitate. Un şal tricotat, care servise multor molii drept hrană, ieşi la iveală şi apoi dispăru mai în adâncul cavităţii.

— Dezgustător! Spuse el.

Tuppence îl dădu puţin la o parte şi se aplecă mult deasupra cavităţii.

— Fii atentă la cuie, o preveni Tommy.

— Ce este asta?

Tuppence scoase afară obiectul găsit de ea. Era evident roata unui căruţ sau a unei roabe de la o jucărie pentru copii.

— Cred că ne pierdem vremea, spuse ea.

— Sunt convins de asta.

— Oh! Acum trei păianjeni mi se urcă pe braţ. Îndată va apărea şi un vierme. Mi-e scârbă de viermi!

— Nu cred că aici sunt viermi. Viermii preferă pământul.

— Calul pare să fie gol. Ia stai, ce-i asta? O testă! La asta m-aş fi aşteptat cel mai puţin aici. Sunt ace înăntru, toate mâncate de rugina.

— Sigur este de la o leliţă care n-a cusut cu plăcere, spuse Tommy.

— Poate că ai dreptate.

— Tocmai am simţit ceva, care la pipait, este ca o carte, spuse Tommy, imediat după aceea.

— Sună deja mai bine! În care parte a Mathildei este?

— În apropierea apendicelui sau a ficatului, explică Tommy cu profesionalism. La dreapta. Voi continua operaţia.

— Foarte bine, doctore. Indiferent ce este, dumneavoastră ar trebui să o scoateţi.

Aşa-numita carte era o fasciculă groasă uzată, cu paginile pătate desprinse şi cu cotorul deteriorat.

— Un manual, zise Tommy. „Pour les entants. Le petit précepteur”.

— Hm! Acum gândesc la fel ca tine mai înainte. Copilul nu voia să înveţe boabă de franceză, de aceea s-a dus la

Mathilde şi i-a împins asta în burtă. Mathilde cea bătrână şi docilă.

— Dar dacă căluţul se afla în poziţie normală, trebuie să fi fost foarte greu să bagi ceva înăuntru.

— Nu pentru un copil, spuse Tuppence. Aici înălţimea se potrivea. Vreau să spun că un copil putea să se strecoare dedesubt. Acum urmează ceva neted. La pipăit e ca pielea unui animal.

— Cât de neplăcut! Un iepure mort?

— Nu, nici un fel de blană. Nu-mi place deloc ce simt. Brr! Este iar un cui. Obiectul pare a fi agăţat de un cui. În mână am o bucată de sfoară sau de lesă. Curios că s-a păstrat atât de mult timp, nu?

Îşi trase afară prada cu băgare de seamă.

— Ah, o geantă. Şi din piele autentică.

— Ia să vedem dacă este ceva înăuntru, zise Tommy curios.

— Poate sunt doar bancnote, adăugă Tuppence, plină de speranţă.

— Ei, cu astea probabil n-am mai putea face nimic. Hârtia putrezeşte.

— Nu neapărat. Multe sunt mai durabile decât se crede. Bancnotele de cinci lire erau, odinioară, dintr-o hârtie deosebit de bună. Foarte subţire şi rezistentă.

— Poate este o bancnotă de douăzeci, un frumos supliment la bugetul de familie.

— Cum? Oh, banii trebuie să fie de pe vremea când nu era Isaac. Altfel el ar fi dat de ei, probabil de mult, nu crezi? Închipuie-ţi c-ar fi 100 £! Şi mai bine mi-ar pica monede de aur-suvenire. Moneda de douăzeci £ se afla mereu în portmoneu. Sora din partea bunicilor mei, Maria, avea o mulţime de monede pe care, uneori, ni le arăta nouă, copiilor, în caz că ar veni francezii, spunea ea. Eram entuziasmată şi mă gândeam mereu ce grozav ar trebui să fie, dacă aş avea un astfel de portmoneu plin cu monede de aur.

— Şi cine ar fi trebuit să-ţi dea un astfel de portmoneu?

— N-am considerat că cineva mi l-ar face cadou. Pur şi simplu mă gândeam că s-ar cuveni cuiva doar când se face mare. Ştii, într-adevăr mare, cu un mantou cu guler de blană şi pălărie. Şi fără îndoială, cu un portmoneu gros, doldora de monede de aur. Când nepotul favorit pleca la pension, primea o monedă ca dar la despărţire.

— Şi fetele, şi nepoatele?

— Acelea nu obţineau, cred, nici o monedă de aur. Mătuşa îmi trimitea, câteodată, o jumătate de bancnotă de cinci lire.

— Jumătate? De ce?

— O rupea în două, îmi trimtea o jumătate într-o scrisoare şi cealaltă, în următoarea scrisoare, ca măsură de precauţie împotriva sustragerii.

— Ce vremuri! Cât de suspicioşi erau oamenii atunci!

— Da, mai mult decât noi! Oh, am dat lovitura! Tuppence vârî degetele în geantă.

— Hai să mergem un pic afară şi să luăm o gură de aer, propuse Tommy.

Acum stăteau în faţa serei. Prada se putea examina mai bine la lumina zilei. Era un fel de portofel gros, din piele de bună calitate, care se întărise din cauza vechimii, dar încolo n-avea nimic.

— După toate probabilităţile, în burta Mathildei era cu totul uscat, spuse Tuppence. Ghici ce este înăuntru?

— În orice caz nici un ban, şi nici vorbă de aur.

— Eu cred că sunt scrisori. Nu ştiu dacă mai sunt lizibile. Sunt foarte vechi şi spălăcite.

Tommy scoase cu grijă foile galbene, mototolite şi le desfăcu în evantai.

Scrisul era destul de mare, cerneala trebuia să fi fost odată intensă şi de un albastru închis.

— Nou loc de întâlnire”, citi el. „Ken Gardens lângă Peter Pan. Miercuri, pe 25. La 16,30. Joanna”.

— Acum cred, într-adevăr, că am dat de ceva, Tommy!

— Crezi că a fost indicată cuiva o anumită zi în care trebuia să întâlnească o anumită persoană la Londra, în Kensington Gardens, pentru a preda hârtii sau planuri sau ce-o mai fi fost? Oare cine crezi că a scos sau a vârât asta înăuntru?

— Desigur că nu un copil. Trebuie să fi fost cineva care locuia în casă şi de aceea se putea mişca în voie. Probabil că a luat în primire materialul de la spionul din marina militară şi l-a dus la Londra.

Tuppence înfăşură portofelul în fularul ei şi se întoarse împreună cu soţul ei în casă.

— Poate conţine şi alte hârtii, spuse ea după aceea. Cele mai multe or fi poate atât de sfărâmicioase, încât se fac praf şi pulbere, de îndată ce sunt atinse. Ah, oare ce este asta?

Pe masă, în vestibul, se afla un pacheţel gros. Albert se ivi din sufragerie.

— A fost lăsat personal pentru dumneavoastră, doamnă. Prin comisionar.

— Ei, acum sunt curioasă. Tuppence îl luă cu ea în camera de zi, desfăcu sfoara înnodată şi dădu la o parte hârtia maronie de împachetat.

— Trebuie să fie un album, spuse ea. Ah, iată o scrisoare. De la doamna Griffin. Citi cu glas tare: „Dragă doamnă Beresford, A fost atât de amabil din partea dumneavoastră să îmi aduceţi albumul aniversar. L-am răsfoit cu mare bucurie şi mi-am adus aminte de mulţi prieteni vechi. Se uită atât de repede! Uneori mai ştiu doar un prenume şi nu-mi mai aduc aminte de numele de familie, uneori mi se întâmplă invers. De curând mi-a căzut în mână acest album vechi. Este de la familia mea. Se pot vedea şi câţiva Parkinsoni în fotografii. Vi-l trimit pentru că vă interesa atât de mult istoria casei dumneavoastră şi locatarii de dinainte. Nu trebuie să mi-l daţi înapoi, fiindcă nu înseamnă atât de mult pentru mine. Într-o casă veche se strâng multe lucruri, ce-au aparţinut mătuşilor sau bunicilor. Nu de mult, am găsit întrun scrin vechi din pod şase testele. Poate că sunt

vechi de o sută de ani şi au fost ale bunicii mele, care, de Crăciun, dăruia asemenea lucruri slujnicelor. Le cumpăra din vreme şi le punea la îndemână pentru anul următor. Ce să mai faci acum cu ele? Nu este trist când te gândeşti cât de multe lucruri devin de prisos cu timpul”?

Tuppence tăcu o clipă.

— Un album vechi! Spuse ea apoi. Ce drăguţ! Să ne uităm mai îndeaproape!

Se aşezară alături pe sofa. Albumul era tipic pentru acea perioadă, cele mai multe fotografii erau foarte şterse, totuşi Tuppence recunoscu, din întâmplare, în planul secund, anumite porţiuni din grădina ei.

— Ia uite, acolo este araucaria. Da – oh, şi priveşte! Acolo se află Truelove! Trebuie să fie bătrână. Şi băieţelul nostim de aici, din spatele lui Truelove! Acolo este salcâmul albastru şi colo iarba de pampas. Aceasta era, desigur, o chermeză. Da, stau mulţi oameni în jurul unei mese rotunde. Chiar şi numele sunt dedesubt: Mabel. Ei, Mabel nu este o frumuseţe. Şi cine este aici?

— Charles, citi Tommy. Charles şi Edmund. Amândoi par să fi jucat tenis. Ce rachete ciudate aveau! Acela de acolo este William, şi apoi urmează maior Coates.

— Şi aceasta este – oh, Tommy! Aceasta este Mary!

— Da, într-adevăr, Mary Jordan. Numele ei este scris în întregime.

— Era drăguţă, chiar foarte drăguţă. Imaginea este ştearsă şi veche, dar găsesc că este minunat să o vedem, în fine, pe Mary Jordan în plină glorie.

— Oare cine a făcut fotografia?

— Poate fotograful de care vorbea Isaac. Acela din sat. Poate că mai are încă fotografii vechi. Trebuie să mă duc odată acolo şi să întreb.

Tommy puse albumul de-o parte şi deschise o scrisoare care venise cu poşta de prânz.

— E ceva interesant? Întrebă Tuppence. Sunt trei scrisori aici dintre care două facturi, le recunosc imediat. Tommy,

am întrebat dacă e ceva interesant?
— Probabil. Mâine trebuie să plec iar la Londra.
— La obişnuitele întâlniri de la club?
— De data asta nu. Voi vizita pe cineva. De altfel, nu chiar la Londra, ci în afara oraşului. În apropiere de Harrow, evident.
— Nu mi-ai povestit absolut nimic despre asta.
— Îl vizitez pe un colonel Pikeaway.
— Ce nume! Spuse Tuppence.
— Da, nostim, nu?
— Poate să-l fi auzit deja, odată, Tommy?
— S-ar putea să-l fi pomenit. Colonelul trăieşte, ca să spun aşa, într-o atmosferă încărcată de fum gros. Apropo, ai bomboane pentru tuse, Tuppence?
— Bomboane pentru tuse? Cred că da. Trebuie să mai fie pe aici încă o cutie începută astă-iarnă. Dar totuşi, nu tuşeşti de fel! Cel puţin eu n-am remarcat.
— Nu, dar dacă îl vizitez pe Pikeaway, voi tuşi negreşit. După câte îmi aduc aminte, inspiri dublu şi totuşi simţi că te înăbuşi. Arunci priviri disperate către ferestre, care toate sunt închise ermetic, dar Pikeaway nu reacţionează niciodată la asemenea semne.
— Şi de ce vrea să te vadă?
— Habar n-am. Ce-i drept, aminteşte de Robinson.
— Ce? De omul gras cu faţa galbenă, pentru care orice lucru este tare misterios?
— Da, acela, adeveri Tommy.
— Hm! Ei, poate cazul nostru este ceva la fel de secret.
— Nu pot să-mi închipui, dacă se ţine seama că a trecut nespus de mult timp, încât nici Isaac nu-şi mai aduce aminte exact.
— Păcatele recente au umbre vechi”, spuse Tuppence, în caz că este proverbul la care mă refer. Sau se spune: „Păcatele vechi fac umbre lungi”?
— Nu te mai gândi la asta, o povăţui Tommy. Ambele versiuni sună fals.

— Cred că azi după-masă îl vizitez pe acest fotograf. Vii şi tu?

— Nu. M-aş duce cu cea mai mare plăcere pe plajă şi aş face o baie.

— Baie! Apa trebuie să fie încă foarte rece.

— Mi-e indiferent. Simt nevoia de o baie rece, reconfortantă, pentru a scăpa de senzaţia provocată de aceşti păianjeni. Îmi închipui că-mi atârnă de urechi şi în jurul gâtului şi că s-au lipit între degetele de la picioare.

— Da, am făcut o muncă extrem de neplăcută acolo, spuse Tuppence. Bine, atunci mă duc la domnul Durrance. De altfel, mai este aici o scrisoare pe care n-ai deschis-o.

— Ah, pe asta am scăpat-o din vedere. Ei, ar putea fi o surpriză.

— De la cine este?

— De la detectiva mea, zise Tommy cam emfatic. De la doamna care aleargă peste tot în Anglia şi merge adesea la „Somerset House” pentru a lămuri, în arhivă, cazuri de deces, căsătorii şi naşteri, şi defrişează colecţii de periodice şi documentaţia privitoare la recensământuri ale populaţiei. Este foarte harnică.

— Harnică şi frumoasă?

— Nu, cel puţin frumuseţea ei nu bate la ochi.

— Dar asta mă bucură, spuse Tuppence. Ştii, Tommy, acum când nu mai eşti în plină tinereţe, ar putea… Să ţi se năzare ideea periculoasă de a avea nevoie de o asistentă frumoasă, tânără.

— Chiar nu recunoşti un soţ fidel când îl ai în faţa ochilor.

— Toate prietenele mele spun că soţii sunt imprevizibili.

— Tu ai pretinse prietene, Tuppence.

5. Întrevedere cu colonelul Pikeaway.

Tommy conduse pe Regent's Park şi apoi ajunse pe diferite străzi, pe care nu mai fusese de ani de zile. Mai demult, când el şi Tuppence locuiseră în apropiere de Belsize Park, se plimbase, adesea, cu câinele în Hampstead Heath. Îşi aducea încă aminte de James, un terrier Sealyham, care

fusese extrem de îndărătnic. Mereu când ieşeau din casă, voia s-o cotească la stânga, în direcţia parcului. Toate încercările de a-l trage spre dreapta, către magazine, erau respinse energic. Îşi întindea hotărât corpul greu, asemănător cu un cârnat, pe caldarâm, lăsa să-i atârne limba şi făcea pe câinele epuizat, care fusese istovit peste măsură, fără milă, de către stăpânii săi. Trecătorii, arareori, se abţineau de la un comentariu.

„Ah, dar vezi căţeluşul acela simpatic. Cel de colo cu blana albă – de fapt arată ca un cârnat, nu? Şi ce gâfâie, bietul de el! Desigur că stăpânii nu-i dau pace. Arată complet epuizat. Nu mai poate".

Tommy lua lesa din mâna lui Tuppence şi-l trăgea pe James energic în direcţia opusă, spre care însă el nu voia să meargă.

— Ah, Doamne! Exclama Tuppence. Nu poţi să-l iei în braţe, Tommy?

— James în braţe? Este mult prea greu.

James îşi îndreptase, între timp, cu uşurinţă, corpul ca un cârnat şi năzuia, din nou, în direcţia spaţiului verde.

„Ia uite, sărmanul căţeluş. Nu mai vrea decât acasă".

James trăgea de lesă.

— Ei, bine, ofta Tuppence. Facem cumpărăturile mai târziu. Acum trebuie să-l lăsăm pe James în voia lui. Este atât de greu. Nu poţi să-l tragi pur şi simplu după tine.

James se uita în sus şi dădea din coadă. Acum ai dreptate, părea să spună datul din coadă. În sfârşit, ai înţeles! Hai odată! Apoi, aproape întotdeauna, se duceau în parc.

Când Tommy fusese ultima dată la colonelul Pikeaway, acesta locuia în Bloomsburry. Fusese o cameră mică, îngustă, afumată. De astă-dată, în spatele adresei indicate se ascundea o căsuţă insignifiantă, la marginea parcului, nu departe de casa în care se născuse Keats. Nu arăta nici deosebit de interesantă, nici atrăgătoare. Tommy sună. O femeie în vârstă, care după cum arăta, semăna foarte mult cu o vrăjitoare, apăru puţin după aceea în prag, cu o privire

neprietenoasă. Avea un nas ascuţit, încovoiat, şi o bărbie ascuţită, care tindeau să se apropie.

— Vă rog, pot să vorbesc cu colonelul Pikeaway?

— Nu ştiu exact, dar cine sunteţi dumneavoastră?

— Numele meu este Beresford.

— Aha! Da, a spus ceva despre dumneavoastră.

— Pot să parchez aici pe stradă?

— Dacă nu durează prea mult. Patrulele iscodesc pe aici doar rar. Încuiaţi, domnule. Nu se ştie niciodată!

Tommy dădu ascultare sfatului şi apoi o urmă pe bătrână în casă.

— La etajul întâi. Nu mai sus!

Deja de pe scară, îl ajunse fumul gros de tutun. Vrăjitoarea bătu la o uşă, băgă capul înăuntru şi spuse:

— Acesta trebuie să fie domnul cu care voiaţi să vorbiţi. Spune că dumneavoastră îl aşteptaţi.

Se dădu la o parte. Tommy intră pe lângă ea în fumul gros care-l făcu imediat să respire greu şi să tuşească. Nu era sigur că şi-ar fi adus aminte de colonelul Pikeaway, de n-ar fi fost ceaţa albăstruie şi mirosul de nicotină. Un bărbat foarte în vârstă stătea rezemat într-un fotoliu, o piesă de mobilier destul de uzată, cu rezemătoarea găurită. Când Tommy se apropie, îşi ridică îngândurat privirea.

— Închideţi uşa, doamnă Copes, zise el. Nu lăsaţi să intre atâta aer rece.

Tommy ar fi acceptat cu plăcere aerul rece şi regreta că nu putea să dea glas acestei dorinţe.

— Thomas Beresford, spuse colonelul Pikeaway meditativ. Aşa, aşa! Cât timp a trecut de când ne-am văzut ultima dată?

Tommy nu făcuse încă socoteala exact.

— Este mult timp. Aţi venit atunci cu… Ah, ce importanţă mai au numele. „Trandafirul,/ Oricum i-ai spune, tot aşa-şi împarte/ Mireasma dulce”. Asta a spus-o Julieta, nu-i aşa? Ce prostii o lasă să spună Shakespeare uneori. Ei, da, el nu era de vină; era un poet. Niciodată nu m-a impresionat

„Romeo şi Julieta”. Prea multe sinucideri din dragoste. Aşa ceva încă se petrece, asta n-ar trebui să se uite. Se întâmplă de asemenea şi în zilele noastre. Luaţi loc, dragul meu flăcău!

Lui Tommy nu-i plăcu în special acest „drag flăcău”.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, spuse el, şi luă un teanc de cărţi de pe singurul scaun aflat la dispoziţie.

— Desigur, desigur! Aruncaţi-le pur şi simplu jos! Dorisem doar să revăd ceva. Mă bucur tare mult că aţi venit. Arătaţi ceva mai trecut decât atunci, la ultima noastră întâlnire. Dar arătaţi chiar tânăr. N-aţi avut nici un infarct, nu-i aşa?

— Nu, spuse Tommy.

— Nu? Ei, foarte bine. Prea mulţi oameni au ceva cu inima sau tensiunea, ori treburi din astea. Muncesc prea mult, asta este! Aleargă încoace şi încolo, povestesc tuturor cât de mult au de lucru, că lumea n-o scoate la capăt fără ei, şi cât de importanţi sunt, şi chestii din astea. Aşa vi se întâmplă şi dumneavoastră? Ei, probabil că da.

— Nu, răspunse Tommy. Eu nu mă consider important. Găsesc, da, găsesc că este plăcut să te poţi odihni acum.

— Asta este o idee bună, remarcă colonelul Pikeaway. Necazul este că oamenii nu vor să permită cuiva să se odihnească. Cum de-aţi ajuns în această aşezare, unde locuiţi acum? Am uitat numele. Mai spuneţi-mi-l o dată.

Tommy i-l spuse.

— Aşa este. De altfel, eu am scris adresa corectă chiar pe plic.

— Da. Am primit scrisoarea dumneavoastră.

— Aud că aţi fost la Robinson. Acela se ţine bine. Este la fel de gras ca înainte şi la fel de galben şi de bogat, sau chiar şi mai bogat. Se pricepe, în mod sigur, şi la bani. De ce aţi fost la el?

— Chestiunea stă aşa: Am cumpărat o casă, şi un prieten a crezut că domnul Robinson ar putea să ne ajute la dezlegarea unei taine pe care soţia mea şi cu mine am

descoperit-o în legătură cu casa. Este o poveste foarte veche.

— Acum îmi amintesc. Nu cred că am cunoscut-o vreodată pe soţia dumneavoastră, dar este o persoană foarte inteligentă, nu-i aşa? A făcut atunci o treabă excelentă – în cazul de spionaj cu nume nostim. Cum scrie la carte. Da! N. Şi M., acesta era, nu?

— Da, spuse Tommy.

— Şi acum sunteţi din nou pe urmele unei astfel de afaceri? Aveţi vreo bănuială?

— Nu, spuse Tommy. Nu e aşa. Am cumpărat pur şi simplu o casă, pentru că ne săturasem de locuinţe închiriate care deveneau tot mai scumpe.

— Un truc obişnuit, constată colonelul Pikeaway. Aşa procedează ei acum cu oricine, aceşti proprietari. Niciodată nu sunt mulţumiţi. Bine. V-aţi stabilit acolo, prin urmare. Il faut cultiver son jardin. Colonelul Pikeaway îşi ceru scuze pentru subita sa exprimare în franceză. Trebuie să fiu din nou stilat. Acum când facem parte din Piaţa comună, nu-i aşa? Acolo se petrec lucruri ciudate în culise, de altfel, ştiţi. Bineînţeles că nu se simte nimic în afară. Aşa, dumneavoastră locuiţi acum în „Cuib de rândunici”. Aş dori, totuşi, să ştiu cum de-aţi ajuns chiar acolo.

— Când noi am cumparat-o… Începu Tommy. Acum se numeşte „Casa dintre lauri”.

— Idiot nume, bombăni colonelul Pikeaway. Odinioară era foarte plăcută. Îmi aduc aminte foarte bine. Când eram tânăr, toţi oamenii aveau alei largi, victoriene, cotite, pe lângă case. Erau aduse încontinuu căruţe pline cu pietriş. Pe margini creşteau tufe de lauri. Existau soiuri verzi strălucitoare sau policrome. Atunci se considera că dădeau un aspect distins. Cu siguranţă că unul dintre proprietarii de dinaintea dumneavoastră a numit casa aşa, şi apoi numele a rămas la intrare. Corect, nu?

— Cred că aşa e, răspunse Tommy. Desigur că nu ultimii locatari. Aceia au numit-o „Katmandu” ori aşa ceva, după o

localitate unde trăiseră ei.
— Da, „Cuib de rândunele” trebuie să fi fost cu mult mai înainte. Dar trebuie, câteodată, să te reîntorci în trecut. Chiar despre aceasta am vrut, de altfel, să vorbesc cu dumneavoastră. Despre trecut.
— Aţi cunoscut casa, domnule?
— Ce? „Cuibul de rândunele” sau, „Casa dintre lauri”? Nu, n-am fost niciodată acolo. Dar casa a fost importantă odinioară. Anumite lucruri aveau legătură cu ea, într-o anumită perioadă. Era într-o vreme îngrijorătoare pentru ţara noastră.
— Deduc din asta, spuse Tommy politicos, că sunteţi informat despre Mary Jordan? Despre ea a vorbit domnul Robinson.
— Aţi dori să ştiţi cum arăta? Ia duceţi-vă la şemineu. În stânga, se află o fotografie de-a ei.
Tommy se ridică, păşi către şemineu şi luă fotografia. Era portretul de modă veche al unei domnişoare cu o pălărie mare, care dădea să miroasă un buchet de trandafiri.
— Astăzi are un efect destul de stupid, nu? Întrebă colonelul. Era o fată drăguţă. Din păcate a murit atât de tânără, o tragedie.
— Nu ştiu nimic despre ea, zise Tommy.
— Nu. Într-adevăr, de unde? Întrebă colonelul Pikeaway. Astăzi nimeni nu mai ştie ceva despre ea.
— În sat circulă zvonul că ar fi fost o spioană germană. Domnul Robinson mi-a povestit că nu e aşa.
— Da. Era de-a noastră. Şi a făcut o treabă excelentă. Dar cineva a descoperit-o.
— Aceasta s-a întâmplat când familia cu numele de Parkinson locuia în casa noastră, explică Tommy
— Se poate. Tot ce se poate. Nu cunosc exact amănuntele. Nimeni nu le mai ştie acum. Eu, personal, n-am nici o legătură cu cazul, ştiţi. Toată afacerea a fost doar acum agitată. Mereu există nelinişte, pretutindeni în lume, astăzi tot aşa de bine ca şi ieri. Mergeţi înapoi cu o sută de ani,

două sute de ani, mereu vă loviţi de nelinişte. De pildă, cruciadele: Ce aflaţi? Oameni care fugeau din ţara lor pentru a cuceri Ierusalimul, în timp ce, în propria lor ţară, era tărăboi. Oriunde v-aţi întoarce, pretudindeni nelinişte.

— Şi dumneavoastră credeţi că acum este vorba despre o afacere cu totul specială?

— Dar fireşte. Întotdeauna există complicaţii!

— Şi, de data aceasta, despre ce este vorba?

— Oh, asta n-o ştiu precis. Chiar un bătrân ca mine să fie întrebat dacă ar putea să vă povestească ceva şi dacă mai ţine minte anumiţi oameni. Ei, nu este prea mult, dar am încă informaţii despre una, două persoane anumite. Uneori, trecutul trebuie dezgropat şi aflat ce s-a întâmplat mai demult, ce secrete păstrau oamenii, ce ştiau şi ce treceau ei sub tăcere, ce ascundeau sau ce credeau despre anumite întâmplări, şi ce s-a întâmplat în realitate. Dumneavoastră aţi făcut treabă bună. Dumneavoastră şi cu soţia aţi fost foarte eficienţi în diferite împrejurări. Vreţi să vă asumaţi iar o astfel de misiune?

— Nu sunt sigur, răspunse Tommy. Dacă eu… Credeţi într-adevăr că aş putea fi de folos? Eu – un om în vârstă?

— Îmi faceţi impresia că sunteţi cu mult mai vioi decât cei mai mulţi bărbaţi de vârsta dumneavoastră, chiar şi decât mulţi dintre cei mai tineri. Iar în ceea ce o priveşte pe soţia dumneavoastră, ei, a avut întotdeauna un nas excelent de copoi. Ca un câine de vânătoare bine dresat, nu?

Tommy nu putu să-şi ascundă un zâmbet.

— Da. Dar oare despre ce este vorba? Întrebă el. Eu, fireşte, sunt oricând pregătit, în caz că dumneavoastră sunteţi de părere că aş mai putea face ceva. Dar ce? Nimeni nu mi-a dat nici un detaliu.

— Şi nu cred că veţi fi informat exact. Probabil că nici nu se va dori ca eu să fac asta. Desigur că Robinson nu v-a povestit multe. Flăcăul gras ştie prea bine să-şi ţină gura. Dar eu vreau sa vă fac cunoscute câteva fapte aşa cum au fost ele. Ştiţi, cum este în viaţă – mereu e vorba de aceleaşi

lucruri: violenţă, escrocherie, materialism, revolta tinerilor, înclinaţia către violenţă şi o porţie zdravănă de sadism. Aproape tot aşa de rău ca-n timpul fasciştilor, şi aşa mai departe. Mda, nu este simplu de aflat ce nu este în regulă cu ţara noastră, chiar cu lumea întreagă! Piaţa comună este o treabă bună. Era necesară, întotdeuna am vrut-o. Dar trebuie să fie o Piaţă comună autentică, aceasta este premisa. Avem nevoie de o Europă unită. Trebuie să avem o uniune a ţărilor civilizate cu idei civilizate, cu manifestări şi principii civilizate. Dacă ceva nu merge, trebuie, înainte de toate, să se constate unde este greşeala. Şi, în acest domeniu, nimeni nu poate depăşi această morsă.

— Vă referiţi la domnul Robinson?

— Da, la el mă refer. Putea fi chiar înnobilat, şi a refuzat. Oare chiar ştiţi de care parte este el?

— Cred că da. Este de partea… Banilor.

— De fapt, nu ca materialist, ci pentru că este informat despre bani. Ştie de unde provin, unde se duc, ştie de ce, şi oamenii care se află în culise, în spatele băncilor şi întreprinderilor industriale. El ştie cine este responsabil de anumite lucruri, de averile uriaşe care s-au făcut cu droguri şi cu traficul de droguri, de idolatrizarea banului. Nu doar banii cu care se cumpără o casă mare şi două automobile Rolls-Royce, ci banii care fac din nou bani, şi prin aceasta se distruge vechea concepţie despre onoare – încrederea în onestitate, în comerţul onest. Nu vrem nici o egalitate în lume; vrem ca cei tari să-i ajute pe cei slabi. Cei bogaţi trebuie să-i sprijine pe cei săraci. Cei oneşti şi cumsecade trebuie să fie respectaţi şi admiraţi, marea finanţă! Astăzi totul duce la marea finanţă. Ce întreprinde ea, pe cine sprijină şi cum se camuflează. Ştiţi, totdeauna există oameni care au putere şi sunt inteligenţi, şi, prin aceste calităţi, ei obţin bani şi influenţă. Unele din acţiunile lor erau extrem de secrete şi exact despre acestea trebuie să aflăm ceva. Trebuie să descoperim cui au fost date mai departe aceste secrete, cine le-a preluat şi cine ţine astăzi toate firele în

mână. „Cuibul de rândunici” era un fel de centrală. Aş putea spune chiar, centrala răului. Mai târziu s-a întâmplat şi altceva la Hollowquay. Oare vă mai amintiţi de Jonathan Kane?

— Pentru mine este doar un nume, zise Tommy.

— El trebuie să fi fost acela care, odată, avea mulţi admiratori şi mai târziu se exprima ca un fascist. Era în perioada în care nu eram încă informaţi precis despre Hitler şi toţi ceilalţi. Perioada când încă credeam că fascismul ar putea fi o idee măreaţă pentru a transforma lumea. Acest Jonathan Kane avea o mulţime de adepţi, tineri şi bătrâni. Avea un scop şi instrumente ale puterii, şi ştia secretele multor oameni, tipul de cunoaştere care oferă putere. Ca-ntotdeauna, şantajul a jucat un mare rol. Vrem să aflăm ce ştia, ce făcea el. Cred că este posibil ca el să fi lăsat, în urma sa, atât planuri de intrare în acţiune, cât şi adepţi tineri, care poate încă mai cred în ideile sale. Întotdeauna există secrete care fac mulţi bani. Nu pot să vă povestesc nimic amănunţit pentru că nu cunosc nici un detaliu sigur. Problema mea este că nimeni nu deţine informaţii corecte. Credem tot timpul că ştim multe, pentru că am trecut prin atâtea: războaie, revolte, pace, noi forme de guvernare. Credem că ştim totul, dar aşa este? Ce ştim, de pildă, despre războiul bacteriologic? Ce ştim despre gaze otrăvitoare şi efectele poluării mediului înconjurător? Chimiştii au secretele lor, medicina are secrete, de asemenea armata, marina, aviaţia militară – toţi. Secretele nu apar doar în prezent, unele provin din trecut. Unele erau tocmai pe punctul de a lua naştere şi apoi n-au mai fost ţinute sub observaţie, poate din criză de timp. Dar au fost notate sau încredinţate anumitor oameni, şi aceştia aveau copii, şi copiii lor au avut iar copiii. Poate aceste informaţii au ajuns până la ei, lăsate prin testamente, în documente, în grija avocaţilor, care trebuie să le facă cunoscute la momentul potrivit.

Unii oameni poate că nu ştiu deloc ce informaţii importante au ei acolo; altele, pe de altă parte, pot să fie distruse ca hârtii vechi, lipsite de valoare. Dar trebuie să aflăm mai multe decât ştim până acum, pentru că mereu se întâmplă atâtea. În alte ţări, în alte locuri, în războaie, în Vietnam, în Iordania, în Israel, chiar şi în ţările neutre, în Suedia şi în Elveţia, pretudindeni. Există bănuiala că unele indicii trebuie să se afle în trecut. Desigur că nu poţi merge pur şi simplu înapoi în trecut, de pildă să mergi la un medic şi să spui: „Ia hipnotizaţi-mă şi lăsaţi-mă să văd ce s-a întâmplat în 1914 sau în 1918, ori poate chiar mai înainte”. Cineva a plănuit ceva ce nu s-a realizat aşa cum trebuie. Poate erau doar idei. Întoarceţi-vă mult în timp! Înţelegeţi? În Evul Mediu oamenii se gândeau la zbor. Erau încântaţi de anumite închipuiri. Şi vechii egipteni au avut anumite idei care n-au fost niciodată dezvoltate în continuare. Dar dacă aceste idei sunt transmise mai departe, vine odată momentul când ajung în mâinile unui om care are mijloacele şi posibilităţile de a se servi de ele – şi apoi se pot întâmpla multe – în rău sau în bine. Avem impresia că unele lucruri, care au fost descoperite – lupta cu bacteriile, de pildă – sunt greu de pus în practică, fie doar pentru că s-ar cerceta în continuare ceva ce nu se aprecia ca semnificativ, şi totuşi era extrem de important. Cineva, pe mâinile căruia a ajuns întreaga afacere, a jonglat un pic, cu rezultate extrem de neliniştitoare: Se poate schimba caracterul omului, se poate face dintr-un om bun unul rău! Şi motivul? Din pricina banilor şi a tot ce se poate cumpăra cu ei. Din pricina puterii, care înseamnă bani… Ei, dragul meu flăcău, ce ziceţi de aceasta?

— Că sunt perspective de viitor care stârnesc teama.

— Da, într-adevăr. Dar credeţi că spun prostii? Consideraţi că sunt fantasmagoriile unui bătrân?

— Nu, domnule, răspunse Tommy. Vă consider un om care ştie despre ce vorbeşte. Dumneavoastră aţi fost mereu foarte bine informat.

— Hm! De aceea aţi şi venit mereu la mine, nu? Vă plângeaţi de fum, spuneaţi că ţigările vă sufocau, dar ştiţi, a existat odată o perioadă – atunci, cu afacerea de la Frankfurt – ei, am lichidat-o pentru că am înlăturat sforarii. Şi în această afacere, există iar o persoană în culise, probabil chiar mai multe. Putem afla eventual cine sunt acestea, sau măcar despre ce este vorba.

— Da, spuse Tommy. Încet-încet vă înţeleg.

— Aşa? Deci nu socotiţi spusele mele drept absurdităţi, fantasme?

— Nu cred că există ceva care este prea fantastic pentru a fi adevărat. Cele mai uimitoare lucruri sunt adevărate, lucruri care n-ar putea fi considerate ca posibile. Dar înţelegeţi, vă rog, că eu nu sunt omul potrivit pentru dumneavoastră. N-am nici o pregătire cum scrie la carte. Am avut de-a face doar cu contrainformaţiile.

— Dar dumneavoastră sunteţi un om, replică colonelul Pikeaway, care a dezlegat multe cazuri. Dumneavoastră împreună cu soţia! Am spus, deja, că are un excelent nas de copoi, pe care şi-l bagă, cu plăcere, în treburile altor oameni. Trebuie doar s-o luaţi cu dumneavoastră. Aşa sunt femeile. Ele descoperă orice secret. Dacă sunt tinere şi frumoase, fac asta precum Dalila. Dacă sunt bătrâne… Vă pot spune că aveam demult o soră de-a bunicii faţă de care nici un secret, oricât de mic, nu era sigur. Pur şi simplu ea afla totul. De altfel, Robinson se interesează de aspectul financiar. În definitiv, banii sunt domeniul său. Am nevoie de dumneavoastră pentru că sunteţi la locul potrivit, cu totul întâmplător, şi nu dintr-un motiv pe care oricine îl bănuie. Deci dumneavoastră sunteţi acolo, un cuplu căsătorit cu totul obişnuit, mai în vârstă, pensionat, în căutarea unei case la bătrâneţe. Scotociţi peste tot în casă şi dicutaţi cu plăcere cu oamenii. O frază oarecare vă va dezvălui ceva, într-o bună zi. Nici nu vreau mai mult de la amândoi. Uitaţi-vă în jur. Ascultaţi istorisirile despre vechile vremuri, bune sau rele.

— Un scandal la marină, planuri de submarin… Spuse Tommy. Astăzi se vorbeşte încă despre aceasta. Mai mulţi oameni au pomenit ceva acolo, dar nimeni nu pare să ştie ceva precis.

— Ei, acesta este un bun punct de pornire. În acea perioadă, acelaşi Jonathan Kane a locuit în ţinutul dumneavoastră. Avea o căsuţă pe ţărm şi de acolo a condus campania sa de propagandă. Se gândea doar la distrugere şi la metode de distrugere. A părăsit Anglia, a fost în Italia şi s-a dat la fund. Multe din acestea pot să fie zvonuri, însă el a fost în Rusia. Apoi a mers în Islanda şi de acolo în America. După aceea i s-a pierdut urma. Credem că el ştia câte ceva, poate nimic important. Se împrietenise cu vecinii săi, se invitau la masă… Priviţi pur şi simplu în jur; răscoliţi, dar pentru numele lui Dumnezeu, fiţi prudent! Şi aveţi grijă de soţia dumneavoastră, de Prudence.

— Nimeni nu-i spuse Prudence, zise Tommy. Toţi i se adresează cu Tuppence.

— Aşa e. Aveţi grijă de ea şi spuneţi-i că şi ea trebuie, de asemenea, să vă supravegheze! Fiţi atenţi ce mâncaţi şi ce beţi… Fiţi cu băgare de seamă la oamenii care se împrietenesc cu dumneavoastră. Gândiţi-vă de ce fac asta! În această situaţie va ieşi la iveală orice. Poate ceva foarte ciudat sau excentric. O poveste veche care are o semnificaţie, orice!

— Ne vom da toată silinţa, răspunse Tommy. Soţia mea şi cu mine. Dar nu cred că vom avea succes. Suntem bătrâni şi ştim prea puţine.

— Vă puteţi gândi la ceva.

— Da. Tuppence este impresionantă în această privinţă. Ea mai crede că, în casa noastră, a fost ascuns ceva!

— De ce nu? Alţii au avut deja această idee. Până acum nimeni n-a găsit ceva, dar chiar s-a căutat îndeajuns de stăruitor? În case şi în familii se schimbă atât de multe. Casele sunt vândute, vin noi locatari, apoi din nou alţii, şi tot aşa. Ei se numesc Lestrange şi Mortimer şi Parkinson. La

Parkinson nu erau multe de adăugat, în această chestiune, până la unul din fii.

— Alexander?

— Ah, ştiţi deja asta? Oare cum se face?

— El a lăsat un mesaj într-o carte de Stevenson: „Mary Jordan n-a murit de moarte bună”. Noi l-am găsit.

— Soarta îi atârnă omului ca un lanţ de grumaz”, acesta nu este cumva un proverb? Continuaţi tot aşa, amândoi!

6. Poarta destinului.

Prăvălia domnului Durrance se afla cam în mijlocul satului, la o întretăiere de străzi. În vitrină erau expuse fotografii: mai multe nunţi, un bebeluş gol pe un covor, doi tineri bărboşi cu prietenele lor. Nici o poză nu era foarte bine executată, unele dădeau primele semne de trecere a timpului. Exista un set mare de cărţi poştale, ilustrate pentru aniversări şi felicitări bine ordonate pentru diverse ocazii, câteva agende, portofele destul de ieftine, un set de hârtie pentru corespondenţă, plicuri cu motive florale, suporturi cu vederi şi blocnotesuri. Tuppence umbla agale prin prăvălie şi lua un obiect sau altul în mână, în timp ce aştepta sfârşitul unei conversaţii, în care era vorba despre funcţionarea nesatisfăcătoare a unui aparat de fotografiat pentru care se cerea un sfat. O femeie mai în vârstă, încărunţită şi cu privirea ştearsă, se interesa de dorinţele mai lesne de îndeplinit ale cumpărătorilor. Un tânăr blond, destul de robust, pletos şi cu un început de barbă părea să fie vânzătorul-şef. El ieşi de după tejghea şi o privi întrebător pe Tuppence.

— Vă pot fi de ajutor?

— Da, spuse Tuppence. De fapt, voiam să întreb de albume, de albume foto.

— Avem câteva, dar, din păcate, nu avem aşa de multe. N-au mai fost atât de cerute. Majoritatea oamenilor fac astăzi diapozitive.

— Da, înţeleg, rosti cu jumătate de glas Tuppence, dar eu fac colecţie de albume vechi. Ca acesta.

Ca prin farmec, ţinea în mână vechiul album pe care i-l dăruise doamna Griffin.

— Oh, acesta trebuie să fie foarte vechi, spuse domnul Durrance. Socot că e de cel puţin cincizeci de ani! Atunci toţi oamenii aveau astfel de albume.

— Da, şi de asemenea albume aniversare.

— Albume aniversare – încă mai ţin minte asta! Bunica mea avea unul. Toate cunoştinţele ei trebuiau să-şi treacă numele. De altfel, comandăm ilustrate pentru aniversări, chiar dacă nu se mai vând deloc atât de bine. Acum trebuie felicitări pentru ziua logodnicilor, St. Valentine, şi, fireşte, dintre cele mai diverse, pentru Crăciun.

— Nu ştiam dacă aveţi albume vechi – oricum nimeni nu le mai cumpără astăzi. Mă interesează pentru că fac colecţie. Aş vrea să reuşesc să adun cât mai multe albume felurite.

— Mda, azi fiecare colecţionează câte ceva. E greu de crezut cât de multe se colecţionează. Mă tem, însă, că eu n-am nici un album atât de vechi ca al dumneavoastră. O să caut cu dragă inimă.

Domnul Durrance păşi în spatele tejghelei şi trase afară, un sertar mare.

— Aici zac o mulţime de lucruri vechi, spuse el, pe care voiam odată şi odată să le triez. Nu sunt sigur ce se poate vinde din acestea. Fotografii în grup de la nuntă. Din păcate, nunţile sunt totuşi ceva ce ţin de prezent. După aceea nu mai vine nimeni ca să vadă fotografii de la nunţile de odinioară.

— Oare nu apare niciodată cineva la dumneavoastră şi spune, de pildă: „Bunica mea s-a măritat aici. E posibil ca dumneavoastră să mai aveţi poze de la acea nuntă?”

— Asta nu m-a întrebat nimeni niciodată, spuse Durrance. Dar nu poţi şti niciodată. Oamenii au cele mai curioase dorinţe. Uneori vine cineva şi se interesează dacă am păstrat un negativ al unei fotografii de sugar. Ştiţi doar cum sunt mamele. Ele întreabă de fotografiile cu copiii lor când erau mici. Şi, adesea, ce fotografii teribile sunt acestea!

Uneori a apărut la noi chiar poliţia. Ştiţi, pentru a identifica pe cineva care a trăit aici în tinereţe; ei vor să ştie cum arăta el şi dacă seamănă cu cel pe care au pus mâna sau pe care îl caută pentru crimă sau fraudă. Trebuie să spun că aşa ceva urneşte uneori puţin firma din loc. Domnul Durrance zâmbea bucuros.

— Oh, pare să vă intereseze foarte mult crimele.

— Ah, ştiti, citeşti zilnic despre aşa ceva! De ce oare un anume bărbat şi-a omorât soţia în urmă cu şase luni? Asta este interesant. Mereu există oameni care jură că ea trăieşte încă. Iar alţii susţineau că el ar fi îngropat-o undeva şi ea n-ar fi fost încă găsită. Ia imaginaţi-vă cât de importantă ar fi fotografia acestui bărbat!

— Da, spuse Tuppence.

Chiar dacă se înţelegea bine cu domnul Durrance, avea senzaţia ca n-o să tragă mult folos.

— N-aveţi, din întâmplare, încă vechea fotografie a unei tinere care – din câte ştiu – se numea Mary Jordan? A trecut foarte mult timp de atunci, aproape şaizeci de ani, cred. A murit aici.

— Asta s-a întâmplat cu mult înaintea mea, răspunse domnul Durrance. Tatăl meu a păstrat foarte multe fotografii. Ştiţi, era un autentic colecţionar. Pur şi simplu, nu putea să arunce nimic. Păcat, el ar fi ştiut sigur, sau şi-ar fi adus aminte… Mary Jordan – oricum, numele mi se pare cunoscut. Nu era vorba de marina militară şi de un submarin? Şi apoi s-a afirmat că ea ar fi o spioană, nu-i aşa? Era pe jumătate străină. Avea o mamă rusoaică sau germană – o mamă japoneză, de asemenea, n-ar fi exclus.

— Da, ea este. Credeam doar că poate aţi avea încă fotografii de-ale ei.

— Nu prea cred. Dacă o să am ceva mai mult timp, voi căuta cu plăcere şi vă voi da de ştire dacă găsesc ceva. Sunteţi cumva scriitoare? Întrebă el plin de speranţă.

— Nu este meseria mea, zise Tuppence, dar am vrut să public un volumaş. Ştiţi, o privire înapoi în timp, de acum un

secol şi până astăzi. Înţelegeţi desigur: evenimente ciudate care s-au petrecut, laolaltă cu crime şi aventuri. Fireşte, cu fotografii vechi. Asta interesează pe oameni, şi pentru o astfel ce carte, fotografiile ar fi ilustraţii excelente.

— Îmi voi da toată osteneala pentru ca să vă ajut. Pentru dumneavoastră asta trebuie să fie o preocupare interesantă. O muncă interesantă, cred.

— A existat aici o familie Parkinson, stărui Tuppence. Ei au locuit odată, demult, în casa noastră.

— Ah, atunci a dumneavoastră este casa aceea de sus, de pe deal? „Casa dintre lauri” sau „Katmandu” – nu mai ştiu care este numele actual. Nu s-a numit odată chiar „Cuib de rândunici”? Habar n-am de ce.

— Probabil pentru că atât de multe rândunici şi-au făcut cuibul sub streşini. Ele sunt încă acolo.

— Nu este exclus, dar ca nume pentru o casă mi se pare nostim.

Tuppence, care avea impresia de a fi stabilit relaţii foarte mulţumitoare cu domnul Durrance – chiar dacă nu-şi nu punea nici o speranţă în rezultate – cumpără câteva cărţi poştale şi un blocnotes decorat cu flori şi plecă înapoi spre casă. Urcă pe drumul în pantă şi se abătu pe poteca care ducea în spatele casei, pentru a mai vedea încă o dată „Ka-Ka”. Deodată se opri brusc. Părea că, în faţa uşii de la seră, zăcea o grămadă de haine vechi. Le luase din burta Mathildei şi apoi le uitase acolo? Se întrebă ea.

Mări pasul, şi acum aproape că alerga. Când ajunse la uşă, rămase înmărmurită. Nu era nici o grămadă de haine vechi. Ce-i drept, hainele erau vechi, dar, de asemenea, şi omul care le purta. Tuppence se aplecă către el, se ridică şi se prinse cu o mână de uşă.

— Isaac! Şopti ea. Isaac. Săracul, bătrânul Isaac! Cred – oh, cred că este mort!

Cineva se apropia dinspre casă, de-a lungul potecii, şi Tuppence ţipă:

— Albert, Albert! S-a întâmplat ceva îngrozitor! Isaac, bătrânul Isaac… Zace aici, şi este mort… Şi cred – cred că cineva l-a ucis.

7. Ancheta.

Doctorul îşi prezentase raportul, şi doi oameni, care trecuseră pe lângă portiţa de la grădină, dăduseră de asemenea declaraţii. Membrii familiei au fost întrebaţi despre starea sănătăţii lui Isaac şi au fost chestionaţi oamenii care ar fi putut să aibă un posibil motiv pentru a comite fapta. (Doi băieţandri, care fuseseră alungaţi de mai multe ori din grădină, şi-au susţinut nevinovăţia). Unii dintre cei la care lucrase Isaac, printre care şi doamna Prudence Beresford cu soţul ei, domnul Thomas Beresford, au dat, de asemenea, declaraţii. Totul se desfăşura ca după canoane. Concluzia anchetei judiciare era omucidere premeditată, comisă de una sau mai multe persoane necunoscute.

— Ţi-ai făcut datoria foarte bine, Tuppence, spuse Tommy, când intrau pe portiţa de la grădină şi urcau către casă. Mult mai bine decât toţi ceilalţi. Te-ai exprimat clar şi puteai fi înţeleasă uşor. Judecătorul de instrucţie părea să fie foarte mulţumit de tine.

— Nu vreau ca cineva să fie mulţumit de mine, zise Tuppence. Nu vreau ca bătrânul Isaac să primească o lovitură în cap şi, niciuna, nici două, să fie ucis!

— Probabil că cineva avea ceva împotriva lui, spuse Tommy.

— Din ce cauză?

— Asta nu ştiu.

— Nici eu. Mă intreb dacă este ceva în legătură cu noi.

— Crezi… Cum de crezi aşa ceva, Tuppence?

— Asta o ştii prea bine! Este casa noastră, frumoasa şi noua noastră casă! Grădina şi totul de aici. Părea să fie casa ideală pentru noi, nu-i aşa? Cel puţin aşa am crezut.

— Eu tot mai cred.

— Atunci eşti mai optimist decât mine, Tommy. Am senzaţia neplăcută că ceva nu este în ordine. Ceva care s-a petrecut demult, în vremurile de altă dată.

— Nu spune! Strigă Tommy.

— Ce să nu spun?

— Ah, numele cu pricina.

Tuppence coborî vocea, păşi către Tommy şi-i şopti la ureche:

— Mary Jordan?

— Tocmai. La ea m-am gândit.

— Şi eu. Totuşi, ce legătură poate să aibă acest Atunci cu Prezentul nostru? Ce rol mai poate juca trecutul? Doar nu mai poate să ajungă până în vremurile noastre?

— Cum să nu! Câteodată, în modul cel mai ciudat, cum nici nu s-ar bănui.

— Vrei să spui că se întâmplă multe, ca urmare a evenimentelor care s-au petrecut demult?

— Da. Este ca la un lanţ lung. Ca la unul din şiragurile pe care tu le porţi, tot mereu o bucată de fir simplu şi apoi, la intervale, o perlă.

— Ca atunci, la Jane Finn14, când eram tineri şi căutam aventura.

— Şi chiar am găsit-o, spuse Tommy. Uneori, când stau să mă gândesc la toate acestea, mă mir că am scăpat cu viaţă.

— Da… După aceea au urmat alte cazuri. Eram parteneri şi făceam pe detectivii particulari15…

— Ah, asta era nemaipomenit. Îţi aminteşti…

— Nu, îl întrerupse Tuppence. Nu vreau să-mi aduc aminte. Nu sunt deloc atât de ahtiată ca să mă ocup de trecut, să fie doar… Da, să fie doar ca un fel de treaptă. În orice caz, am putut aduna atunci multă experienţă, de pildă în chestiunea cu…

— Simpatica doamnă Blenkensop, nu?

Tommy râse.

— Da, doamna Blenkensop! Nu voi uita niciodată cum am intrat în cameră şi te-am văzut stând acolo! Că tu aveai

tăria, Tuppence, de a suporta asta! De a spiona: pe mine şi pe acest domn Cutare. Şi…

— Şi eram foarte convingătoare ca doamna Blenkensop. Tuppence râse. De asemenea, cazul N. Şi M. Şi „Hop, hop, călăreţ”.

— Dar nu crezi, totuşi, spuse Tommy nesigur, că acele evenimente sunt „trepte” care duc în prezent?

— Într-o oarecare măsură. Domnul Robinson nu s-ar fi purtat aşa faţă de tine, dacă n-ar fi fost informat despre viaţa ta şi, să zicem, chiar despre mine.

— În special despre tine.

— Dar acum este cu totul altfel, zise Tuppence. Prin moartea lui Isaac, prin uciderea lui. Aici, în grădina noastră.

— Crezi cumva că aceasta…

— Nu pot să cred nimic altceva. Şi acesta este punctul esenţial. Nu mai încercăm să elucidăm un vechi caz de omucidere. Nu mai are nimic de-a face cu trecutul şi cu problema de ce cineva a murit atunci. Acum a devenit ceva personal. Cu totul personal, Tommy! Sărmanul, bătrânul nostru Isaac este mort!

— Era un om tare bătrân. Probabil şi bătrâneţea sa a contribuit întrucâtva la asta.

— Nu se mai poate spune asta, de când am auzit, astăzi, declaraţia medicului. Cineva a vrut să-l omoare. De ce?

— De ce n-am fost noi ucişi, dacă avem ceva de-a face cu toată această chestiune? Întrebă Tommy.

— Poate se şi încearcă. Poate că Isaac ar fi putut să ne dezvăluie ceva. Probabil că cineva chiar l-a ameninţat, dacă el ne-ar povesti ce ştia despre fata în casă sau despre un membru al familiei Parkinson. Sau… Sau despre acea poveste de spionaj din războiul din 1914. Despre vânzarea planurilor secrete. Şi de aceea – înţelegi – a trebuit să fie ucis. Dacă nu ne-am fi mutat aici şi n-am fi pus întrebări şi n-am fi fost curioşi, el n-ar fi trebuit să moară.

— Tuppence, te rog, nu te enerva!

— Dar nu mă enervez! Şi nu voi mai face niciodată ceva pur şi simplu în glumă. Asta nu este nici o glumă. Acum este vorba de altceva, Tommy! Urmărim un ucigaş! Dar cine este el? Fireşte că nu ştim încă, dar îl putem descoperi. S-a întâmplat acum… Câte zile? Acum şase zile, şi anume aici. Şi asta are legătură cu noi şi cu această casă. Trebuie să aflăm şi desigur că vom reuşi. Nu ştiu încă cum, dar trebuie să urmărim absolut orice indiciu, orice urmă. Mi se pare că sunt ca un câine care adulmecă o urmă. Eu rămân aici pe urmele vânatului, şi chiar tu, Tommy, trebuie să fii un copoi. Trebuie să adulmeci peste tot! Cum ai făcut până acum. Trebuie să-ţi continui investigaţiile! Trebuie să existe, totuşi, oameni care ştiu ceva – nu din cele întâmplate lor, ci pentru că li s-a povestit – întâmplări, zvonuri, bârfă!

— Tu crezi, într-adevăr, că avem şi cea mai mică şansă…

— Cum să nu, o avem. Nu ştiu cum şi unde, dar cred, dacă se ajunge la o idee convingătoare, dacă se ştie că ceva este negru şi rău şi nelegiuit – şi a-l ucide pe bătrânul Isaac a fost negru şi rău… Ea tăcu brusc.

— Am putea să dăm alt nume casei, spuse Tommy.

— Cum vrei? Trebuie să-i spunem din nou „Cuib de rândunici”, în loc de „Casa dintre lauri”? Un stol trecu în zbor pe deasupra ei. Tuppence se întoarse şi privi către portiţa de la grădină. Se numea odată „Cuib de rândunici”. Cum mai era versul în continuare? Versul pe care l-a citat detectiva ta: „Poarta morţii”, aşa se numea?

— Nu. „Poartă a destinului”.

— Destin. Asta sună ca un comentariu la moartea lui Isaac. „Poartă a Destinului” – asta este portiţa de la grădina noastră…

— Tuppence, nu-ţi mai face atât de multe gânduri!

— Ah, nici nu ştiu de ce m-am gândit la asta. Mi-a venit, deodată, în minte.

Tommy o privi uimit şi dădu din cap.

— Cuib de rândunici” este un nume tare drăguţ, spuse Tuppence. Sau ar putea să fie. Poate, într-o bună zi, casa va

purta din nou acest nume.
— Ce idei ciudate ai!
— Şi totuşi ceva ca o pasăre cântă”. Cu asta se încheie poezia. Poate toate acestea încetează, tot aşa, subit.
Când o luară după colţul casei, Tommy şi Tuppence zăriră o femeie stând în faţa uşii.
— Cine este doamna aceasta? Întrebă Tommy.
— Am mai văzut-o, explică Tuppence. Dar nu-mi vine în minte cine este. Ah! Cred că se înrudeşte cu bătrânul Isaac. Locuiesc cu toţii împreună într-o căsuţă, trei sau patru băieţi, acestă femeie şi o fată. Dar poate că mă înşel, desigur.
Femeia se întoarse din pragul uşii şi acum le venea în întâmpinare.
— Dumneavoastră sunteţi doamna Beresford, nu-i aşa? Ea o privi pe Tuppence.
— Da.
— Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi. Eu sunt nora lui Isaac. Am fost căsătorită cu fiul lui, Stephen. El a fost omorât într-un accident de un camion, pe una din marile şosele de tranzit. Este atât de mult de atunci, şase ani. Voiam tare mult să vorbesc cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră. Ea îl privi pe Tommy. Dumneavoastră aţi trimis flori la înmormântare – Isaac a lucrat la dumneavoastră în grădină, nu-i aşa?
— Da, răspunse Tuppence. A lucrat pentru noi. Este atât de cumplit ce i s-a întâmplat.
— Voiam să vă mulţumesc. Erau flori atât de frumoase. Şi atât de scumpe, şi aşa un buchet mare.
— Am făcut asta cu plăcere. Isaac ne-a ajutat foarte mult. Ştiţi, chiar imediat, după ce ne-am mutat. El a povestit atât de multe. Cu toate acestea, abia ne cunoşteam. Ştia unde se ţineau toate, şi numai lucruri din acestea importante. M-a învăţat foarte multe despre grădină, unde se sădeşte cel mai bine şi ce…

— Da, ştia într-adevăr multe despre grădini. Desigur, nu mai putea să facă muncile grele, poate că era atât de bătrân. Aplecarea îl obosea. Avea reumatism şi atunci nu mai mergea totul aşa cum trebuia.

— Era atât de prietenos şi săritor, spuse Tuppence cu convingere. A ştiut atât de multe despre casa noastră şi despre proprietarii de dinainte.

— Da, a ştiut cu adevărat multe. Familia sa a locuit de mult timp aici, şi toţi au muncit în ţinut. Dar nu vreau să vă reţin, doamnă. Am venit doar pentru a vă mulţumi.

— Asta a fost foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Tuppence.

— Acum va trebui să căutaţi, desigur, pe altcineva care să îngrijească de grădină.

— Da, trebuie s-o facem, bineînţeles. Noi nu suntem grădinari foarte talentaţi. Ştiţi – poate… Tuppence ezita de teama de a spune ceva greşit, într-un moment nepotrivit… Ştiţi pe cineva care ar dori să lucreze la noi.

— Ei, pe moment nu, dar mă voi gândi la asta. Poate aflu ceva. Vi-l trimit apoi pe Henry – ştiţi, el este cel de-al doilea fiu al meu. Vi-l trimit aici în caz că aflu ceva. Da, atunci – la revedere!

În timp ce intrau în casă, Tommy întrebă:

— Care era numele de familie al lui Isaac? Pur şi simplu nu-mi aduc aminte.

— Bodlicott.

— Atunci ea este o doamnă Bodlicott?

— Da. Trebuie să fie o familie numeroasă; are mai mulţi băieţi şi o fată. Locuiesc într-o căsuţă la jumătatea coastei, pe Marshton Road. Crezi că ea îl cunoaşte pe făptaş, Tommy?

— Mi se pare improbabil. Nu arăta că ar şti.

— Nu-mi dau seama cum ar trebui să arăţi într-un caz ca acesta, spuse Tuppence. Asta este cam greu de apreciat.

— Cred că voia să mulţumească doar pentru flori. Nu găsesc că s-a manifestat ca un om care – ah, să spunem –

care este răzbunător. Altfel ar fi spus cu siguranţă ceva.
— Poate da, dar şi poate nu, răspunse Tuppence.
8. Amintiri despre un unchi.
În dimineaţa următoare, Tuppence fu întreruptă în discuţia ei cu un electrician ce trebuia să verifice, încă o dată, anumite reparaţii, de care ea nu fusese mulţumită.
— Un băiat este la uşă, anunţă Albert. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră, doamnă.
— Ah! Cum îl cheamă?
— Nu l-am întrebat. Aşteaptă afară.
Tuppence luă pălăria pe care o purta în grădină, şi-o îndesă pe cap şi alergă pe scări în jos. Afară stătea un băiat de vreo doisprezece sau treisprezece ani. Părea destul de stânjenit şi se muta de pe un picior pe altul.
— Sper să n-aveţi nimic împotrivă că am venit.
— Ia stai, zise Tuppence, tu eşti Henry Bodlicott, nepotul lui Isaac, aşa-i?
— Aşa e. Da, el era bunicul meu, despre care a fost vorba în ancheta de ieri. Nu mi s-a întâmplat încă niciodată aşa ceva.
Tuppence aproape că l-ar fi întrebat dacă îi făcuse plăcere. Henry arăta ca cineva care ardea de nerăbdare să descrie o întâmplare palpitantă.
— Nu-i o întâmplare tragică? Spuse ea. Ne-a părut atât de rău!
— Ah, era foarte bătrân, remarcă Henry. Categoric că n-ar mai fi dus-o mult. Cel puţin aşa cred. Toamna tuşea atât de rău, încât nimeni nu putea să doarmă. Eu am venit doar pentru a întreba dacă pot să vă ajut cu ceva. Am auzit – mama mi-a povestit – că aici salata trebuie răsădită şi m-am gândit că aş putea să fac asta pentru dumneavoastră. Ştiu unde sunt răsadniţele, fiindcă l-am vizitat, uneori, pe bătrânul Isaac, când lucra aici. Aş putea să fac asta acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă.
— Dar este drăguţ din partea ta, spuse Tuppence. Vino şi arată-mi!

Merseră împreună prin grădină către răsadniţele de salată.

— Vedeţi, plantele sunt prea dese, acestea trebuie răsădite şi restul sădite acolo, unde este mai mult loc.

— Nu prea mă pricep la salată, recunoscu Tuppence. Ştiu câte ceva despre flori, dar nu mă descurc deloc cu mazărea, verzele mici, salata, mai ales cu zarzavaturile. Oare nu cauţi, din întâmplare, o slujbă de grădinar?

— Nu, din cauză că sunt încă la şcoală. Ştiţi, eu împart ziare şi vara lucrez la culesul fructelor.

— Aha! Dar dacă afli pe cineva, îmi dai de veste, da? Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Bineînţeles că aşa voi face. Atunci, prin urmare, la revedere!

— Stai, mai arată-mi ce faci tu cu lăptucile. Aş dori să învăţ.

Ea stătea şi observa cum Henry Bodlicott răsădea delicatele plante.

— Aşa, vedeţi? Frumoase fire, nu? Asta nu este salata minune a lui Webb? Soiul este rezistent.

— Avem şi soiuri pitice „ Tom Thumb”.

— Ah, da, acesta este micul soi timpuriu, nu? Crocant şi bun.

— Încă o dată, mulţumesc foarte mult, Henry.

Tuppence se răsuci şi merse agale spre casă. Puţin mai târziu, observă că-şi pierduse şalul şi se întoarse. Henry, care tocmai voia s-o pornească spre casă, o văzu şi se îndreptă către ea.

— Îmi caut şalul. Oh, dar iată-l, acolo, lângă tufăriş.

El i-l dădu, rămase din nou tăcut şi îşi târşâia stingherit picioarele. Arăta atât de stângaci şi timid, încât Tuppence se-ntreba oare ce putea să aibă el pe suflet.

— Ce ai?

Henry se muta de pe un picior pe altul şi-şi freca nasul.

— Ah – mă gândeam dacă dumneavoastră – dacă eu…

— Da? Tuppence îl privi mirată.

Henry se înroşise şi nu putea să potolească neastâmpărul picioarelor.

— Eu nu voiam – aş dori să vă întreb ceva, dar mă gândeam – da, pentru că oamenii au spus…

— Da, ce anume? Tuppence se gândea de ce Henry era atât de agitat şi ce a putut el să audă despre noii proprietari ai „Casei dintre lauri”. Dă-i drumul!

— Ah, doar că… Că dumneavoastră sunteţi doamna care aţi prins spioni în al doilea război mondial. Dumneavoastră şi soţul, de asemenea. Se spune că aţi prins un spion german care s-a dat drept altcineva. Se spune că aţi trecut prin aventuri de-a dreptul palpitante şi, la sfârşit, totul a fost lămurit. Eu cred, că dumneavoastră eraţi – nu ştiu cum se numeşte asta – cred că aţi lucrat în Serviciul Secret şi aţi făcut într-adevăr aşa ceva şi se afirmă că aţi fost extraordinară. Acum este mult de atunci, dar aţi avut de-a face cu asta – şi în toate mai era vorba despre basme.

— Asta este foarte adevărat. Era vorba despre Scufiţa Roşie şi Lupul cel Rău.

— Asta o cunosc, fireşte. Dar a trecut mult timp de când am citit-o.

— Şi era vorba de versuri pentru copii. „Hop, hop, hop, căluţul aleargă-n galop”. Era unul din acestea, dar mai existau şi altele.

— De neînţeles! Spuse Henry. Grozav că acum locuiţi aici, de parcă aţi fi oameni cu totul obişnuiţi! Dar eu nu prea pricep povestea cu versurile pentru copii.

— Ah, acesta era un cod, un fel de scriere cifrată, ştii.

— Credeţi că trebuia descifrată într-un anume fel?

— Da, aşa ceva. S-a lămurit totul.

— Asta este grav, zise Henry. Nu aveţi nimic împotrivă dacă povestesc asta prietenului meu? El se numeşte Clarence, un nume caraghios, ştiu, râdem mereu de el din această cauză. Dar este un tip grozav şi va fi entuziasmat că dumneavoastră locuiţi aici, la noi. Se uita la ea cu privirea admirativă a unui devotat ogar spaniol. Grozav, repetă el.

— Ah, a trecut deja atâta timp! Era cam prin 1940, îl preveni Tuppence.

— V-a făcut plăcere sau aţi trecut printr-o teamă teribilă?

— Şi una şi alta, dar, de fapt, mi-a fost, desigur, mai mult teamă.

— Îmi dau seama, aşa m-aş fi simţit şi eu. Curios că dumneavoastră sunteţi din nou amestecată, aici, într-o aşa întâmplare. Era unul de la marină, nu-i aşa? El pretindea că e ofiţer şi s-a dat drept englez, dar nu era nicidecum. Era german. Spunea Clarence.

— Da, cam aşa ceva. Tuppence aprobă dând din cap.

— Atunci poate aţi venit încoace din această cauză? Ştiţi, pentru că şi noi am avut aici, odată, aşa un caz, cu mult timp în urmă, dar era foarte asemănător. El era ofiţer pe submarin. Fireşte că acestea sunt doar poveşti pe care le-am auzit.

— Ah, aşa! Nu, n-am venit încoace din această cauză. Ne-am stabilit aici pentru că ne-a plăcut casa. De altfel, şi eu am auzit această poveste, dar, cu toate acestea, nu ştiu de fapt ce s-a întâmplat exact.

— Ei, când am ocazia, vă voi povesti odată, deşi nu ştiu dacă aşa este cu adevărat.

— Şi cum se face că prietenul tău, Clarence, este atât de informat?

— El a auzit asta de la Mick, care a locuit la bătrânul fierar şi care a murit demult. A aflat asta de la diferiţi oameni. De asemenea, şi bunicul nostru, bătrânul Isaac, ştia. El a vorbit, uneori, despre asta.

— Într-adevăr?

— Da. De aceea m-am şi gândit dacă acesta nu ar putea fi motivul pentru care a fost ucis. El ştia poate prea multe… Şi vă povestea. De aceea a fost lichidat! Aşa se procedează astăzi, ştiţi. Dacă cineva ştie ceva ce ar putea declara la poliţie, este pur şi simplu lichidat.

— Tu crezi că Isaac ar fi ştiut foarte multe despre aceste lucruri?

— Eu cred doar că trebuie să i se fi povestit multe. Pretutindeni a aflat câte ceva. De obicei nu vorbea despre asta, dar uneori da. Seara, ştiţi, când trăgea din pipă sau când se întreţinea cu mine şi cu Clarence, şi cu un alt prieten de-al meu, Tom Gillingham. Acesta era foarte curios. Bunicul ne-a povestit de toate. N-am ştiut fireşte, niciodată, dacă era pură născocire sau nu. Dar eu cred că el a descoperit ceva. El a spus că dacă unii oameni ar şti unde ar fi lucrurile, s-ar interesa tare mult de acestea.

— Ah, adevărat! Spuse Tuppence. Asta mi se pare şi mie foarte interesant. Ia mai încearcă să-ţi aduci aminte ce ţi-a povestit. Poate asta ajută să-l găsim pe asasin. Căci el a fost totuşi, ucis, n-a fost nici un fel de accident, nu-i aşa?

— Mai întâi ne-am gândit că ar fi un accident. Suferea mai ales cu inima şi uneori cădea ca retezat, sau îl lua cu ameţeală. Dar arată aşa – am fost şi eu desigur la anchetă – de parcă ar fi fost ucis intenţionat.

— Da, zise Tuppence, şi eu cred asta!

— Dar nu ştiţi de ce? Întrebă Henry.

Tuppence îl privi pe Henry. Pentru o clipă, i se păru că ar fi câini poliţişti după aceeaşi urmă.

— Cred că a fost crimă, şi cred că tu, ca nepot, şi eu, pentru că am ţinut la el, am dori să aflăm cine a făcut ceva atât de cumplit şi abject. Poate ştii ceva sau ai o idee, Henry?

— Nu, din păcate nu. Am aflat de la bunicu doar tot felul de lucruri despre oameni, care aveau ceva împotriva lui pentru că el ştia prea multe despre ei. Dar era vorba tot mereu despre persoane care sunt moarte de mult, încât nimic nu se mai poate afla despre treaba aceasta.

— Va trebui să ne ajuţi, Henry, spuse Tuppence.

— Credeţi că pot să iau parte la investigaţiile dumneavoastră? Trebuie să iscodesc şi să aflu ceva, şi aşa mai departe?

— Da, răspunse Tuppence. În caz că tu poţi să taci. Vreau să spun, nu faţă de mine, dar nu răspândi informaţiile tale

printre toţi prietenii tăi, căci, în acest fel, nimic nu rămâne secret.

— Se înţelege, pricep asta. Pentru că altfel sunt mai departe gangsteri şi apoi aceştia vă vânează, pe dumneavoastră şi pe domnul Beresford, nu?

— Poate. Mi-ar conveni dacă ei n-ar face asta.

— Fireşte! Deci, fiţi atentă: Dacă descopăr sau aflu ceva, vin încoace şi spun că aş lucra ceva cu plăcere. Ce ziceţi de asta? Atunci pot să vă povestesc totul în grădină, fără ca cineva să ne asculte. Numai că, momentan, nu ştiu chiar nimic. Dar am prieteni! Henry se îndreptă şi luă o poziţie energică, pe care o văzuse, probabil, la televizor. Ştiu o mulţime de lucruri. Oamenii cred că eu n-aş fi luat aminte sau aş uita, dar uneori… Ştiţi, aceştia povestesc ceva şi spun cine mai cunoaşte istorioare în afară de ei, şi tot aşa în continuare. Dacă te porţi firesc, îţi este dat să afli multe. Şi probabil totul este important, sau nu?

— Ba da, spuse Tuppence. Dar trebuie să fim foarte prudenţi. Asta îţi este clar, Henry?

— Ei, sigur. Fireşte că sunt prudent. Aţi ştiut că el era foarte precis informat în legătură cu casa? Bunicul, la el mă refer acum.

— În legătură cu casa sau cu grădina?

— Ah, în legătură cu casa. Ştia toate întâmplările vechi. Ce oameni s-au întâlnit, unde-şi aveau ei ascunzătorile – el a vorbit, uneori, despre asta. Fireşte că mama n-a dat niciodată atenţie spuselor lui. Le considera prostii. Johnny, fratele meu mai mare, le găsea insuportabile. Eu, nici vorbă, şi Clarence este interesat, de asemenea, de aşa ceva. Ştiţi, lui îi place să meargă la filme de spionaj. El a spus odată: „Chuck, asta este ca într-un film”. De aceea am şi vorbit despre asta.

— Ai auzit vreodată de o femeie pe nume Mary Jordan?

— Desigur. Aceasta era o nemţoaică, o spioană. Ea s-a împrietenit cu ofiţeri de marină pentru a-i descoase.

— Da, cam aşa ceva trebuie să fi fost. Tuppence socotea că e mai înţelept să rămână la această versiune şi îşi ceru în gând scuze lui Mary.
— Sigur era foarte drăguţă?
— Asta nu ştiu, zise Tuppence. A murit când eu aveam aproape trei ani.
— Eşti foarte agitată şi fără suflu, spuse Tommy, când soţia sa intră în casă pe uşa laterală.
— Da, aşa şi sunt.
— Te-ai obosit prea tare în grădină?
— Nu. În fond n-am făcut absolut nimic. Am stat lângă stratul de lăptuci şi am conversat. Aş putea spune chiar că am fost ţinută de vorbă.
— De cine?
— De un băiat.
— Voia să lucreze în grădină?
— De fapt, nu. Asta ar fi fost într-adevăr îmbucurător, dar, din păcate, nu. Dacă o iei de bună, şi-a exprimat admiraţia.
— Faţă de grădină?
— Nu. Faţă de mine.
— Faţă de tine.
— Nu fii atât de uimit, Tommy! Chiar dacă trebuie să mărturisesc că asemenea cuvinte de laudă vin când mă aşteptam cel mai puţin.
— Şi la ce se referea admiraţia? La frumuseţea ta sau la halatul tău de lucru, folosit în grădină?
— La trecutul meu, spuse Tuppence.
— La trecutul tău?
— Desigur. Era foarte emoţionat la gândul că eu eram doamna care, în al doilea război mondial, a demascat un spion german.
— Of, Doamne. Iar cazul N. Ori M. Oare nu vom scăpa niciodată de acest caz?
— Nici nu ştiu dacă mi-ar face atât de mare plăcere să scap, zise Tuppence. În fond, de ce? Am fost protagonişti celebri, ne-a făcut plăcere când se aducea vorba despre noi.

— Nu-i un argument rău.
— În plus, cred că asta ne poate fi de folos în planul nostru.
— Câţi ani are băiatul?
— Aşa, între zece şi doisprezece ani. Arată ca de zece, dar probabil că are doisprezece ani. Şi are un prieten pe nume Clarence.
— Dar ce legătură are el cu toate acestea?
— Momentan niciuna. Henry şi Clarence sunt prieteni la cataramă şi ar putea să ne fie de ajutor, după câte îmi dau seama. Vor să tragă cu urechea pretutindeni şi să ne povestească tot ce ştiu.
— Dacă au abia zece sau doisprezece ani, cum pot să ne povestească sau să-şi aducă aminte ceva? Întrebă Tommy.
— El a încercat să-mi povestească lucruri pe care le auzise.
— De la cine?
— Nu le avea din prima sursă, cum ai spune tu, şi nici din cea de-a doua, ci din a treia sursă, a patra, a cincea până la cea de-a şasea. La acestea se adaugă şi ceea ce Clarence şi prietenul lui Clarence…
— Stai! A exclamat Tommy. Ajunge! Dar ce ştie el cu adevărat?
— Asta este mai dificil. Au auzit vorbindu-se despre anumite locuri şi au aflat anumite întâmplări şi mor de nerăbdare să participe la vânătoarea captivantă pentru care am venit încoace.
— Şi care ar fi vânătoarea?
— Ah, Tommy, în realitate, eu voiam doar să-ţi spun că trebuie să continuăm, chiar acum. N-ai şi tu impresia asta?
— Da.
— Îmi închipuiam. Trebuie neapărat să continuăm şi vreau şi să-ţi spun de ce: Isaac trebuie să fi ştiut ceva. El cunoştea ceva ce putea deveni periculos pentru cineva. Şi trebuie să aflăm acum cine este respectivul.

— Tu nu crezi, interveni Tommy, că s-ar putea să fi fost cu totul altceva – rowdies, sau cum li se spune astăzi? Indivizi plecaţi la drum pentru a ucide pe cineva, indiferent pe cine, doar că ei preferă oameni mai în vârstă, pentru că ei şi aşa nu se pot apăra?

— Nu în acest caz Tommy, nu. Eu cred că Isaac ştia ceva şi trebuie ca cineva să se fi temut că el ne-ar povesti, căci, între timp, s-a vorbit evident despre noi. Ca suntem faimoşii tipi de la contrainformaţii, şi aşa mai departe… Trebuie să aflăm pur şi simplu cine l-a ucis!

— Fii prudentă, Tuppence, fereşte-te! Dacă Isaac a fost omorât pentru că ştia prea multe, ucigaşul poate sta la pândă, într-o noapte, la un colţ întunecat, şi să facă cu tine acelaşi lucru. Aceşti indivizi nu ţin seama că aşa ceva stârneşte zarvă mare. Ei cred că se va spune: „Ah, iarăşi o biată bătrână.”

— Da, acesta este tocmai dezavantajul când încărunţeşti şi-ţi tragi puţin piciorul. Apoi, fireşte, că aceşti oameni sunt vânaţi nestingherit. Îţi promit că sunt prudentă. Crezi că ar trebui să fac rost de un mic pistol?

— Nu, în nici un caz!

— Cum aşa? Crezi că aş putea să fac vreo poznă?

— Mi-e teamă că te împiedici de o rădăcină de copac. Tu cazi întruna! Şi atunci te-ai putea împuşca.

— Mă crezi într-adevăr capabilă de o asemenea prostie?

— Da, spuse Tommy. Te cred categoric în stare de aşa ceva.

— Aş putea lua un briceag.

— În locul tău n-aş lua nici o armă. Aş umbla cu inocenţă de colo până colo şi aş vorbi despre grădină. Eventual, ai putea menţiona, în treacăt, că nu suntem siguri dacă alegerea noastră este bună şi că avem de gând să ne mutăm. Asta ţi-aş propune.

— Şi cui trebuie să povestesc asta?

— Ah, pur şi simplu tuturor. Oricum, ştirea se răspândeşte.

— Da, spuse Tuppence. Este un adevărat cuib de cancanuri. Tu vei spune acelaşi lucru, Tommy?

— Cam aşa ceva. Poate susţin că am fi dezamăgiţi de casă şi ne-am fi aşteptat la mai mult.

— Dar vei continua?

— Da. Suntem atât de mult băgaţi în această afacere, că nu mai avem deloc altă ieşire.

— Te-ai gândit cum vrei să procedezi?

— Eu voi continua de unde am întrerupt. Şi tu, Tuppence?

— Eu am câteva idei. Cred că pot scoate ceva mai mult de la micul meu prieten. Cum îl cheamă totuşi?

— Henry sau Clarence.

9. Brigada Junior.

După ce Tuppence se despărţi de Tommy, care voia să plece la Londra, se plimba fără rost, încoace şi încolo, prin casă şi se gândea la o activitate utilă care să promită succes. În această dimineaţă, părea să nu aibă prea multe idei deosebite.

Cu senzaţia de a o lua din nou de la capăt, se duse în încăperea cu cărţi, acolo mergând dintr-un cap în altul şi citind titlurile. Cărţi pentru copii, atât de multe cărţi pentru copii, dar oare se putea mai mult decât tot ce făcuse ea până atunci? Era aproape sigură că luase în mână fiecare carte din această încăpere: Alexander Parkinson nu dezvăluise nici un fel de alte secrete. Atunci apăru Albert şi anunţă:

— Sunteţi aşteptată jos cu nerăbdare, doamnă.

— Ce înseamnă asta? Întrebă Tuppence. De cine? Cineva pe care îl cunosc?

— Nu cred. Sunt o mulţime de băieţi, cel mult o fată sau două, împreună cu ei, o întreagă ceată. Poate au o listă de subscripţie pentru ceva.

— Ah? N-au spus nici un nume?

— Hm! Clarence.

Tuppence chibzui o clipă. Acesta era rezultatul discuţiei de ieri? Ce strica dacă se interesa numaidecât de aceşti

vizitatori?
— Este şi celălalt băiat cu ei? Cel cu care eram ieri, în grădină?
— Asta nu pot să vă spun. Toţi arată la fel. Murdari, ştiţi, şi aşa – ei, chiar aşa par.
— Bine, zise Tuppence. Vin.
Tuppence se opri în josul scării şi-şi privi mirată majordomul.
— Oh, nu i-am lăsat înăuntru, a explicat Albert. N-am încredere în ei. Nu se poate şti niciodată, dacă dispare ceva subit din casă. Sunt în grădină. Trebuie să vă spun că sunt la mina de aur.
— Unde?
— La mina de aur.
— Hm, făcu Tuppence tărăgănat.
— Oare unde poate fi aceasta, doamnă?
Tuppence arătă vag într-o direcţie.
— În spatele grădinii de trandafiri, unde sunt straturile de dalii. Cred că ştiu la ce se referă. Acolo este un bazin. Trebuie să fi fost, odată, un pârâu, sau un canal, sau un heleşteu cu peştişori aurii. Dă-mi mai bine cismele de cauciuc, Albert. Şi impermeabilul, în caz că mă prinde ploaia.
— În locul dumneavoastră l-aş pune imediat pe mine, doamnă. Poate, în orice clipă, să plouă.
— Îngrozitor! Spuse Tuppence. Ploaie, ploaie, tot mereu ploaie.
Puţin mai târziu, părăsea casa şi întâlnea o delegaţie demnă de luat în seamă, care o aştepta. Erau băieţi de diferite vârste, cam între zece şi doisprezece ani, şi două fete cu părul lung. Toţi păreau foarte agitaţi.
— Iat-o! Strigă o voce stridentă, când Tuppence se apropie. A sosit. Cine vorbeşte? Hai, George, fă-o tu! Şi apoi tu vorbeşti cel mai bine.
— Nu, de data asta, nu. De data asta vorbesc eu, spuse Clarence.

— Ţine-ţi gura, Clarence! Tu, cu vocea ta piţigăiată. Când vorbeşti, trebuie mereu să tuşeşti!

— Ei, ia ascultă! Asta este punctul meu de vedere şi…

— Bună dimineaţa tuturor, spuse Tuppence, şi păşi către ei. Vreţi să-mi vorbiţi, nu-i aşa? Oare despre ce este vorba?

— Avem ceva pentru dumneavoastră, zise Clarence. O informaţie. După care aţi venit, totuşi, încoace, nu?

— Depinde despre ce este vorba.

— Oh, nimic din zilele noastre. A fost cu mult înainte.

— Informaţii cu caracter istoric, explică o fată, evident intelectuala grupului. Foarte interesant să cercetezi trecutul!

— Înţeleg, spuse Tuppence, şi nu lăsă să se observe că nu pricepea absolut nimic. Cum se numeşte apa asta de aici?

— Mina de aur.

— Aha! Aici există aur? Tuppence privi în jur.

— Ah, e doar heleşteul cu peşti aurii, spuse un băiat. Odinioară, aici mai erau peşti aurii. Cu totul neobişnuiţi, cu aripioarele codale lungi, după câte se spune, din Japonia. Asta era odată foarte frumos. Trebuie să fi fost pe timpul bătrânei doamne Forrester. Ei, sunt cel puţin zece ani de atunci.

— Douăzeci şi patru de ani, corectă o fată.

— Nu, şaizeci de ani, rosti o voce înceată. Cu siguranţă, şaizeci de ani! Atunci erau mulţi peşti aurii. O mulţime! Se zice că erau de foarte mare valoare. S-au mâncat între ei. Unii mureau câteodată şi pluteau pur şi simplu la suprafaţă.

— Şi ce vreţi voi să-mi povestiţi despre peştii aurii? Întrebă Tuppence. Acum doar nu mai există niciunul.

— Nu. Nu este vorba de asta. Avem o informaţie, spuse fata studioasă.

Se ridicară de-a valma voci răsunătoare. Tuppence făcu semn cu mâna.

— Nu toţi deodată, zise ea. Vorbiţi unul sau doi. Ce se întâmplă?

— Ştim ceva despre o ascunzătoare. Se zvoneşte că s-ar fi ascuns ceva foarte important.

— Şi de la cine aţi aflat asta? Întrebă Tuppence. Răsună un cor de răspunsuri. Nu era simplu de-a asculta imperturbabilă această hărmălaie.

— De la Janie.

— De la unchiul ei, Ben, strigă cineva.

— Nu, era Harry… Da, Harry! Vărul lui Harry, Tom… Nu, acesta este mult prea tânăr! Bunica lui mi-a povestit şi bunica lui ştia asta de la Josh. Desigur! Nu ştiu cine era Josh. Cred că Josh era soţul ei… Nu, nu soţul, era unchiul ei.

— Ah, Doamne! Spuse Tuppence.

Ea privi copiii, care gesticulau tumultuos şi luă o hotărâre.

— Clarence? Întrebă ea. Tu eşti desigur Clarence, nu-i aşa? Prietenul tău mi-a povestit despre tine. Deci, ce ştii tu şi despre ce este vorba?

— Dacă vreţi să aflaţi mai multe amănunte, trebuie să mergeţi la PCP.

— Unde?

— La PCP.

— Şi ce este aceasta?

— Nu ştiţi? „Pensionar Club-Palace”.

— Ce firmă grozavă! Zise Tuppence.

— Nu este deloc, explică un puşti de nouă ani. Nici vorbă de aşa ceva! Doar oameni bătrâni, care se întâlnesc acolo şi discută. Se pare că ei nu-şi povestesc nimic altceva decât minciuni, prin ce-au trecut ei, ştiţi, ce s-a întâmplat în al doilea război mondial şi după aceea. Ah, aceia vorbesc pur şi simplu despre orice.

— Şi unde este PCP? Întrebă Tuppence.

— Chiar unde se termină satul, chiar aproape de Morton Cross. Dacă sunteţi pensionată, primiţi un carnet de membru şi puteţi să vă duceţi acolo şi să jucaţi Bingo şi chestii din astea. Se spune că trebuie să fie cu adevărat distractiv. Unii sunt foarte bătrâni şi surzi şi pe jumătate orbi. Ei toţi se duc acolo – se întâlnesc chiar cu plăcere.

— Hm, cred că odată le-aş face cu dragă inimă o vizită. Există un anumit program?

— Ah, când vreţi dumneavoastră. Poate după-amiază este cel mai bine. Atunci ei pot să spună că aşteaptă un vizitator. Ştiţi, când au loc vizitele, primesc la ceai ceva bun, fursecuri sau chec. Ce-ai spus, Fred?

Fred făcu un pas înainte. Se înclină solemn în faţa lui Tuppence.

— Aş fi tare bucuros să vă însoţesc. Să spunem, azi după-amiază, la trei jumătate.

— Cum de îndrăzneşti, omule? Strigă Clarence, încetează cu palavrele!

— Accept cu plăcere, spuse Tuppence. Ea privi către heleşteu. De fapt, chiar îmi pare rău că aici nu mai înoată, încoace şi încolo, nici un peşte auriu.

— Ah, dumneavoastră ar fi trebuit să vedeţi peştii cu cinci cozi! Erau frumoşi! Odată a căzut un câine în heleşteu, acela al domnişoarei Faggett.

Se auziră obiecţii.

— Nu, nu era aceea! Ea se numea altfel, Pfollyo, nu Fagot…

— Se numea Foliatt, cu un F, şi acesta se scria cu majusculă.

— Ah, tu eşti chiar prost. Era altcineva. Era domnişoara French, desigur…

— Câinele s-a înecat? Întrebă Tuppence.

— Nu, nu s-a înecat. Era foarte mic, ştiţi, şi mama lui s-a neliniştit şi a tras-o pe domnişoara French de rochie. Ea era în livadă şi culegea mere. Căţeaua a tras-o de rochie şi ea s-a dus cu aceasta şi a văzut căţeluşul în heleşteu. A sărit de-a dreptul în heleşteu şi l-a scos afară. Era udă leoarcă şi n-a mai putut niciodată să poarte rochia.

— Câte s-au mai întâmplat aici, spuse Tuppence. Bine, atunci azi după-amiază. Ar putea cumva doi sau trei dintre voi să mă ia şi să mă însoţească la PCP?

— Trei? Cine?

Izbucni cearta.

— Vin eu… Nu, eu nu… Nu, vine Betty… Nu, Betty nu! A fost la film. Nu i-a venit iar rândul!

— Stabiliţi asta între voi, zise Tuppence, şi să fiţi aici la trei şi jumătate.

— Să sperăm că găsiţi asta interesant, spuse Clarence.

— Este sigur de interes istoric, explică juna intelectuală.

— Ah, dar ţine-ţi gura, Janet! Clarence se adresă din nou lui Tuppence. Janet este mereu aşa, mereu! Ea merge la gimnaziu şi se făleşte cu asta, ştiţi. O şcoală normală nu era suficient de bună pentru ea, părinţii ei s-au agitat mult, şi acum ea este la gimnaziu. De aceea îşi dă aere!

La prânz Tuppence se gândea dacă întâlnirea de dimineaţă ar scoate ceva la iveală. O să vină oare cineva pentru a o însoţi la PCP? Aşa se numea, în realitate, sau copiii născociseră numele? În orice caz, nu strica, gândea Tuppence, să stea aici pur şi simplu şi să aştepte să vină cineva.

Delegaţia a fost punctuală la minut. La trei şi jumătate, s-a auzit soneria. Tuppence s-a ridicat din fotoliul aflat în faţa şemineului, şi-a pus pălăria – o pălărie impermeabilă, deoarece ţinea seama de ploaie, şi Albert apăru pentru a o însoţi până la ieşire.

— Nu vă las să plecaţi cu oricine, îi şuieră el la ureche.

— Albert? Şopti Tuppence. Există aici vreo casă care se numeşte PCP?

— Întotdeauna am crezut că aşa ceva se scrie doar pe cărţile de vizită, răspunse Albert, care nu lăsa să-i scape nici o ocazie pentru a-şi etala cunoştinţele despre obiceiurile mondene. Ştiţi, cele care se dau oamenilor la plecare. Asta poate fi şi la sosire. Nu mai ştiu aşa cu de-amănuntul.

— Este ceva în legătură cu pensionarii.

— Da, există, se pare, un asemenea club. A fost construit în urmă cu doi sau trei ani. Dacă treceţi pe lângă casa parohială şi o luaţi la dreapta, vedeţi casa. De fapt e urâtă,

dar le place bătrânilor. Se pot distra acolo, şi aşa mai departe. Acolo oferă ajutor multe doamne. Ele organizează concerte, ei, ceva în acest sens, fără îndoială, ştiţi doar. Aproape ca asociaţia de femei, dar numai pentru bătrâni. Toţi sunt foarte bătrâni, şi cei mai mulţi sunt surzi.

— Da. Tuppence dădea din cap în semn de aprobare. Da, aşa am auzit.

Uşa de la intrare se deschise. Janet, îndrituită de superioritatea ei intelectuală, se afla în frunte. În spatele ei venea Clarence, apoi un băiat deşirat, care era saşiu şi, după cât se pare, se numea Bert.

— Bună ziua, doamnă Beresford, spuse Janet. Toţi se bucură că veniţi. Dar trebuie să luaţi o umbrelă; s-a anunţat ploaie.

— Şi eu merg în direcţia aceea, explică Albert. Pot să vă însoţesc o bucată de drum.

Albert, gândea Tuppence, era mereu atât de prevăzător. Dar de ce n-ar fi? Nu credea câtuşi de puţin că Janet, Bert sau Clarence puteau să devină periculoşi pentru ea. Drumul dură cam douăzeci de minute, apoi se opriră în faţa unei clădiri roşii. Intrară pe poarta de la grădină şi fură primiţi în uşa casei de o femeie grasă, în jur de şaptezeci de ani.

— Oh, iată-i pe vizitatorii noştri! Mă bucur foarte mult că aţi putut veni, draga mea. O bătu pe umăr pe Tuppence. Mulţumesc, de asemenea, foarte mult, Janet! Pe aici, vă rog. Ah, de altfel voi nu trebuie să aşteptaţi, dacă nu vreţi.

— Cred că băieţii ar fi tare dezamăgiţi, dacă nu află despre ce este vorba, spuse Janet.

— Azi nu sunt deloc aşa de mulţi oameni, ştiţi. Poate pentru doamna Beresford este mai simplu şi nu atât de obositor dacă nu suntem atât de mulţi. Ce zici Janet, dacă ai merge la bucătărie şi i-ai spune lui Mollie că poate să aducă ceaiul?

De fapt, Tuppence nu venise la ceai, dar nu putea refuza fără un motiv serios. Într-o clipă, ceaiul se afla pe masă şi era foarte slab. Mai erau, de asemenea, câteva fursecuri şi

felii de pâine date cu o pastă cam dezgustătoare, cu un miros pătrunzător de peşte. După aceea, s-au aşezat în jurul mesei şi au început să vorbească. Un bărbat cu barbă, care îi făcea impresia că ar avea o sută de ani, veni şi se aşeză lângă ea.

— Poate este bine să vorbesc eu cel dintâi cu dumneavoastră, Milady, zise el, şi o înnobilă pe Tuppence, prin felul său de a se adresa. Fiindcă eu sunt cel mai bătrân şi cunosc mult mai multe întâmplări vechi decât toţi ceilalţi. Acesta de aici este un loc istoric, înţelegeţi. Oh, şi ce multe s-au întâmplat aici! Atât de multe, că nici nu le putem povesti de-ndată. Noi toţi – da, toţi, am auzit de întâmplările de altădată.

— Îmi închipui, spuse Tuppence pe neaşteptate, mai înainte ca el să poată trece la subiecte care n-o interesau câtuşi de puţin. Mi s-a relatat că aici s-au petrecut multe lucruri curioase, nu atât în cel de-al doilea război mondial, cât în cel de dinainte sau chiar şi mai demult. Amintirile dumneavoastră abia de vor ajunge atât de departe în trecut, dar s-ar putea chiar ca dumneavoastră să fi auzit ceva, poate de la rude.

— Aici aveţi dreptate, răspunse bătrânul. Foarte multă dreptate. Eu am aflat multe povestite de unchiul meu, Len. Acesta era un om subţire, unchiul meu, Len. El a ştiut multe. De pildă, ce s-a întâmplat în casa de la capătul cheiului, înainte de ultimul război – o afacere murdară. Ştiţi, unul din aceşti fa…

— Fascişti, completă o doamnă mai în vârstă, cu o faţă severă, încărunţită, şi cu un şal de dantelă pe care trecerea vremii lăsase urme.

— Deci, el era unul dintre aceştia. Fără îndoială. Exact ca tipul din Italia. Mussolini, nu-i, aşa? Avea un nume atât de nostim, Mussels sau Cockles, şi a pricinuit aici adevărate necazuri. A ţinut întruniri, ştiţi. Ei, numai chestii din astea. Un anume Mosley a început, cel dintâi, această treabă.

— În primul război mondial locuia aici o fată care se numea Mary Jordan, aşa este? Întrebă Tuppence, şi nu ştia dacă era oportun să întrebe aşa ceva.

— Ah, aceea! Se zice că era foarte drăguţă. Da. Ea a iscodit soldaţi şi marinari.

O doamnă foarte bătrână începu să cânte cu voce piţigăiată: „Nu un marinar iubitul meu să fie şi nici chiar un infanterist.

Pentru mine el cel sortit să fie, şi acel june-i artilerist."

Când ajunsese aici, bătrânul intonă propriul cântec: „Este cale lungă până la Tipperary", cânta el. Când trecuse de prima strofa, o femeie care părea să fie soţia sau fiica sa, spuse destul de sever:

— Acum ajunge, Benny, într-adevăr, e destul!

Dar atunci o bătrână începu să cânte, din nou, cu voce tremurată: „Toate fetele doar marinari iubesc.

Copila mea, să fie un om legat de mare!

Toate fetele doar marinari iubesc.

Şi tu ştii cum sunt lupii-de-mare."

— Ţine-ţi gura, Maudie, cântecul acum, zău, ne plictiseşte! Povesteşte-i doamnei iar ceva! Spuse unchiul Ben. Povesteşte ceva doamnei! Ea a venit să afle mai multe. Ar dori să ştie unde a fost ascuns lucrul în jurul căruia au fost atâtea zvonuri.

— Pare foarte interesant, spuse Tuppence, şi prinse din nou curaj. A fost ascuns ceva important?

— Da, este mult de atunci, dar am auzit, totuşi, de asta. Da, înainte de 1914. A ajuns de la cineva la altcineva, înţelegeţi? Dar nimeni n-a ştiut ce era şi de ce a fost aşa un scandal.

— Era ceva în legătură cu regatta, explică o bătrână. Ştiţi, între Oxford şi Cambridge. Am văzut asta o dată. Părinţii m-au luat la Londra. Ei treceau vâslind pe sub poduri. Ah, era o zi superbă! Oxford a câştigat cu o lungime.

— Ce baliverne spuneţi, zise o femeie severă ca înfăţişare, cu părul albăstrui. Voi nu ştiţi despre afacere, absolut

nimic! Eu ştiu despre aceasta mai multe decât voi toţi la un loc, chiar dacă atunci eram încă foarte mică. Sora bunicii, Mathilda, şi mătuşa Lou mi-a povestit. S-a vorbit îngrozitor de mult despre aceasta şi toţi oamenii au căutat-o. Da, o comoară pe care cineva o adusese din Australia.

— Ce prostie! Spuse un bătrân, care trăgea din pipă şi părea că nu putea să-i sufere pe ceilalţi. Au luat peştii aurii drept o comoară. Atât de cretini erau cu toţii.

— Probabil c-o fi valorat o grămadă de bani, altfel n-ar fi fost niciodată ascuns, explică cineva din spate. Da, au venit încoace mulţi oameni de la guvern, şi de asemenea, de la poliţie. Au căutat peste tot, dar n-au găsit nimic.

— Tocmai! N-au avut indicii corecte. Adică acestea există, dacă ştii unde trebuie să le cauţi. Cea care vorbea era o bătrână care acum dădea din cap plină de importanţă. Întotdeauna există urma.

— Ce interesant, spuse Tuppence. Unde? Vreau să spun, unde sunt aceste indicii? În sat sau în afara satului?

Întrebarea nu se dovedi prea indicată, căci se dădură cel puţin şase răspunsuri diferite, rostite în acelaşi timp.

— În mlaştină, după Tower West, spuse cineva.

— Nu, era foarte sigur la Little Kenny. În imediata apropiere de Little Kenny.

— Nu! În grota de pe coastă. Dincolo, la Baldy's Head, lângă stâncile roşii. Da, acolo. Pe-acolo este un tunel vechi pentru contrabandişti. Trebuie să fie nemaipomenit. Unii oameni susţin că ar fi încă.

— Eu am văzut odată un film despre un galion spaniol. Era ceva cu privire la Armada. Atunci vasul s-a scufundat. Era plin cu dubloni.

10. Atac asupra lui Tuppence

— Doamne! Zise Tommy, când veni seara acasă. Cât de obosită arăţi, Tuppence! Ce-ai făcut? Eşti complet epuizată.

— Sunt istovită, gemu Tuppence. Nu cred că-mi voi mai reveni vreodată. Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat? Nu cumva te-ai căţărat din nou pe scară şi ai descoperit alte cărţi?

— Nu, nu! Nu mai pot să văd nici o carte! Am terminat cu cărţile.

— Atunci ce? Ce-ai făcut?

— Ştii ce este PCP?

— Nu, spune Tommy, sau totuşi… Este ceva… El amuţi.

— Albert ştie, spuse Tuppence, dar nu cred asta. Îţi voi povesti îndată, dar mai înainte ar trebui să-ţi torni ceva de băut, un Bristol Cream sau un Whisky. Şi mie, de asemenea.

Apoi Tuppence îl puse la curent pe Tommy cu evenimentele de după-amiază. Tommy spuse de mai multe ori:

— Doamne! Şi la sfârşit făcu o remarcă: în ce te amesteci tot timpul, Tuppence! Măcar din asta a ieşit la iveală ceva interesant?

— Nu ştiu. Când şase oameni vorbesc, în acelaşi timp, cei mai mulţi dintre ei nu pot să se exprime corect şi fiecare spune altceva – ah, nici nu mai ştiu exact ce-au spus. Totuşi: Cred că cel puţin am o bănuială cum trebuie să încep.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ah, există poveşti extraordinare despre un lucru care a fost ascuns aici şi este în legătură cu un secret din primul război mondial sau din perioada de dinainte.

— Asta o ştim de mult, Tuppence. Cred că asta face parte din informaţiile noastre oficiale.

— Da, dar în sat este vorba încă de istorisiri vechi. Fiecare are propria sa versiune, a unei mătuşi Maria sau a unui unchi Ben, care şi ei o au de la unchiul lor Ben, de la mătuşa lor Ruth sau de la bunică. Aceste versiuni au fost povestite mai departe ani şi ani. Şi una din aceste istorisiri ar putea fi cea corectă.

— Una din tot acest talmeş-balmeş?

— Da. Ca acul în carul cu fân.

— Şi cum vrei tu să găseşti acest ac?

— Voi alege câteva istorisiri care sună verosimil. Trebuie să existe încă oameni care într-adevăr au auzit ceva! Mă voi ocupa de ei pe rând, pentru ca ei să-mi relateze foarte exact ce-a spus mătuşa Agatha, mătuşa Betty sau bătrânul unchi James. Trebuie să fie undeva totuşi, ceva de găsit!

— Da, spuse Tommy. Asta cred şi eu. Dar ce?

— Asta o vom afla noi, nu-i aşa?

— Aşa e, dar trebuie să ai o idee despre ce ar trebui să cauţi, înainte de a începe căutarea.

— Nu cred nici într-o comoară, nici într-un vas din Armada spaniolă, spuse Tuppence. Şi nici nu cred că este ascuns în grota contrabandiştilor.

— Ei, poate este un excelent coniac franţuzesc, spuse Tommy, plin de speranţă.

— Poate. Cu toate că nu căutăm aşa ceva.

— Chiar nu ştiu. Am impresia că mai devreme sau mai târziu ajung la această constatare. În orice caz, aş vrea din tot sufletul să-l descopăr. Fireşte că ar putea fi şi o scrisoare sau ceva asemănător. O scrisoare siropoasă, erotică cu care cineva să fi fost şantajat. Dar asta pe cine mai face, astăzi, să sară în sus?

— Aici ai desigur dreptate. Este timpul ca să ne treacă ceva prin minte. Crezi că o să reuşim să aflăm ceva vreodată?

— Greu de spus. În orice caz, eu am cam descoperit ceva astăzi.

— Oh! Ce anume?

— Despre recensământul populaţiei. A avut loc într-un an foarte precis chiar mi l-am notat.

— Cum, pentru Dumnezeu, ai descoperit tu asta?

— Ah, prin metodele multilaterale de investigaţie folosite de a mea domnişoară Collodon.

— Domnişoara Collodon mă face şi mai geloasă.

— N-are rost. Este foarte severă şi mă scoate din sărite, şi nici nu este frumoasă.

— Ei, asta mă linişteşte. Şi acum ce are de-a face recensământul populaţiei cu cazul nostru?

— Când Alexander spunea, „a fost unul dintre noi”, el poate să se fi referit la cineva care era atunci în casă şi de aceea numele său trebuia trecut pe listă, la fel ca orice altul care a rămas aici peste noapte. Probabil că mai există datele statistice. Dacă se găsesc oamenii potriviţi – nu că i-aş ştii, dar prin cunoştinţele mele pot să ajung la ei – voi primi, eventual, o listă cu nume.

— Recunosc, Tommy, că nu duci lipsă de idei. Şi acum, pentru Dumnezeu, hai să mâncăm ceva! Poate apoi mă simt mai bine şi nu mai ameţesc când mă gândesc la cele şase voci dogite care voiau să-mi povestească ceva în acelaşi timp.

Albert servi un meniu destul de consistent. Arta sa culinară nu era lipsită de efecte neaşteptate. Existau momente culminante ca budinca de brânză de astăzi, pe care Tuppence şi Tommy o numeau mai curând sufleu de brânză. Albert nu era întru totul de acord cu aceasta.

— Sufleu de brânză este cu totul altceva, spunea el. La acesta se adaugă mai multă spumă de albuş.

— Nu face nimic, Albert, zise Tuppence. Are un gust foarte bun, indiferent dacă este budincă sau sufleu de brânză.

Se dedicară în întregime mâncării şi, în acest timp, uitară să mai compare metode şi rezultate. După ce au băut două ceşti de cafea tare, Tuppence se lăsă în fotoliu, scoase un oftat adânc şi spuse:

— Acum mai că mă simt iar om. Ia spune, Tommy, unde rămăseserăm?

— Vrei să zici, noi sau tu?

— De fapt mă refer mai mult la mine. În definitiv, este singurul lucru pe care-l ştiu sigur, nu? Ai putea să-mi dai poşeta, te rog, sau am lăsat-o în sufragerie.

— Ce-i drept, faci asta de cele mai multe ori, dar nu este cazul acum. Se află lângă fotoliul tău.

Tuppence puse poşeta pe genunchi.

— Un cadou atât de frumos, piele autentică de crocodil! Doar că uneori este dificil să bagi totul înăuntru.

— Sau să le scoţi, constată Tommy, când Tuppence începu să caute ceva cu disperare.

— Poşetele scumpe au, de obicei, dezavantajul că nu se mai poate scoate nimic din ele. Cele mai practice sunt lucrurile făcute de pai, care se întind în toate părţile. Se poate răscoli înăuntru ca într-o oală de gătit. Ah! Am găsit!

— Ce? Arată ca o factură de la spălătorie.

— Nu, este o mică agendă. Desigur că mi-am notat şi ceva pentru spălătorie, o reclamaţie pentru faţa de pernă destrămată. Dar în afară de câteva pagini, agenda era neîntrebuinţată, şi atunci m-am gândit că aş putea s-o folosesc în continuare. Am notat ce-am aflat noi, vezi? Multe mi se par fără sens, dar am totul la un loc. Aici se află, de asemenea, recensământul populaţiei. Am notat, deşi, la început, nu-mi era clar ce importanţă avea şi ce voiai tu cu asta. Dar s-a notat.

— Inteligent, spuse Tommy.

— Aici se află doamna Henderson şi cineva cu numele de Henley.

— Cine este doamna Henderson?

— Ah, nu cred că ţii minte asta, şi acum nici nu este important. Sunt două din numele de care această… Această seculară… Da, doamnă Griffin a pomenit. Apoi era acolo o remarcă despre Oxford şi Cambridge. Într-una din cărţile vechi, am găsit, de asemenea, ceva asemănător.

— Cu ce se aseamănă? Cu Oxford şi Cambridge? Te referi poate la un student?

— Nu ştiu dacă era vorba de un student sau nu. Cred, mai degrabă, că era în legătură cu o prinsoare la întrecerea de canotaj.

— Mi se pare ceva mai verosimil, dar puţin probabil că ne va ajuta să ieşim din încurcătură.

— Nu se ştie niciodată! Va să zică avem aici pe doamna Henderson şi apoi pe încă cineva care locuieşte într-o casă

numită „La măru”, şi asta de aici era pe un bilet, care era băgat într-una din cărţile ce se numea „Catriona” sau chiar „Umbra tronului”.

— Este vorba de Revoluţia franceză, spuse Tommy. Am citit-o în adolescenţă.

— Cum trebuie să se potrivească aceasta, într-adevăr, nu ştiu. Dar în orice caz, am notat.

— Şi ce este acolo?

— Trei cuvinte scrise cu creionul. Grin, g-r-i-n, apoi vine hen, h-e-n, şi Lo, cu un L mare.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Tommy. A-şi arăta colţii ca pisica Cheshire, asta ar fi grin16. Apoi avem hen, poate un basm, Henny-Penny? Şi acum Lo…

— A! La Lo abandonezi!

— Da, mărturisi Tommy, cu Lo nu pot să fac nimic.

Tuppence trecu brusc la alt subiect.

— Cu doamna Henley n-am încă nimic de gând. Ea locuieşte în casa numită „La măru”. Tuppence parcurse în grabă lista. Deci, ce avem?

Doamna Griffin, Oxford şi Cambridge, prinsoare la întrecerea de canotaj, recensământul, pisica Cheshire, apoi „Henny-Penny”, basmul, şi Lo. Şi cu asta mă împotmolesc. Da, mai mult nu este pe listă. Se opreşte la întrecerea dintre Oxford şi Cambridge şi la prinsoare.

— Mă tem că ne purtăm tare stupid, spuse Tommy. Dar dacă mai scotocim suficient de mult printre lucruri vechi, poate câştigăm încă premiul întâi. După această metodă am găsit şi cartea lui Alexander.

— Oxford şi Cambridge, murmura Tuppence dusă pe gânduri. Asta îmi aduce aminte de ceva, dar nu-mi dau seama. Ce să fie oare?

— De Mathilde?

— Nu, nu de Mathilde.

— Truelove, presupuse Tommy. El rânji cu gura până la urechi. „Adevărată iubire, unde rămas-i tu?”

— Încetează cu rânjitul, maimuţoiule, spuse Tuppence. Tot te mai gândeşti la aceste silabe enigmatice: grin-hen-Lo. Nu se desprinde nici un sens. Şi totuşi am impresia… Oh!

— Ce înseamnă „Oh”?

— Am o idee. Fireşte. Grin mi-a dat-o. Pentru că tu ţi-ai arătat colţii ca pisica Cheshire. Hen, şi apoi Lo. Clar, asta trebuie să fie!

— Poţi să-mi dezvălui odată despre ce vorbeşti?

— Despre întrecerea dintre Oxford şi Cambridge.

— Cum de te duce gândul de la grin-hen-Lo la întrecerea de canotaj?

— Ai voie să ghiceşti de trei ori!

— Mă dau bătut chiar de prima dată pentru că nu-i dau totuşi de capăt.

— Dar este foarte simplu.

— Cum aşa?

— Culoarea. Culorile celor două echipaje, vreau să spun.

— Nu te înţeleg, Tuppence!

— Grin-hen-Lo. Am citit în ordine greşită. Trebuie să fie exact invers.

— Dar cum? O-l, apoi n-e-h, asta este totuşi stupid!

— Nu, lasă silabele aşa cun sunt. Este foarte simplu, ştii, cum a făcut Alexander în carte. Citeşte invers cele trei silabe: Lo-hen-grin.

Tommy se încruntă.

— Nu pricepi? „Lohengrin”, fireşte, lebăda, opera! Ştii doar. Cunoşti doar „Lohengrin” de Wagner.

— Şi, mă rog, unde avem noi o lebădă?

— Cum să nu, avem una! Cele două scaune de grădină din porţelan, pe care le-am găsit. Ţii minte? Unul este albastru-închis, unul albastru-deschis. Bătrânul Isaac a spus – cel puţin cred că era Isaac – el a spus: „Acestea sunt Oxford şi Cambridge”.

— Da, şi l-am spart pe Oxford, nu-i aşa?

— Da. Dar Cambridge este încă intact. Acesta este cel albastru-deschis. Nu înţelegi? În scaunele-lebede trebuie să

se fi ascuns ceva! Tommy, trebuie să ne uităm la Cambridge, el se află încă în „Ka-Ka”. Cel mai bine acum, imediat!

— Ce? La ora unsprezece noaptea? Nu.

— Atunci mâine devreme! Doar nu trebuie să pleci la Londra?

— Nu.

— Ei bine, atunci chiar mâine dimineaţă!

— Nu ştiu ce se va întâmpla cu grădina, spuse Albert. Cândva am îngrijit, pentru scurt timp, o grădină, dar nu prea mă pricep la legume. De altfel, doamnă, afară este un băiat care ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

— Un băiat? Te referi la cel cu părul roşcat, Albert?

— Nu. Este altul, cu părul blond răvăşit, care îi atârnă mai mult pe spate. Are un nume caraghios, ca de hotel: „Royal Clarence”. Chiar aşa se numeşte, Clarence.

— Clarence, de acord, dar nu „regal”.

— Abia dacă i s-ar potrivi, spuse Albert sarcastic. Aşteaptă la uşa de la intrare. El susţine, doamnă, că ar putea să vă fie de folos.

— Aha! Dacă nu mă înşel, l-a ajutat uneori pe bătrânul Isaac.

Îl găsi pe Clarence pe un scaun de nuiele stricat, aflat în verandă sau loggia, denumirea dorită de ea. Era preocupat de un mic dejun compus din cartofi pai şi un baton de ciocolată.

— 'dimineaţa, doamnă, spuse el. Voiam să văd dacă pot să ajut cu ceva.

— Ce drăguţ, exclamă Tuppence. Fireşte că avem nevoie de ajutor în grădină. N-ai lucrat câteodată şi cu Isaac?

— Da, o dată. Nu prea mă pricep la asta. Dar nici Isaac n-a ştiut atât de mult. El a spus şi a povestit multe doar… Cât de bine a făcut el asta şi cât de mulţumiţi au fost oamenii la care a lucrat. Da, s-a lăudat că ar fi fost grădinar-şef la domnul Bolingo. Ştiţi, cel care locuia jos, lângă râu. Casa mare. Acum este o şcoală. Ar fi fost grădinar-şef la el,

afirma Isaac. Bunica mea spune că nici un cuvânt nu este adevărat.

— Asta nu este atât de important, răspunse Tuppence. De fapt, voiam să aduc câteva lucruri din mica seră.

— Vă referiţi la micul şopron cu geamuri, care se numeşte „Ka-Ka”?

— Da, la asta mă refer. Cum se face că tu ştii numele?

— Ah, i s-a spus aşa de mult de către toţi. Numele trebuie să fie japonez. Dacă aşa este, nu ştiu.

— Ei, atunci vino repede cu noi, spuse Tuppence.

Se formă o mică procesiune alcătuită din Tommy, Clarence, Tuppence, câinele Hannibal şi Albert la coadă, care preferase să amâne spălarea vaselor de la micul dejun şi să se dedice palpitantei acţiuni. Hannibal, care adulmeca peste tot, sărea vesel de colo-colo. La uşa de la mica seră, sau „Ka-Ka”, dădu din nou buzna peste ei şi mirosi foarte atent.

— Ei, Hannibal, spuse Tuppence, vrei să ne ajuţi? Poate poţi să ne povesteşti ceva.

— Ce rasă este? Întrebă Clarence. Cineva a afirmat că specia ar fi fost crescută mai demult pentru prinderea şobolanilor. Aşa este?

— Da, asta aşa e, a confirmat Tommy. Este un terrier Manchester, negru cu pete de un brun-deschis.

Hannibal, care ştia că se vorbea despre el, întoarse capul, se vânzoli şi dădu tare din coada-i scurtă. Apoi se aşeză tare mândru.

— Muşcă, nu? Întrebă Clarence.

— Este un câine de pază foarte bun. Are grijă de mine.

— Aşa trebuie să şi fie. Când sunt plecat, el te păzeşte, spuse Tommy.

— Poştaşul susţine că, acum patru zile, era cât pe-aici să-l muşte, interveni Albert.

— Nu ştiu de ce, spuse Tuppence, dar toţi câini se dau la poştaşi. Ai idee unde este cheia de la mica seră sau „Ka-Ka”, Clarence?

— Da. Se află în şopron. Ştiţi, în şopronul din grădină, unde sunt ghivecele de flori.

Alergă într-acolo şi, îndată după aceea, se întoarse cu cheia ruginită, dar acum bine unsă.

— Probabil a mai uns-o Isaac nu de mult, spuse el.

— Da, ştiu. Se învârte atât de greu.

Uşa fu deschisă. Scaunul Cambridge cu lebăda arăta tare drăguţ. Era evident că Isaac îl spălase şi lustruise pentru a-l pune pe verandă, de-ndată ce vremea se încălzea.

— Aici ar mai trebui să fie şi unul de culoare albastru – închis, spuse Clarence. Isaac le-a numit Oxford şi Cambridge.

— Într-adevăr?

— Da. Albastru-închis pentru Oxford şi albastru-deschis pentru Cambridge. Şi cum văd, Oxford este făcut praf.

— Da. Exact ca la întrecerea de canotaj.

— De altfel, oare ce s-a întâmplat cu căluţul? Aici, sunt aruncate multe lucruri!

— Da.

— Mathilde este un nume nostim pentru un căluţ, nu-i aşa?

— A fost operat, explică Tuppence.

Clarence găsea că asta este foarte amuzant. Râse cu poftă.

— Bunica mea Edith a fost operată. I s-au scos multe, dar s-a refăcut. Suna un pic a dezamăgire.

— Cu greu se va ajunge la interiorul acestui scaun, spuse Tuppence nesigură.

— Ah, se poate sparge. Cel albastru-închis şi aşa este spart, socoti Tommy.

— Desigur, dar nu există şi o altă metodă? Curioasă fanta de aici în formă de S. S-ar putea foarte uşor băga ceva, ca într-o cutie de scrisori.

— Da, realmente s-ar putea asta, zise Tommy. Nu e o idee deloc rea. Foarte interesant, Clarence.

Clarence se înveseli.

— Se pot deşuruba, spuse el, pe neaşteptate.

— Ce? Exclamă Tuppence. De unde ştii asta?

— De la Isaac. L-am observat o dată când făcea asta. Se întoarce şi apoi se desface partea de jos. Uneori merge greu, atunci trebuie să se toarne ulei aici, în aceste găuri, şi dacă este unsă, merge.

— Ah?

— Cel mai uşor merge dacă scaunul este întors.

— După cât se pare aici totul trebuie întors. Şi cu Mathilde a fost aşa.

Câteva clipe Cambridge rezistă toate sforţările, dar brusc, o jumătate din scaun începu să se mişte şi, imediat după aceea, ei îl demontară.

— Acolo înăuntru sunt, cu siguranţă, doar fleacuri vechi, spuse Clarence.

Hannibal veni curios mai aproape. Era un câine care voia să fie de faţă pretutindeni. Nimic, părea el să gândească, nu avea voia să se întâmple fără ca el să nu dea o mână sau o labă de ajutor, doar că, în acest caz, nasul său era cel care se ocupa cu investigaţia. El adulmecă, mârâi uşor, se dădu un pic înapoi şi se aşeză.

— Ei, asta desigur că nu-i place! Spuse Tuppence, şi privi la partea din înăuntru a scaunului, care făcea o impresie neplăcută.

— Au! Exclamă Clarence, când băgă mâna înăuntru.

— Ce ai?

— M-am zgâriat. Aici atârnă ceva într-un cui. Nu sunt sigur dacă este un cui.

— Ham, ham, lătra Hannibal.

— Ba da, este un cui, şi ceva atârnă de el! De-a dreptul într-o parte. Da-da, acum am găsit!

Clarence scoase afară un pacheţel de culoare închisă din pânză de cort.

Hannibal se aşeză în faţa lui Tuppence şi mârâi.

— Ce ai, Hannibal?

Hannibal nu înceta să mârâie. Tuppence se aplecă către el şi îi mângâie fruntea şi ochii.

— Ce se întâmplă Hannibal? Ar fi trebuit să câştige Oxford? Acum este chiar Cambridge învingătorul, asta nu se poate schimba… Ţii minte, Tommy? Odată a vrut să se uite la o întrecere televizată.

— Da. Către sfârşit, era atât de furios şi lătra atât de tare, încât nu mai puteam să înţelegem nimic.

— Dar puteam încă să vedem, spuse Tuppence. Măcar ceva. Îţi aduci aminte? Nu-i convenea că echipajul de la Cambridge câştiga.

— Probabil că a studiat la universitatea pentru câini de la Oxford.

Hannibal alerga de la Tuppence la Tommy şi dădea din coadă plin de înţelegere.

— Asta i-a plăcut, Tommy. Eu personal cred mai degrabă, adăugă Tuppence, că a fost la universitatea generală pentru câini.

— Şi ce specialitate a studiat? Întrebă Tommy.

— Osteologie.

— Dar îl cunoşti bine!

— Cum să nu-l cunosc? Albert i-a dat odată osul unei întregi pulpe de berbec… Ceea ce el n-ar fi trebuit să facă. Mai întâi, l-am surprins pe Hannibal în camera de zi, unde voia să-l ascundă sub o pernă. Apoi l-am gonit în grădină şi l-am observat de la fereastră. Alerga întins către stratul de gladiole şi l-a îngropat acolo. Cu oasele sale este foarte meticulos. Niciodată nu le mănâncă imediat, ci îşi face mereu o provizie pentru timpuri grele.

— Şi le mai dezgroapă? Întrebă Clarence.

— Uneori, răspunse Tuppence, dacă sunt vechi şi friabile şi s-au păstrat mai bine sub pământ.

— Câinele nostru nu mănâncă nici biscuiţi şpriţaţi, speciali pentru câini, le explică Clarence.

— El îi lasă în castron şi mănâncă mai întâi carnea, spuse Tuppence.

— Dar îi plac limbi de pisică, adăugă Clarence.

Hannibal, care adulmeca obiectele găsite în pânza de cort, se agită brusc şi lătră furios.

— Ia vezi dacă cineva este afară, Tommy, îl rugă Tuppence.

— Poate să fie noul grădinar. Doamna Herring mi-a povestit, recent, despre un om mai în vârstă care odată, mai demult, a fost grădinar, şi lucrează încă cu ora.

Tommy deschise uşa şi ieşi. Hannibal îl însoţea.

— Aici nu-i nimeni, strigă Tommy.

Hannibal lătră. Apoi mârâi şi lătră tot mai furios.

— Crede că ceva nu este în ordine cu iarba de pampas înaltă din faţă, îi spuse Tommy lui Tuppence, care-l urmase împreună cu Clarence şi Albert. Poate concurenţa s-a apropiat de oasele lui sau este vreun iepure. Cu iepurii se comportă deosebit de stupid, îi explică el lui Clarence. Trebuie să fie luat mult timp cu binele până vânează unul. Pare să-i stimeze. Urmăreşte doar porumbei şi orătăniii, dar, din fericire, nu le-a înhăţat niciodată.

Hannibal scotocea în iarba de pampas înaltă şi deasă, mârâia iar, apoi se auzea lătratul sonor şi privea neîncetat către Tommy.

— Probabil că este o pisică, spuse Tommy. Tu ştii doar cum sare în sus, când una este în apropiere. Pe aici se plimbă o pisică mare, neagră, împreună cu una mai mică. Pe care le-am botezat Kitty-Cat.

— Da, apare mereu în casă, spuse Tuppence. Se strecoară prin orice întredeschidere a ferestrei. Încetează, Hannibal! Vino aici, Hannibal!

Hannibal se agita, se uita la Tommy, apoi la Tuppence şi ameninţa cu o năpustire furioasă în iarba de pampas. Lătra tare. Deodată, auziră un zgomot ciudat, două detunături puternice.

— Doamne, cineva vânează iepuri! Spuse Tuppence.

— Fugiţi! Înapoi în seră, Tuppence! Strigă Tommy.

Ceva îi zbură pe la ureche. Hannibal, care acum era înnebunit de-a binelea, alerga ca din puşcă, în jurul desişului. Tommy se luă după el o bucată de drum.

— Fugăreşte pe cineva, strigă el, când se reîntoarse. Urmăreşte pe cineva la vale. Aleargă din răsputeri.

— Cine era? Întrebă Tuppence.

— Ţi s-a întâmplat ceva?

— Cum să nu, răspunse Tuppence. Ceva… Ceva m-a atins aici. La umăr. Oare ce s-a întâmplat?

— Cineva a tras în noi. Cineva care se ascunsese în iarba de pampas.

— Am fost spionaţi… Ce facem aici, spuse Tuppence. Crezi că asta-i posibil?

— Ei, desigur că au fost din nou aceşti irlandezi, remarcă Clarence încrezător. Rebelii. Ştiţi ce? Voiau să arunce casa în aer.

— Ah, nu pot să-mi închipui că asta are ceva de-a face cu politica, remarcă Tuppence.

— Vino în casă, insistă Tommy. Vino repede! Şi tu, Clarence, repede! Repede!

— Sunteţi sigur că nu mă muşcă câinele dumneavoastră? Întrebă Clarence suspicios.

— Nu. Este ocupat momentan.

Tocmai o luau după colţul casei, când Hannibal apăru pe neaşteptate. Veni în goană pe deal în sus, cu limba scoasă, alergă către Tommy, se gudură, puse o labă pe genunchiul său, îl apucă de pantalon şi încercă să-l tragă în direcţia din care venise.

— Vrea ca eu să-l urmăresc pe individ.

— În nici un caz! Strigă Tuppence. Dacă acolo te pândeşte unul cu o armă sau cu pistol sau cu oricare altă armă de foc, nu vreau ca acesta să te împuşte. Nu la vârsta ta! Cine se îngrijeşte de mine dacă ţi se întâmplă ceva? Vino, hai să mergem în casă!

Alergară cu toţii în casă. Tommy se duse imediat în vestibul şi dădu un telefon.

— Ce-ai de gând? Întrebă Tuppence.

— Dau un telefon la poliţie, răspunse Tommy. Nu putem lăsa asta aşa, pur şi simplu, fără să mişcăm un deget. Dacă

anunţăm imediat, ar putea încă să pună mâna pe el.
— Cred, spuse Tuppence deodată, că ar trebui să mă îngrijesc de umărul meu. Sângele mai că-mi strică puloverul de tot.
— De parcă puloverul ar fi important!
În această clipă apăru Albert cu o trusă de prim-ajutor completă.
— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Vreun răufăcător ordinar a tras în doamna! Ce se mai alege din această ţară.
— Nu vreţi mai bine să mergeţi la un spital? Întrebă Clarence.
— Nu, asta nu vreau, spuse Tuppence. Nu este chiar atât de rău. Puneţi-mi un plasture mare deasupra. Dar mai întâi, daţi cu balsam pentru răni.
— Am iod.
— Nu, nici un iod! Arde prea tare. Se pare că în spitale nu se mai foloseşte.
— Eu am crezut tot timpul că acest leac se ia doar pentru inhalaţie, spuse Albert, şi arătă către sticla cu balsamul pentru răni.
— Este şi aceasta o metodă de întrebuinţare. Dar, în afară de asta, este foarte bun pentru răni superficiale şi zgârieturi. Sau dacă copiii s-au tăiat. Ai pacheţelul, Tommy?
— Ce pacheţel?
— Cel pe care tocmai l-am scos din interiorul scaunului. Poate este ceva foarte important. În treaba asta am fost spionaţi. Şi dacă voiau să ne omoare – pentru a pune mâna pe el – asta ar fi într-adevăr un lucru nemaipomenit!
11. Hannibal acţionează.
Tommy şedea în biroul inspectorului de poliţie Norris.
— Sper să avem noroc şi să aflăm ceva, domnule Beresford, zise Norris. Doctorul Crossfield se îngrijeşte de soţia dumneavoastră?
— Da. După părerea sa nu este grav. Glonţul a zgâriat-o doar puţin. Rana sângera tare, dar nu-i este rău. Doctorul

Crossfield crede că n-ar exista nici un pericol.
— Ea nu mai este atât de tânără, nu-i aşa? Întrebă inspectorul Norris.
— Peste şaptezeci. Nu mai suntem atât de tineri.
— Da, da, fireşte! Aici în sat am auzit multe despre dânsa. Oamenii sunt foarte entuziasmaţi de ea. Şi de diferitele ei iniţiative, am aflat de asemenea, fireşte. Şi de cele ale dumneavoastră, domnule Beresford.
— Ah, ce vremuri! Spuse Tommy.
— Nimeni nu poate face nimic în legătură cu reputaţia sa, indiferent dacă este bună sau rea, spuse inspectorul Norris amabil. Dumneavoastră nu puteţi să tăgăduiţi, în caz că sunteţi un răufăcător sau un erou. Dar pot să vă asigur de ceva: Vom face totul pentru a lămuri ce este cu această agresiune. Probabil că nu puteţi să-l descrieţi pe făptaş?
— Nu, spuse Tommy, când l-am descoperit, a fugit de acolo şi câinele nostru după el. Bănuiesc că nu era foarte bătrân. Alerga atât de sprinten, ştiţi.
— Greu de apreciat. Patruzeci, cincizeci sau mai mult.
— Nu trebuie să fie cu mult mai în vârstă, zise Tommy.
— Aţi primit telefoane sau scrisori anonime, vi s-au pretins bani sau aşa ceva? Întrebă inspectorul. Poate v-a somat cineva să părăsiţi casa?
— Nu, nimic.
— Şi dumneavoastră staţi acum… De când?… Aici în sat?
Tommy îi spuse.
— Hm! Asta nu-i de foarte mult timp. Şi după câte ştiu, plecaţi aproape zilnic la Londra?
— Da. Dacă vreţi mai multe…
— Nu, răspunse inspectorul, nu, asta nu-i necesar. Aş dori doar să vă fac o propunere, să nu plecaţi chiar atât de des. Dacă aţi putea să aranjaţi să rămâneţi acasă şi să vă îngrijiţi de soţie…
— Asta mi-am propus-o ferm, inspectore. Cred că acesta este un bun motiv de a nu face slalom la Londra pentru orice întrevedere pe care o am pe agendă.

— Vom face aici, fireşte, tot ce ne stă în putinţă pentru a fi cu ochii în patru. Şi dacă punem mâna pe făptaş…

— Aveţi senzaţia – poate n-ar trebui să vă întreb asta – aveţi senzaţia că ştiţi cine este? Cunoaşteţi numele sau motivul său?

— Ah, suntem foarte bine informaţi despre anumiţi oameni de aici. Cu mult mai exact decât bănuiesc! Uneori nu lăsăm să se observe cât de bine suntem informaţi, pentru că asta este cea mai bună metodă de a-i prinde până la urmă. În felul acesta, se află cu cine sunt în legătură, cine îi plăteşte sau dacă ei operează pe cont propriu. Cred că asta n-ar fi fapta unui tip din partea locului.

— Şi de ce bănuiţi asta? Întrebă Tommy.

— Ah, se aud tot felul de lucruri, ştiţi. Şi se obţin informaţii de la alte departamente mai importante.

Tommy şi inspectorul se examinară în tăcere. Mult timp, niciunul nu scoase o vorbă.

— Da, înţeleg, a remarcat Tommy, în cele din urmă. Da, cred că înţeleg.

— Dacă-mi este permis să mai observ ceva…

— Vă rog! Spuse Tommy, arătând destul de nesigur.

— Este în legătură cu grădina dumneavoastră. Aveţi nevoie de un ajutor?

— Grădinarul nostru a fost ucis. Desigur, ştiţi asta.

— Da, bineînţeles. Bătrânul Isaac Bodlicott, nu-i aşa? Un om în vârstă, tare simpatic. Uneori cam exagera când era vorba despre faptele măreţe din tinereţea sa. Aici îl cunoşteau toţi. Era un om în care se putea avea încredere deplină.

— Nu pricep de ce a fost omorât. Nimeni n-are habar, nimeni nu pare să fi descoperit ceva.

— Cu asta vă referiţi poate la poliţie. Da, asta se rezolvă în timp, ştiţi. Aşa ceva nu se află la cercetarea judiciară, şi de aceea, judecătorul a spus doar: „Crimă comisă de un necunoscut”. Adesea ăsta este doar începutul. Dar ce voiam eu să spun: S-ar putea să apară cineva la dumneavoastră şi

să întrebe dacă aveţi cumva nevoie de un ajutor pentru grădină. El va spune că ar putea veni două sau trei zile pe săptămână. Va prezenta o referinţă că a lucrat câţiva ani pentru domnul Solomon. Vă rog, reţineţi acest nume!

— Domnul Solomon, repetă Tommy.

O clipă, i se păru că inspectorul Norris i-a făcut parcă cu ochiul.

— Domnul Solomon este mort. Dar a locuit aici şi a angajat mai mulţi grădinari. Nu sunt sigur sub ce nume se prezintă omul la dumneavoastră, probabil se numeşte Crispin. Între treizeci şi cincizeci de ani. El a lucrat pentru domnul Solomon. Dacă apare cineva, fără a pomeni de domnul Solomon, eu în locul dumneavoastră nu l-aş angaja. Asta doar ca avertisment!

— Înţeleg, spuse Tommy. Da. Sper cel puţin că am priceput.

— Ei, s-a făcut. În rest, mai există ceva ce-aţi dori să aflaţi?

— Nu cred.

— Vom face investigaţii, desigur, nu neapărat aici, poate la Londra sau chiar în altă parte. Ajutăm unde putem. Dar asta o ştiţi deja, nu-i aşa?

— Voi încerca s-o împiedic pe Tuppence, soţia mea, de a se amesteca prea mult. Asta este foarte dificil.

— Femeile sunt întotdeauna dificile, declară inspectorul Norris.

Tommy repetă această remarcă, la scurt timp după aceea, când stătea lângă patul lui Tuppence şi se uita la ea cum mânca struguri.

— Tu înghiţi şi sâmburii?

— De cele mai multe ori. Durează atât de mult să-i dai afară, nu găseşti? Nu cred că dăunează.

— Dacă i-ai înghiţit toată viaţa, desigur că nu, răspunse Tommy.

— Ce a spus poliţia?

— Exact ceea ce ne aşteptam.

— Ştiu cine ar putea fi făptaşul?

— Ei nu cred că este cineva de aici.
— Cu cine ai vorbit? Se numeşte inspector Watson?
— Nu, inspector Norris.
— Pe acesta nu-l cunosc. Ce a spus în afară de asta?
— Susţinea că ar fi dificil să ţii femeile din scurt.
— Ei, ia auzi! Exclamă Tuppence. Ştia că ai să-mi relatezi asta de-ndată?
— Găsesc asta ca puţin probabil. Tommy se ridică în picioare. Trebuie să dau două telefoane la Londra. Aş dori ca, în următoarele zile, să rămân aici.
— Poţi să pleci liniştit. Aici sunt în siguranţă. Albert mă păzeşte. Doctorul Crossfield este foarte drăguţ şi se poartă grijuliu ca o cloşcă.
— Trebuie să plec iar şi să cumpăr diferite lucruri pentru Albert. Să-ţi aduc ceva?
— Da, spuse Tuppence, mi-ai putea cumpăra un cantalup? Am o poftă grozavă de fructe. În afară de fructe nu doresc nimic.
Tommy formă un număr la Londra.
— Colonel Pikeaway?
— Da. Alo? Ah, dumneavoastră sunteţi, domnule Beresford?
— Mi-aţi recunoscut vocea? Voiam să spun, că… Se întâmplă ceva cu Tuppence.
— Ştiu deja, spuse Pikeaway. Nu trebuie să vorbim despre asta. Rămâneţi acasă în următoarele zile, poate toată săptămâna. Nu veniţi la Londra, dar relataţi tot ce se întâmplă.
— Ar putea să iasă la iveală ceva ce noi ar trebui să vă aducem.
— Deocamdată păstraţi asta. Spuneţi-i lui Tuppence că trebuie să se gândească la o ascunzătoare.
— Da, la asta are talent. La fel ca şi câinele nostru, care întruna îşi îngroapă oasele în grădină.
— Am auzit că el l-ar fi urmărit pe făptaş.
— Sunteţi într-adevăr bine informat.

— Noi ştim aici întotdeauna totul, spuse Pikeaway.

— Câinele nostru l-a prins de pantalon şi a venit înapoi cu o bucată de stofă în bot.

12. Oxford, Cambridge şi Lohengrin

— Vă sunt extrem de îndatorat. Colonelul Pikeaway slobozi un nor de fum. Îmi pare rău că am lăsat să fiţi chemat atât de curând, dar prefer totuşi să vă văd personal.

— Cred că ştiţi de mult, spuse Tommy, ce lucruri ciudate s-au întâmplat la noi în ultimul timp.

— Aha! Şi cum de credeţi asta?

— Pentru că dumneavoastră ştiţi întotdeauna totul.

Colonelul Pikeaway râse.

— Aşa, aşa! Acum mă citaţi, nu? Da, eu obişnuiesc să spun asta. Noi ştim totul. De aceea suntem aici. A fost în pericol foarte mare? Mă refer acum, fireşte, la soţia dumneavoastră.

— N-a fost chiar aşa, dar ar fi putut avea urmări mai serioase. Bănuiesc că dumneavoastră cunoaşteţi amănuntele, sau trebuie să vi le relatez?

— Dacă vreţi să fiţi atât de amabil, povestiţi încă o dată succint. N-am auzit totul. Chestiunea cu „Lohengrin” încă n-o cunosc. Grin-hen-Lo! Un compliment soţiei dumneavoastră! S-a prins repede.

— V-am adus descoperirea noastră, spuse Tommy. Am ascuns-o în cutia de făină. N-am vrut să-o trimit prin poştă.

— Aici aveţi dreptate.

— Pacheţelul era agăţat în Cambridge, cel albastru-deschis, un scaun de porţelan din epoca victoriană.

— Pot să-mi aduc aminte de acestea din vremea tinereţii mele. Aveam o mătuşă la ţară care poseda o pereche.

— Era foarte bine păstrat, cusut în pânză de cort. Este vorba de scrisori, cam sfărâmicioase, dar dacă sunt tratate aşa cum trebuie…

— Suntem pregătiţi pentru aşa ceva.

— Iată-le, zise Tommy. Şi apoi eu mai am o listă, pe care Tuppence şi cu mine am făcut-o, despre lucruri care au fost

pomenite sau care ni s-au comunicat.
— Şi anume?
— Trei sau patru. Apoi indiciul despre Oxford şi Cambridge, şi menţionarea studenţilor din Oxford şi Cambridge care se zice că ar fi locuit acolo. Nu cred că e ceva la mijloc aici, căci asta se referea probabil doar la scaunele – lebede.
— Da-da, dar aici sunt şi alte puncte pe care eu le găsesc foarte interesante.
— După ce s-a tras asupra noastră, a continuat Tommy, am anunţat poliţia, firește.
— Asta a fost absolut corect.
— Am fost rugat ca, a doua zi, să mă înfăţişez la secţie. Am vorbit cu inspectorul Norris, pe care nu-l cunoşteam. Presupun că el nu este de mult timp acolo.
— Da. Probabil că e vorba de o misiune specială.
Colonelul Pikeaway pufăi fumul în jur.
Tommy tuşi: Sunteţi probabil informat despre el.
— Avem totul în acte. Este în regulă. Cazul depinde de el. Oamenii de acolo pot eventual să cerceteze cine v-a urmărit şi v-a spionat, pentru a afla mai multe despre dumneavoastră. Cum vi se pare, Beresford, ce ziceţi de asta, să plecaţi măcar un timp în călătorie şi s-o luaţi şi pe soţia dumneavoastră?
— Nu cred că asta se poate.
— Credeţi că ea n-ar veni?
— Dumneavoastră păreţi – dacă-mi este permisă remarca – să ştiţi totul, spuse Tommy. Nu cred că veţi reuşi ca Tuppence să fie îndepărtată. Înţelegeţi, nu este chiar atât de grav rănită; nu este bolnavă şi pe deasupra, are, de asemenea, impresia că am dat de o urmă. Nu ştim ce este, şi chiar nu ştim ce vom descoperi sau ce putem face.
— Iscodiţi! Într-un asemenea caz, acesta este singurul lucru pe care îl puteţi face. El pipăi pacheţelul. Acesta va putea să ne povestească câte ceva, ce noi voiam să ştim de

foarte mult timp: Cine a pus lucrurile în mişcare, înainte cu mulţi ani, şi a pus la cale, în culise, treburi foarte murdare.

— Dar fără îndoială…

— Ştiu ce vreţi să spuneţi acum. Vreţi să spuneţi că omul, oricine era el, este mort de mult timp. Asta aşa e.

Dar vom afla despre ce era vorba, cum s-a organizat asta, cine a ajutat şi cine a regizat, şi cine a condus de atunci în continuare. Va fi vorba de oameni care par să nu joace nici un mare rol, dar al căror rol însă, în realitate, este mult mai important decât credem – oameni care au rămas în legătură cu grupul – astăzi totul înseamnă doar un grup, cu grupul de atunci, care acum se compune din alţi oameni, dar ale căror idei, a căror înclinaţie către violenţă şi rău sunt încă aceleaşi. Există grupuri inofensive, dar primejdioase, tocmai pentru că ei formează un grup. Grupul are metode, înţelegeţi? Am învăţat, în ultimii cincizeci şi chiar o sută de ani, că oamenii care fac o cauză comună şi formează o comunitate săvârşesc fapte deosebite şi pot sugera altora să facă pentru ei lucruri ieşite din comun.

— Pot să vă întreb ceva?

— Dă-i drumul! Răspunse Pikeaway. Ce-i drept ştim aici totul, dar trebuie să vă avertizez: Nu dezvăluim întotdeauna totul.

— Vă spune ceva acest nume, domnul Solomon?

— Ah, domnul Solomon! Oare cum de l-ai descoperit?

— A fost menţionat de inspectorul Norris.

— Aha! Dacă nu vă abateţi de la ceea ce v-a spus inspectorul Norris, atunci sunteţi pe drumul cel bun. Dumneavoastră nu-l veţi cunoaşte personal pe Solomon, şi asta v-o pot spune. Este mort.

— Hm, zise Tommy. Înţeleg.

— Atât de perfect nu înţelegeţi, îl asigură colonelul Pikeaway. Ne folosim uneori de numele său. Ştiţi, adesea, este practic să ai numele unui om, care, ce-i drept, nu mai trăieşte, dar, deşi este mort, tot mai este stimat. A fost o pură întâmplare că dumneavoastră v-aţi mutat chiar în

„Casa dintre lauri”, dar sperăm că şi nouă ne va aduce noroc. În nici un caz, n-aş dori să fiu cauza nefericirii dumneavoastră sau a soţiei. Domnule Beresford, suspectaţi totul şi pe fiecare! Aceasta este calea cea mai bună.

— Există doar două fiinţe în care mă încred orbeşte, spuse Tommy. Unul este Albert, care de ani de zile stă la noi…

— Da, de Albert îmi aduc aminte. Un tânăr roşcovan, nu-i aşa?

— Nu mai este tânăr.

— Şi celalalt?

— Câinele meu, Hannibal.

— Hm! Da, poate fi ceva adevărat în asta. Cine era însă… Da, doctorul Watts a scris un imn, care începea aşa: „Câinii voioşi latră şi muşcă…” Ce rasă este? Un câine ciobănesc?

— Nu, un terrier Manchester.

— Ah, negru, cu pete de un brun-deschis? Nu atât de mare ca un doberman, dar un câine foarte viclean, foarte ager.

13. Vizita domnişoarei Mullins.

Tuppence mergea de-a lungul cărării, în grădină, când Albert ieşi cu pas iute din casă.

— O doamnă ar dori să vă vorbească.

— O doamnă? Cine este?

— S-a prezentat ca domnişoara Mullins. Una din doamnele din sat v-a recomandat-o.

— Ah, fireşte, exclamă Tuppence. Este vorba de grădină, nu?

— Da, a pomenit de asta.

— Poate ar fi cel mai bine s-o aduci aici.

— Desigur, doamnă, spuse Albert, acum din nou acelaşi majordom atotştiutor.

Se întoarse în casă şi, îndată după aceea, apăru împreună cu o femeie masivă, care făcea impresia de virilitate, cu pantaloni de tweed şi un pulover de pescar tricotat cu fir gros.

— E un vânt rece în această dimineaţă, spuse ea. Vocea era profundă şi puţin răguşită. Eu sunt Iris Mullins. Doamna

Griffin a propus să mă prezint odată la dumneavoastră. Aveţi nevoie de cineva pentru grădină. Aşa este?

— Bună dimineaţa, zise Tuppence, şi-i întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc. Da, căutăm pe cineva care să ne ajute.

— Tocmai v-aţi mutat?

— Mi se pare că au trecut ani. Mai ales că abia acum au plecat toţi meseriaşii.

— Ah, da! Domnişoara Mullins râse gros şi aspru. Cunosc! A fost inteligent din partea dumneavoastră să vă mutaţi imediat şi să nu le daţi mână liberă. Niciodată nu se termină ceva dacă proprietarul nu stă în casă. Chiar şi atunci trebuie, de obicei, să fie chemaţi, încă o dată, pentru a repara ceva ce au uitat. De altfel, aveţi o grădină frumoasă, dar cam de izbelişte, nu-i aşa?

— Dar, după cât se pare, ultimilor locatari nu prea le-a păsat de grădină.

— Nu se numeau Jones? Nu cred că i-am cunoscut. Ştiţi, în cea mai mare parte a timpului, sunt în cealaltă parte a satului, în zona mlăştinoasă. Am acolo doi clienţi, la unul lucrez două zile, la celălalt o zi pe săptămână. În fond, nu este suficientă o zi pentru a ţine totul în ordine. N-a fost la dumneavoastră bătrânul Isaac? Un bătrân atât de simpatic! Păcat că a fost ucis de aceşti rowdies, care acum seamănă peste tot nelinişte. Ancheta a fost acum o săptămână, nu-i aşa? Făptaşii probabil că n-or fi fost încă descoperiţi. Întotdeauna ei sunt prea mulţi când atacă oamenii. O ceată spurcată! Cu cât sunt mai tineri, cu atât sunt mai brutali! Ce magnolie drăguţă aveţi! O Soulangiana, nu-i aşa? Aceasta este cea mai frumoasă specie. Oamenii preferă mai mult speciile exotice, dar când e vorba de magnolii, ar trebui, după părerea mea, să se păstreze vechii prieteni.

— De fapt, avem nevoie de cineva pentru legume.

— Da, vreţi să aveţi o grădină de zarzavat frumoasă, nu-i aşa? Aici pare să nu se fi făcut prea multe până acum. Adesea oamenii îşi pierd curajul şi mai bine cumpără legume, în loc să le cultive ei înşişi.

— Am vrut întotdeauna să cultiv cartofi şi mazăre, spuse Tuppence. Şi fasole verde, de asemenea. Măcar atunci am fi avut şi noi, în fine, legume proaspete.

— Aveţi dreptate. Cei mai mulţi grădinari sunt atât de mândri de păstăile lor, încât le lasă să crească mult prea lungi. Ei cred că o păstaie trebuie să aibă 30 cm, când vor să obţină un preţ la o expoziţie de horticultura. Într-adevăr, au gust bun doar legumele foarte proaspete.

În această clipă apăru Albert din casă.

— Doamna Redcliffe la telefon, doamnă, spuse el. Ar dori să ştie dacă mâine luaţi prânzul împreună?

— Ah, spune-i că-mi pare tare rău. Probabil trebuie să plecăm la Londra. Oh, Albert, stai o clipă. Îţi notez câteva cuvinte. Tuppence luă un mic blocnotes din buzunar, scrise ceva în el şi i-l dădu lui Albert.

— Spune-i soţului meu că domnişoara Mullins este aici şi că suntem în grădină. Am uitat că el îmi ceruse adresa de care avea nevoie pentru scrisoarea pe care tocmai o scrie. Dă-i-o, te rog.

— Desigur, doamnă, zise Albert, şi se retrase.

Tuppence se ocupă din nou de vizitatoarea sa.

— Sunteţi desigur foarte prinsă, zise ea cu un ton interogativ, fiindcă lucraţi trei zile pe săptămână.

— Da. Şi cum am spus, în partea cealaltă a satului. Locuiesc tot acolo, într-o căsuţă veche.

În acest moment, Tommy ieşi pe uşă. Hannibal îl însoţea. Alerga în cercuri largi în jurul lui şi ajunse aproape primul la Tuppence. Rămase o clipă pe loc şi apoi se repezi lătrând furios la domnişoara Mullins. Înspăimântată, ea făcu câţiva paşi înapoi.

— Acesta este câinele nostru care, pretutindeni, inspiră teamă, îl prezentă Tuppence pe Hannibal. Dar nu muşcă, sau doar foarte rar. În general, doar pe poştaşi.

— Toţi câinii îi muşcă pe poştaşi sau cel puţin încearcă, spuse domnişoara Mullins.

— Este un excelent câine de pază. Un terrier Manchester; aceştia sunt deosebit de vigilenţi. Apără grozav casa noastră. Nu lasă pe nimeni să se apropie şi mă păzeşte foarte atent. Evident că se consideră un bodyguard.

— În zilele noastre asta mi se pare a fi foarte important.

— Da, nu-i aşa? Când se comit atât de multe spargeri. La unii prieteni de-ai noştri s-au dat spargeri. Unii hoţi au pătruns chiar ziua-n amiaza mare. Ei amplasează scări şi scot din balamale cerceveaua, sau fac pe spălătorii de geamuri – numai trucuri din astea. De aceea găsesc că este bine dacă se ştie că am un câine rău în casă.

— Da, asta-mi este foarte clar.

— Şi acesta este soţul meu, spuse Tuppence. Îmi dai voie să-ţi fac cunoştinţă cu domnişoara Mullins, Tommy? Doamna Griffin a avut amabilitatea să-i spună că noi căutăm pe cineva pentru grădină.

— Munca nu va fi prea grea pentru dumneavostră, domnişoară Mullins?

— Deloc! Exclamă domnişoara Mullins cu vocea ei profundă. Mă întrec cu oricine la săpat! Şi săpatul aşa cum trebuie este foarte important. De pildă, boabele de mazăre nu se pot pune doar pur şi simplu grămadă, totul trebuie bine săpat şi îngrăşat. Pământul are nevoie de o pregătire corespunzătoare. Nici nu bănuiţi ce importanţă are asta!

Hannibal nu înceta să latre.

— Cred, Tommy, zise Tuppence, că ar trebui mai bine să-l duci pe Hannibal în casă. De azi-dimineaţă pare să fie într-o dispoziţie puţin cam prea protectoare.

— Da. Hai, Hannibal!

— Nu vreţi să intraţi? Spuse Tuppence către domnişoara Mullins. Doriţi să beţi ceva? Sigur ne va prinde bine şi putem mai lesne să ne facem planuri.

Hannibal fu închis în bucătărie şi domnişoara Mullins acceptă recunoscătoare un pahar de Bristol Cream. După unele propuneri şi contrapropuneri, ea se uită la ceas şi declară că trebuia, din păcate, să plece.

— Am o întâlnire la care nu am voie să întârzii, spuse ea. Îşi luă rămas bun cam în pripă şi se îndepărtă grabnic.

— Pare să fie în ordine, consideră Tuppence.

— Evident! Răspunse Tommy. Dar niciodată nu este absolut sigur.

— Ne-am putea interesa mai îndeaproape de ea, propuse Tuppence nesigură.

— Trebuie să fii obosită după acest tur prin grădină. Mai bine amânăm pe altă dată excursia noastră de după-amiază… Medicul ţi-a recomandat odihnă.

14. Campania Garden

— Deci totul este clar, Albert, zise Tommy.

Stăteau în bucătărie; Albert spăla serviciul de ceai pe care tocmai îl adusese jos din dormitorul lui Tuppence.

— Da, domnule, spuse Albert. Totul este clar.

— Ştii, cred că vei fi avertizat dinainte… De Hannibal.

— Într-o privinţă, este un câine curajos. Nu se lasă păcălit de oricine, sublinie Albert.

— Nu, nici nu trebuie să fie. Nu face parte dintre acei câini care primesc cu amiciţie pe spărgători şi dau din coadă la vederea oamenilor falşi. Hannibal îşi cunoaşte îndatoririle. Ţi-am explicat totul suficient de precis sau mai ai întrebări?

— Nu. Numai că nu ştiu ce să fac, dacă doamna… Trebuie să vin în întâmpinarea dorinţelor ei sau să spun ce mi-aţi explicat dumneavoastră sau…

— Cred că trebuie să fii destul de diplomat. Am eu grijă ca ea să rămână astăzi în pat. Deci o las oricum în grija ta.

Sună la intrare şi Albert se duse să deschidă. Un bărbat tânăr, într-un costum de tweed, stătea în prag. Albert îi aruncă o privire mirată lui Tommy, care-l urmase. Vizitatorul intră şi zâmbi prietenos.

— Domnul Beresford? Am auzit că dumneavoastră căutaţi un grădinar. V-aţi mutat abia de curând, nu-i aşa? Când urcam pe drumul în pantă, am fost surprins să văd că grădina este cam năpădită de buruieni. Acum câţiva ani, am

lucrat aici în sat. Pentru domnul Solomon – poate aţi auzit deja acest nume?

— Domnul Solomon? Da, cineva l-a pomenit recent.

— Numele meu este Crispin, Angus Crispin. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, am putea, eventual, să mai aruncăm o privire prin grădină.

— E timpul să se facă ceva, zise domnul Crispin, când Tommy privi împreună cu el straturile de flori şi grădina de zarzavat.

— Aici, lângă alee a fost răsădit, mai înainte, spanac. În spate se înşiruiau răsadniţele încălzite cu bălegar. De altfel, aveau şi cantalupi.

— Păreţi să vă descurcaţi bine.

— Ah, ştiţi, se vorbeşte mult despre ce a fost odată, demult. Doamnele în vârstă povestesc despre frumoasele straturi de flori; şi Alexander Parkinson a discutat cu prietenii săi despre frunzele de degetariţă.

— Trebuie să fi fost un băiat neobişnuit.

— Ei da, avea multă fantezie şi era foarte interesat de crime. A scris un fel de mesaj într-o carte de Stevenson, în „Săgeata neagră”.

— O poveste foarte captivantă, nu-i aşa? Am citit-o abia acum cinci ani. Până atunci nu reuşisem să citesc decât „Răpit”. Când lucram aici, la… El ezită.

— La domnul Solomon? Întrebă Tommy.

— Da, la domnul Solomon. Atunci mi-a fost dat să aud multe. De pildă, despre bătrânul Isaac. Dacă nu sunt informat greşit, se apropia de o sută de ani. A lucrat şi la dumneavoastră?

— Da, confirmă Tommy. Pentru vârsta sa era foarte zelos. Ştia, într-adevăr, multe şi ne-a povestit câte ceva. De altfel şi lucruri pe care nu putea să le fi trăit personal.

— Vorbea cu plăcere despre timpurile de altădată. Ştiţi că în sat locuiesc încă rude care au auzit istorisirile sale şi chiar au verificat autenticitatea lor? Probabil că şi dumneavoastră v-a fost dat să auziţi tot felul de lucruri.

— Până acum, răspunse Tommy, din asta a rezultat doar o listă de nume. Nume din trecut, care, fireşte, nu-mi spun nimic. Şi cum ar putea?

— Oare sunt doar zvonuri?

— De cele mai multe ori. Soţia mea a ascultat aproape toate povestirile şi a făcut o listă cu ele. Nu ştiu dacă din asta iese ceva la iveală. Eu însumi am de asemenea o listă. Pentru a fi exact: abia de ieri.

— Ah? Şi despre ce este vorba?

— Despre recensământul populaţiei, spuse Tommy. Ştiţi, atunci a avut loc un recensământ al populaţiei. Eu mi-am notat data şi vă pun lista la dispoziţie. Cuprinde numele oamenilor, care, la data când a avut loc recensământul, şi-au petrecut noaptea în casa noastră. Seara a fost o mare petrecere.

— Atunci ştiţi cine a fost, aici, într-o anumită zi – poate e o dată foarte interesantă?

— Da. Tommy aprobă dând din cap. E posibil ca-n curând să plecăm de aici.

— Nu vă place? Este o casă frumoasă, şi grădina – totuşi, grădina ar putea arăta tare drăguţ. Ce pomi minunaţi! Ar trebui doar curăţaţi, câţiva ar trebui să dispară. Şi unele tufe de asemenea, care n-au înflorit de mult timp, şi după cum arată, chiar că nu vor mai înflori. Într-adevăr, nu pricep de ce ar trebui să plecaţi în altă parte?

— Legăturile cu trecutul au aici efecte nu prea îmbucurătoare, spuse Tommy.

— Trecutul? Cum aşa?

— Ah, mereu se crede că trecutul nu mai prezintă nici un interes pentru cineva, pentru că s-ar fi întâmplat de demult. Dar mereu rămâne cineva. Acum nu cred că bântuie pe aici, dar mereu există cineva care învie, să zicem, când oamenii povestesc despre el sau ea. Spuneţi, chiar aveţi de gând să…

— Să lucrez în grădină? Cum să nu! Îmi face mare plăcere. Este un hobby de-al meu. Grădinăresc cu foarte mare

plăcere.
— Ieri s-a prezentat la noi o anumită domnişoară Mullins.
— Mullins? Mullins? O grădinăreasă?
— Cam aşa ceva. O doamnă, da, o doamnă Griffin a recomandat-o soţiei mele şi a trimis-o încoace.
— Aţi stabilit cu ea ceva concret?
— Nu, nimic definitiv, spuse Tommy. Câinele nostru prea zelos, un terrier Manchester, a fost un motiv nedeclarat.
— Ah, da câinii îşi iau, adesea, misiunea prea în serios. Probabil crede că soţia dumneavoastră este proprietatea sa şi practic n-o lasă singură niciodată. O urmează la tot pasul.
— Aveţi dreptate, i-a răspuns Tommy. Şi încercă să sfâşie pe oricine o atinge doar în treacăt.
— Foarte buni câini. Ataşabili, fideli, îndărătnici… Şi cu dinţi foarte ascuţiţi. Desigur că voi lua seama mai bine la el.
— Pe moment nu este nici o primejdie. Este în casă.
— Domnişoara Mullins, şopti Crispin gânditor. Da, asta este interesant.
— De ce?
— Ah, pentru că ea… Ei, după nume, fireşte că n-o cunosc. Are între cincizeci şi şaizeci de ani?
— Da. Tweed şi viaţa sănătoasă de la ţară.
— Asta se potriveşte. Are familie la ţară. Isaac v-ar fi putut povesti, probabil, mai multe despre ea. Am auzit că acum locuieşte din nou aici. Dar asta nu poate fi de foarte mult timp. Lucrurile se leagă, domnule Beresford.
— Bănuiesc că dumneavoastră ştiţi mai multe decât mine despre casa mea.
— Nu cred asta. Isaac ar fi putut să vă povestească mult mai multe. Sigur, cum spuneţi dumneavoastră: întâmplări vechi. Dar memoria sa era bună. Şi oamenii în vârstă spun multe şi în acest club al pensionarilor se spun multe. Ei exagerează grozav. Unele poveşti sunt nesocotite, unele se bazează pe fapte. Şi Isaac, bănuiesc, ştia prea multe.
— Este păcat ce s-a întâmplat cu el, spuse Tommy. Tare mult i-aş plăti-o făptaşului cu aceeaşi monedă. Era un

bătrân simpatic şi ne-a ajutat în tot felul. Dar haideţi acum să ne uităm, în continuare, prin grădină.

15. Hannibal şi domnul Crispin supraveghează vigilenţi.

Albert bătu la uşa dormitorului, deschise când Tuppence strigă „Intră”! Şi băgă capul înăuntru:

— Doamna care a mai fost aici, spuse el. Domnişoara Mullins. Doreşte mult să vă vorbească o clipă. După cât am înţeles, este vorba despre grădină. Am spus că sunteţi în pat şi nu ştiu dacă astăzi primiţi vizite.

— Cât de elegant te exprimi, Albert, zise Tuppence. Ei bine, primesc.

— Tocmai voiam să vă aduc cafeaua.

— Poţi s-o aduci fără grijă, şi încă o ceaşcă. Asta-i tot. Cafeaua ajunge pentru două persoane?

— O, da, doamnă!

— Minunat! Vino sus cu ea şi pune-o acolo pe masă. Apoi du-te s-o iei pe domnişoara Mullins.

— Şi Hannibal? Întrebă Albert. Să-l iau cu mine şi să-l închid în bucătărie?

— Nu suportă să fie închis în bucătărie. Nu! Du-l în baie şi închide uşa după el.

Hannibal, care considera acest tratament ca jignitor, se lăsă doar în silă împins de Albert în baie. Când uşa se închise în urma lui, lătră de câteva ori tare şi furios.

— Potoleşte-te! Strigă Tuppence. Potoleşte-te! Hannibal se arătă gata să înceteze cu lătratul asurzitor. Se aşează pe labele din faţă şi scoase urlete prelungi.

— Ah, doamnă Beresford, strigă domnişoara Mullins când intră în cameră, îmi pare atât de rău dacă deranjez, dar m-am gândit că poate v-aţi uita o dată cu plăcere prin această carte despre grădinărit. Are multe cu privire la ce trebuie să se sădească acum. De asemenea, sunt amintiţi câţiva arbuşti foarte rari şi ciudaţi. De altfel, cresc foarte bine în acest sol, deşi unii oameni susţin… Oh, cât de ademenitor! Da, beau cu plăcere o ceaşcă de cafea. Vă rog, pot să vă torn? Când stai în pat, asta este atât de incomod. M-am

gândit, poate… Domnişoara Mullins se uită la Albert, care îi potrivi amabil un scaun.

— Aşa. Vă simţiţi comod? Întrebă el.

— Da, mulţumesc, foarte bine. Doamne! Parcă tocmai a sunat?

— O fi probabil lăptarul, spuse Albert. Sau comisionarul de la magazin. Este dimineaţa lui. Vă rog să mă scuzaţi.

Părăsi dormitorul şi închise uşa în urma sa. Hannibal mârâia din nou.

— Acesta este câinele meu, explică Tuppence. Este indispus pentru că nu poate să ne ţină companie, dar face prea multă gălăgie.

— Doriţi zahăr, doamnă Beresford?

— O bucăţică, vă rog.

Domnişoara Mullins turnă cafeaua. Tuppence spuse:

— Fără lapte.

Domnişoara Mullins puse ceaşca jos lângă Tuppence, după care îşi turnă şi ea. Deodată, se dezechilibră, încercă să se prindă de o masă şi căzu în genunchi cu un strigăt de spaimă.

— V-aţi rănit? Întrebă Tuppence.

— Nu, nu, dar am spart o vază. Piciorul mi s-a prins de masă. Cât de neîndemânatică sunt! Şi frumoasa dumneavoastră vază este spartă! Ah, dragă doamnă Beresford, ce trebuie să gândiţi despre mine! Oh, credeţi-mă, a fost pur şi simplu din nebăgare de seamă!

— Dar fireşte, spuse Tuppence amabilă. Ia daţi-o încoace. Asta nu este atât de rău. S-a spart doar în două. Se poate lipi la loc. Crăpătura abia se va observa.

— Este totuşi extrem de penibil pentru mine, spuse domnişoara Mullins. Desigur că nu vă simţiţi prea bine, eu n-ar fi trebuit să vin, dar voiam neapărat să vă povestesc…

Hannibal începu din nou să latre.

— Sărmanul căţeluş, zise domnişoara Mullins. Să-i dau drumul?

— Mai bine nu. Uneori nu te poţi încrede în el.

— Oh! A sunat iar?
— Nu, spuse Tuppence, acesta este telefonul.
— Poate trebuie să răspund eu?
— Nu, asta o face Albert. Dacă are nevoie de mine, dă de ştire.
În acest caz răspunse Tommy, aflat la parter.
— Alo? Spuse el. Da? Aha, înţeleg. Cine? Hm-da. Aşa, unul din tabăra adversă? Asta este sigur? Da. Suntem pregătiţi pentru orice. Mulţumesc foarte mult.
Închise şi-l privi pe domnul Crispin.
— Un avertisment? Întrebă acesta.
— Da.
Tommy nu-şi luă încă ochii de la el.
— Uneori este greu de aflat cine este prieten şi cine este duşman, nu-i aşa?
— Uneori se află chiar prea târziu. „Poartă a Destinului, Cavernă a Nefericirii”, rosti Tommy.
Domnul Crispin îl privea surprins.
— Scuzaţi, zise Tommy, ne-am obişnuit, dintr-un anumit motiv, să citǎm întruna versuri.
— Acesta-i desigur Flecker? Din „Porţile Bagdadului” sau „Porţile Damascului”?
— Ah, veniţi cu mine sus, spuse Tommy. Tuppence se odihneşte doar. Nu este nici bolnavă, nici nu are altceva. Adesea, se alege cu un guturai!
— Am dus cafeaua sus, anunţă Albert, care apăru brusc. Şi încă o ceaşcă pentru această domnişoară Mullins, care se află lângă ea cu o carte despre grădinărit sau un catalog.
— Hm, da, spuse Tommy. Merge ca pe roate. Unde este Hannibal?
— L-am închis în baie.
— Aţi închis uşa cu totul? Ştii doar că nu-i place.
— Nu, domnule. Am făcut exact cum aţi spus.
Tommy urcă pe scară, urmat de domnul Crispin, a bătu încet la uşă şi intră în baie. Hannibal începu să latre din nou furios, apoi sări asupra uşii închise, care se deschise din

clanţă, şi năvăli în cameră. Auncă o privire asupra lui Crispin şi se repezi cu toată puterea şi cu un mârâit furios la domnişoara Mullins.

— Vai! Strigă Tuppence. Vai!

— Câine curajos, Hannibal, îl lăudă Tommy. Câine curajos! Nu credeţi?

Îl privi pe domnul Crispin.

— El îşi cunoaşte duşmanii, nu-i aşa? Şi pe duşmanii dumneavoastră.

— Vai! Strigă Tuppence încă o dată. Hannibal v-a muşcat?

— Destul de neplăcut, răspunse domnişoara Mullins, care se ridică şi privi furioasă la Hannibal.

— Este a doua oară, nu-i aşa? Întrebă Tommy. V-a pus pe fugă de acolo, din iarba de pampas.

— Da, îşi cunoaşte muşterii, îl aprecie domnul Crispin. Eşti de acord cu asta, dragă Dodo? Ei, Dodo, de cât timp nu ne-am mai văzut?

Domnişoara Mullins îşi plimba privirea de la Tuppence la Tommy şi apoi la domnul Crispin.

— Sau acum te cheamă Mullins? Întrebă Crispin. Îmi pare rău, nu sunt cu totul la curent. Te-ai măritat, sau te numeşti aşa, într-o doară?

— Eu sunt Iris Mullins. Şi aşa m-a chemat întotdeauna.

— Ah, am crezut că tu ai fi Dodo. Eu te cunosc doar ca Dodo. Mda, draga mea, cred… Este atât de plăcut să te revăd, aşa că acum ar trebui să mergem repede. Termină-ţi cafeaua! Desigur că n-aveţi nimic împotrivă, doamnă Beresford? Mi-a făcut plăcere să vă cunosc… Doar dacă-mi este permis să vă dau un sfat, mai bine nu beţi din ceaşca dumneavoastră.

— Ah, lăsaţi-mă să vă iau ceaşca.

Domnişoara Mullins se vârî înainte. În aceeaşi clipă, Crispin se interpuse între ea şi Tuppence.

— Nu dragă Dodo, spuse el, asta n-aş permite. Doresc mult să iau ceaşca. Locul ei este în casă, ştii, şi, fireşte, ar fi încântător să trimitem la analiză conţinutul. Poate ai venit

cu ceva, nu? Este atât de uşor să presari înăuntru un praf, atunci când oferi ceaşca unei bolnave – sau să spunem – unei doamne Beresford nu atât de bolnave.

— N-am făcut nimic, categoric nu! Oh, vă rog, chemaţi câinele înapoi!

Hannibal dădea de înţeles că ar fi fugărit-o cu plăcere pe scări în jos.

— Doreşte să vă însoţească până afară, rosti Tommy. Asta este o deprindere de-a lui. Îi place cel mai mult să muşte oamenii, când ei păşesc pe uşa de la intrare. Ah, Albert, eşti acolo! Sperasem că o să stai în spatele celeilalte uşi. Ai observat întâmplător ce s-a petrecut?

Albert privi înăuntru prin uşa de la garderobă.

— M-am uitat atent. Am urmărit-o prin crăpătura de la balamale. A pus ceva în ceaşcă. Foarte dibace. Aproape ca un iluzionist, dar eu am observat.

— Nu pricep ce vreţi dumneavoastră, spuse domnişoara Mullins. Oh, dar acum trebuie să plec, serios! Am o întâlnire. Este foarte importantă.

Ţâşni din dormitor şi o luă la fugă pe scări. Hannibal privi în sus şi se repezi după ea. Domnul Crispin nu părea în nici un caz ostil, dar lua parte, de asemenea, cu însufleţire, la urmărire

— Să sperăm că este o bună alergătoare, fu de părere Tuppence, altfel Hannibal o ajunge. Ei, avem sau n-avem un câine de pază?

— Tuppence, acesta era domnul Crispin, pe care ni l-a trimis domnul Solomon. A venit chiar la momentul potrivit, nu-i aşa? Cred că a stat în umbră pentru a vedea ce-o să se întâmple. De altfel, ai grijă de ceaşcă şi nu arunca cafeaua! Trebuie să căutăm o sticlă şi s-o umplem. Trebuie să se facă analiza pentru a afla ce a pus în ea domnişoara Mullins. Aşa, şi apoi îmbracă cel mai frumos capot al tău, Tuppence, şi coboară în camera de zi. Astăzi, înainte de masa de prânz, se serveşte un cocteil.

— Şi acum, zise Tuppence, probabil că nu vom afla niciodată ce înseamnă toate astea şi despre ce este vorba.

Dădu din cap cuprinsă de o adâncă dezamăgire, apoi se ridică şi se apropie de şemineu.

— Vrei să mai pui lemne pe foc? Întrebă Tommy. Lasă-mă pe mine să fac asta. Trebuie să te menajezi.

— Braţul meu este din nou complet refăcut, răspunse Tuppence. S-ar putea crede că mi l-aş fi rupt. A fost doar o zgârietură mai mare.

— Nu minimaliza! În definitiv, a fost o rană prin împuşcare. Căpătată în bătălie.

— Bătălie" nu este deloc o comparaţie atât de rea. Chiar aşa!

— Oricum, cred că am scos-o la capăt, în chip strălucit, cu această Mullins, a remarcat Tommy.

— Hannibal s-a luptat grozav, nu?

— Da. Tommy încuviinţă cu o mişcare a capului. Ne-a dovedit asta, foarte clar! Când s-a năpustit în iarba de pampas. S-a luat după nasul său, care este de-a dreptul excelent.

— Nasul meu, din păcate nu m-a avertizat, spuse Tuppence. Am salutat apariţia acestei domnişoare Mullins ca pe un dar ceresc şi uitasem cu desăvârşire că trebuia să angajăm doar pe cineva care lucrase la domnul Solomon. Domnul Crispin ţi-a povestit mai multe? Poate nu se numeşte deloc Crispin.

— Probabil că nu.

— Trebuia să tragă cu urechea şi aici? Cred că a cam exagerat.

— Nu, desigur că nu trebuia să iscodească, spuse Tommy. Cred că a fost aici doar din motive de securitate, pentru a avea grijă de tine.

— Şi de tine, de asemenea, în mod sigur! Unde este acum?

— Bănuiesc că se ocupă de domnişoara Mullins.

— Da. De altfel este uimitor ce foame provoacă o asemenea emoţie. Voi mânca pe nerăsuflate. Ştii că-n clipa

asta nu pot să-mi închipui ceva mai plăcut decât raci fierţi în sos delicat de curry17 cu smântână.

— Atunci eşti din nou sănătoasă, Tuppence. Asta mă bucură nespus, să te aud vorbind pe acest ton despre mâncare.

— N-am fost niciodată bolnavă, a replicat Tuppence. Am fost rănită. Aceasta este cu totul altceva.

Totuşi trebuie să fi devenit clar pentru tine – întocmai ca şi pentru mine – că numai pe domnişoara Mullins putea Hannibal s-o fi luat drept duşman, în iarba de pampas, acolo unde se ascunsese îmbrăcată ca un bărbat şi de unde a tras asupra noastră.

— Dar ne aşteptam ca ea să încerce din nou, spuse Tuppence. Eu stăteam în pat din pricina rănii şi făceam pregătirile cuvenite. Sau poate nu, Tommy?

— Nici vorbă. Dacă te gândeşti bine, probabil că a aflat, la scurt timp, că unul din gloanţe nimerise şi că tu zăceai în pat.

— Şi apoi a venit degrabă, plină de compătimire, la patul meu de suferinţă.

— Şi pregătirile noastre n-au lăsat într-adevăr cu nimic de dorit, consideră Tommy. Albert a supravegheat-o îndeaproape; a urmărit fiecare pas al ei, cea mai mică mişcare…

— El mi-a adus tava cu cafea şi o a doua ceaşcă pentru ea.

— Ai văzut dacă Mullins… Sau Dodo, cum i-a spus Crispin… A pus ceva în ceaşca ta?

— Nu. Trebuie să recunosc, n-am băgat nimic de seamă. Ştii, parcă s-a împiedicat şi aşa a răsturnat măsuţa cu frumoasa noastră vază; apoi a exagerat cerându-şi scuze şi fireşte că eu mă uitam doar la vază şi chibzuiam dacă se poate lipi la loc. Pe ea personal n-am ţinut-o sub observaţie.

— Asta în schimb, a făcut-o cu atât mai scrupulos Albert. El lărgise crăpătura de pe partea balamalelor.

— A fost o idee excelentă de a-l duce pe Hannibal în baie şi de a lăsa uşa aparent închisă. Ştim cu câtă dibăcie poate s-o

deschidă. Fireşte, dacă nu este închisă cu clanţa, şi dacă are un joc oricât de mic, face un salt uriaş şi sare în cameră ca un… ca un tigru.

— Da, este o comparaţie bună, spuse Tommy.

— Şi acum aşa – numitul domn Crispin al nostru şi-a încheiat probabil investigaţia, din care nu-mi este clar cum poate să stabilească o legătură între domnişoara Mullins şi Mary Jordan, sau un om atât de periculos ca Jonathan Kane, care de mult aparţine trecutului.

— Nu cred că există doar în trecut. Ar putea foarte bine să existe o nouă reapariţie a lui, o renaştere, dacă vrei. Există mulţi urmaşi, adepţi fideli ai violenţei, ai violenţei cu orice preţ, şi apoi fasciştii fanatici care au nostalgia epocii măreţe a lui Hitler şi a prietenilor săi minunaţi.

— Tocmai am citit „Contele Hannibal” de Stanley Weyman, spuse Tuppence. Este una din cele mai bune povestiri ale sale. Era sus printre cărţile lui Alexander.

— Şi ce-i cu asta?

— Ah, m-am gândit că de atunci nimic nu s-a schimbat. Toate au rămas la fel. Mulţimea de copii sărmani care au plecat atât de entuziasmaţi în cruciadă. Ei se credeau aleşi ai Domnului pentru eliberarea Ierusalimului şi că marea o să se despartă în două în faţa lor – ca odinioară la Moise, în Biblie – şi ar putea s-o traverseze. Astăzi există multe fete drăguţe şi tineri care sunt aduşi în faţa instanţei pentru că au omorât un bătrân sărman sau o bătrână care avea ceva bani. Ba chiar a fost odată masacrul din noaptea Sf. Bartolomeu. Înţelegi, totul se repetă! Până şi aceşti neofascişti au fost recent amintiţi în legătură cu o universitate prestigioasă. Ah, da, probabil că nimeni nu va putea niciodată să ne relateze ceva precis. Crezi într-adevăr că domnul Crispin află mai multe despre această ascunzătoare tainică? Ce-ai zice de o fântână? Spărgătorii de bănci îşi ascund, adesea, prada în fântână. Deşi cred că este un loc mult prea umed. Ce zici, va reveni, dacă şi-a încheiat investigaţiile, şi ne va supraveghea în continuare?

— Eu n-am nevoie de nici un supraveghetor! Zise Tommy.
— Nu fii atât de arogant!
— Presupun că va veni încoace pentru a-şi lua la revedere.
— Da, este manierat, nu eşti de părere?
— Va dori să se convingă că îţi merge din nou bine.
— Eu sunt doar „rănită”, şi de asta se ocupă doctorul.
— Pe lângă asta, mi-a venit în minte că pasiunea sa pentru grădină este adevărată, a considerat Tommy. A lucrat într-adevăr la un prieten care, întâmplător, era domnul Solomon, mort de câţiva ani. Fireşte, asta este o foarte bună acoperire. Poate pomeni de asta mereu, fără teamă, pentru că oamenii de aici ştiu că este. Aşa dă mai puţin de bănuit.
— Da, în profesia sa, totul trebuie cumpănit cu grijă, spuse Tuppence.
Sună la intrare, şi Hannibal năvăli în cameră pentru a anihila orice intrus, care se încumeta a păşi în sanctuarul a cărui pază îi fusese încredinţată. Tommy se întorcea cu o scrisoare.
— Este adresată nouă, amândurora, s-o deschid?
— Da, fireşte.
Desfăcu plicul.
— Ei, spuse el, apoi asta oferă bune perspective.
— Ce este?
— O invitaţie de la domnul Robinson. Să mergem la cină peste două săptămâni. El speră că până atunci eşti din nou complet refăcută şi vei etala vechiul, strălucitorul tău fel de a fi. La casa sa de la ţară, în Sussex.
— Dacă ne povesteşte ceva, Tommy?
— Cred că asta-i posibil.
— Să iau şi lista mea? Acum o ştiu pe de rost.
Ea începu s-o înşire: „Săgeata neagră”, Alexander Parkinson, Oxford şi Cambridge, scaune de porţelan din epoca victoriană, Grin-hen-Lo, „Ka-Ka”, Burta Mathildei, Kane, Truelove…
— Încetează! A exclamat Tommy. Sună complet aiurea!

— Aşa şi este. Crezi că mai este invitat cineva?

— Poate colonelul Pikeaway.

— În acest caz, spuse Tuppence, mai bine bag în buzunar bomboane contra tusei. Sunt chiar curioasă cine e acest domn Robinson. Pur şi simplu nu cred că el este atât de gras şi galben, cum susţii tu. Oh, Tommy, nu este aceasta săptămâna în care Deborah vrea să ne aducă copiii?

— Nu, răspunse Tommy, asta este doar la sfârşitul săptămânii viitoare.

— Ei, slavă Domnului, atunci totul este în regulă.

16. Păsările zboară lin

— Asta n-a fost o maşină?

Tuppence alergă la uşa de la intrare şi pândi emoţionată de bucurie în josul drumului în pantă. O aştepta pe fiica ei, Deborah, împreună cu cei trei copii.

Albert apăru în uşa bucătăriei.

— Ei nu pot fi încă aici. Nu, asta a fost camioneta băcanului, doamnă. Nu o să vă vină să credeţi: ouăle s-au scumpit din nou. Nu mai votez cu acest guvern, categoric nu! De data asta mizez pe liberali.

— Trebuie să vin şi să mă ocup de pasta de revent şi de marmelada de fragi?

— Sunt gata, doamnă. M-am uitat atât de des la dumneavoastră, încât ştiu exact cum se face.

— Le vei duce totuşi la bucătarul-şef, Albert. Este desertul preferat a lui Janet.

— Da, am făcut, de asemenea, şi savarină. Asta este mai ales pentru Andrew.

— Camerele sunt gata?

— Da. Doamna Shacklebury a venit azi foarte devreme. Am pus săpunul din ulei de santal, de la Guerlain, în baia domnişoarei Deborah. Este săpunul ei preferat.

Tuppence răsuflă uşurată, şi acum era foarte sigură că totul era pregătit pentru sosirea familiei sale.

În depărtare se auzi un claxon şi, câteva minute mai târziu, maşina apăru de după curba drumului în pantă.

Tommy era la volan. Îndată după aceea oaspeţii stăteau în prag – fiica, Deborah, o femeie frumoasă de aproape patruzeci de ani, apoi Andrew, de cincisprezece ani, Janet, de unsprezece ani, şi Rosalie, de şapte ani.

— Helo, bunico! Strigă Andrew.

— Unde este Hannibal? Întrebă Janet.

— Vreau să beau ceai! Spuse Rosalie şi arăta de parcă îndată ar izbucni în plâns.

Au avut loc obişnuitele mari scene de primire. Albert se ocupa de descărcarea bunurilor de preţ ale familiei, din care făceau parte un papagal cu pene ondulate, un vas cu peşti aurii şi un hamster într-o căsuţă.

— Aceasta este, deci, noua voastră casă, spuse Deborah, şi-şi îmbrăţişă mama. Îmi place. Îmi place foarte mult.

— Putem să mergem în grădină? Întrebă Janet.

— După ceai, zise Tommy.

— Vreau să beau ceai, repetă Rosalie. Pe faţa ei se putea citi clar: Totul pe rând.

Trecură în sufragerie, unde masa era încărcată cu de toate, după placul inimii.

— Frumoase poveşti ne este dat să auzim despre tine, mamă, vorbi Deborah, când mai târziu, se aflau din nou afară.

Copiii alergau încoace şi încolo, şi cercetau grădina în tovărăşia lui Hannibal, care nu lăsa să-i scape o asemenea plăcere. Deborah, care mereu era foarte severă cu mama ei, fiindcă credea că ar trebui păzită cu cea mai mare atenţie, întrebă:

— Ce-ai făcut?

— Ah, ne-am aranjat foarte bine.

Deborah nu părea prea convinsă.

— Totuşi ai făcut ceva. N-am dreptate, tati?

Tommy venea în pas alergător cu Rosalie în spate. Janet privea entuziasmată noul ei loc de joacă şi Andrew contempla grădina cu morga adultului impasibil.

— Iar ai făcut ceva, repetă Deborah, pusă pe ceartă. Te-ai dat drept doamna Blenkensop. Într-adevăr, eşti incorigibilă! N. Ori M. Îşi serbează învierea. Derek a şi auzit, şi de aceea mi-a scris. Dădu energic din cap, când pomeni numele fratelui său.

— Derek – chiar, ce poate el să ştie?

— Derek află mereu totul! Explică Tommy.

— Şi tu? Acum Deborah tăbărî asupra tatălui ei. Te-ai lăsat, de asemenea, din nou, antrenat în aşa ceva! Crezusem că v-aţi stabilit aici pentru a ieşi paşnic la pensie şi a vă bucura de viaţă.

— Asta am şi avut de gând, a replicat Tommy, dar soarta a vrut altfel.

— Poartă a Destinului", începu Tuppence, „Cavernă a Nefericirii, Cetate a Fricii…"

— Flecker, spuse Andrew, încântat de a putea să-şi dovedească cunoştinţele. Îl pasiona poezia şi voia să devină poet. El recită toată strofa:

Patru mari porţi are oraşul Damasc.

Poartă a Destinului, Poartă a Deşertului, Cavernă a Nefericirii, Cetate a Fricii.

Caravană, nu trece pe sub acestea, cântând… Tu ascultă liniştea, păsările neînsufleţite tac, şi totuşi ceva Ca o pasăre cântă?"

Printr-o ciudată coincidenţă, un stol zbură, pe neaşteptate, de pe acoperiş.

— Ce fel de păsări sunt acestea, bunico? Întrebă Janet.

— Rândunici care o pornesc la drum către sud.

— Nu mai vin niciodată înapoi?

— Ba da, la vară.

— Şi apoi ele zboară pe sub „Poarta Destinului", spuse Andrew foarte mulţumit de sine.

— Casa noastră s-a numit odată „Cuib de rândunici", spuse Tuppence.

— Dar voi nu vreţi să rămâneţi aici, aşa-i? Întrebă Deborah. Tata a scris că sunteţi în căutarea unei noi case.

— De ce? Întrebă Janet, curioasa familiei. Mie îmi place!
— Pot să-ţi enumăr câteva motive, spuse Tommy, care scoase o hârtie din buzunar şi începu să citească:
Alexander Parkinson.
Oxford şi Cambridge.
Scaune de porţelan din epoca victoriană.
Grin-hen-Lo „Ka-Ka”
Burta Mathildei.
Kane (Cain) şi Abel.
Truelove
— Poate vrei să te linişteşti, Tommy! Asta este lista mea! Nu te priveşte, zise Tuppence.
— Dar ce înseamnă asta? Întrebă Janet. Putea să fie foarte perseverentă.
— Este ca dintr-un roman poliţist, spuse Andrew, care, în puţinele sale ore poetice, prefera acest tip de lectură.
— Este o listă de indicii. Şi acesta este motivul pentru care căutăm o altă casă, replică Tommy.
— Îmi place aici, repetă Janet. Găsesc că este minunat.
— Este o casă drăguţă, declară Rosalie. Atâtea prăjiturele cu ciocolată, adăugă ea cu gândul la masa plină de la ceaiul de după-amiază.
— Îmi place, anunţă Andrew, de parcă ar fi fost ţarul Rusiei.
— De ce nu-ţi place, bunico? Întrebă Janet.
— Dar totuşi îmi place! Exclamă Tuppence cu un entuziasm subit.
— Poartă a Destinului”, propuse Andrew. Acesta ar fi fost un nume senzaţional.
— Cândva se numea „Cuib de rândunici”, spuse Tuppence. Putem s-o botezăm din nou aşa.
— Atât de multe indicii, spuse Andrew. Din asta tu ai putea să scoţi o poveste – să scrii o adevărată carte…
— Prea multe nume, prea complicat, explica Deborah. Cine vrea să citească o astfel de carte?

— Ai rămâne uimită, spuse Tommy, dacă ai şti câ t de multe citesc oamenii, ba chiar le şi place!

Tommy şi Tuppence se priviră.

— Pot să primesc mâine puţină vopsea? Întrebă Andrew. Poate face Albert rost de puţină vopsea şi să mă ajute? Scriem noul nume pe portiţa de la grădină.

— Şi atunci rândunicile ştiu că pot să vină înapoi la vară, zise Janet.

— Nu e o idee deloc rea, consideră Deborah.

— La Reine le veult – Regina a spus. Tommy se înclină în faţa fiicei sale, care considera ca un privilegiu al ei faptul de a hotărî, în ultimă instanţă, în toate problemele de familie.

17. Ultimele cuvinte: Cina cu domnul Robinson

— Ce masă delicioasă! Spuse Tuppence, şi-şi plimbă privirea împrejur.

Părăsiseră sufrageria şi se adunaseră în bibliotecă, în jurul unei măsuţe, unde se servea cafeaua. Exista coniac şi lichior.

Domnul Robinson – întocmai aşa galben şi chiar mai planturos decât cum şi-l imaginase Tuppence – turna cafea dintr-o cană mare, frumoasă, din epoca George II. Alături de el şedea domnul Crispin, care aici era cunoscut, evident, sub numele de Horsham. Colonelul Pikeaway stătea lângă Tommy, care îi oferise, cu destulă ezitare, o ţigară.

Pikeaway îşi exprimă uimirea şi spuse:

— Dar eu nu fumez după cină!

Domnişoara Collodon, care-i lăsase lui Tuppence o impresie cam neliniştitoare, exclamă:

— Într-adevăr, colonele? Asta este foarte, foarte interesant! Apoi se adresă lui Tuppence:

— Ce câine binecrescut aveţi, doamnă Beresford!

Hannibal, care şedea sub masă, cu capul pe piciorul stăpânei sale, se uita în sus cu privire prefăcută, ca de mieluşel, şi dădea uşor din coadă.

— Din tot ce-am auzit, trebuie să fie foarte rău. Domnul Robinson îi aruncă o privire amuzată lui Tuppence.

— Ar trebui să-l vedeţi o dată în acţiune! Acesta era domnul Crispin, alias Horsham.

— Oh, dacă este invitat la masă, se poartă foarte manierat, explică Tuppence. Se bucură şi se crede un câine subţire, de elită. Îl privi pe domnul Robinson. A fost într-adevăr foarte impresionant din partea dumneavoastră că i-aţi trimis o invitaţie şi l-aţi tratat cu ficat. Este mâncarea lui preferată.

— Tuturor câinilor le place ficatul, susţinu domnul Robinson. Am auzit – îl privi pe domnul Crispin – că, în cazul unei vizite în casa familiei Beresford, puteam să fiu sfâşiat.

— Hannibal este extrem de conştient de datoria sa, explică domnul Crispin. Este un câine de pază excelent dresat, şi nu uită asta niciodată.

— Se înţelege de la sine, că dumneavoastră, ca persoană de la contrainformaţii, sesizaţi foarte bine ce simte el.

Domnul Robinson făcu cu ochiul.

— Dumneavoastră, împreună cu soţul, ne-aţi făcut excelente servicii, doamnă Beresford, spuse el apoi. Vă suntem recunoscători. Colonelul Pikeaway mi-a povestit că aţi pus în mişcare toată afacerea.

— Ah, asta s-a întâmplat aşa, pur şi simplu, aprecie Tuppence stânjenită. Eu… Da, eu am fost doar curioasă. Voiam să mă lămuresc!

— Da, aşa am înţeles şi eu. Şi acum probabil că nutriţi o curiozitate la fel de firească faţă de dedesubturile acestei afaceri?

Tuppence era tot mai stânjenită şi răspunsul ei suna cam incoerent.

— Oh – da, fireşte – eu cred, îmi este clar, că totul e foarte secret – nu trebuie să se vorbească despre aşa ceva – şi că nu trebuie să punem nici o întrebare, pentru că nu puteţi să ne povestiţi nimic. Înţeleg asta, fireşte.

— Dar eu v-aş pune bucuros o întrebare. Dacă răspundeţi, îmi faceţi o foarte mare plăcere.

Tuppence îl privi uimită.

— Nu pot să-mi închipui… Ea tăcu.

— Aveţi o listă – asta o ştiu de la soţul dumneavoastră. El nu mi-a dezvăluit ce scrie pe listă. Asta este absolut corect. Lista este proprietatea dumneavoastră. Sunt ca şi dumneavoastră. Sufăr de curiozitate.

Făcu iar cu ochiul. Tuppence descoperi, deodată, că-i era foarte simpatic.

Ea tăcu puţin, apoi tuşi şi începu să scotocească în poşeta ei de seară.

— Lista este îngrozitor de stupidă. Chiar mai mult decât stupidă, este fără sens!

Domnul Robinson reacţionă cam imprevizibil. „Eroare, eroare, pretutindeni eroare!” Asta cânta Hans Sachs în „Maeştrii cântăreţi din Nürnberg”, opera mea preferată. Câtă dreptate are!

Luă hârtia pe care i-o întinse Tuppence.

— Puteţi s-o citiţi cu voce tare, dacă doriţi, spuse Tuppence. Nu mă deranjează într-adevăr cu nimic!

Domnul Robinson aruncă o privire pe listă şi o dădu mai departe lui Crispin.

— Angus, poţi citi aşa ceva mai bine decât mine.

Domnul Crispin luă lista şi o citi cu voce melodioasă şi clară: „Săgeata neagră”

Alexander Parkinson.

Oxford şi Cambridge.

Scaune de porţelan din epoca victoriană.

Grin-hen-Lo „Ka-Ka”

Burta Mathildei.

Kane (Cain) şi Abel.

Truelove.

Tăcu şi-şi privi amfitrionul, care se adresă din nou lui Tuppence:

— Draga mea doamnă, spuse el, daţi-mi voie să vă felicit. Trebuie să fiţi înzestrată cu un spirit de combinaţie cu totul neobişnuit, pentru a ajunge de la aceste cuvinte – cheie la

lucrurile pe care, în definitiv, dumneavoastră le-aţi descoperit.

— Tommy a colaborat foarte mult, spuse Tuppence.

— Pentru că nu mi-a rămas nimic altceva de făcut, completă Tommy.

— A cercetat excelent, îl lăudă colonelul Pikeaway.

— Data la care a avut loc recensământul populaţiei a fost un foarte bun punct de pornire.

— Sunteţi un cuplu rezistent, zise domnul Robinson. O privi din nou pe Tuppence şi zâmbi. Presupun că deşi v-aţi putut reţine de la orice curiozitate indiscretă, doriţi încă să ştiţi despre ce este vorba?

— Ah! Exclamă Tuppence. Vreţi, într-adevăr, să ne povestiţi mai pe larg? Asta este grozav!

— Familia Parkinson a fost un început, cum corect aţi bănuit, explică domnul Robinson. Deci o perioadă îndepărtată din trecut. Bunica mea a fost o Parkinson din naştere. Am aflat unele lucruri despre ea… Tânăra, care se numea Mary Jordan, lucra pentru serviciul secret englez. Avea legături cu marina militară. Mama ei a fost austriacă, de aceea vorbea fluent germana.

Poate ştiţi – soţul dumneavoastră ştie cu siguranţă – că anumite documente oficiale vor fi oferite spre publicare. Unele cercuri politice sunt astăzi de părere că păstrarea în secret, oricât de necesară poate fi în anumite momente, nu se cade să fie valabilă la nesfârşit. În arhivele noastre există acte care trebuie să fie date publicităţii, ca documente privitoare la istoria contemporană a ţării noastre. În următorii doi ani vor apărea, deci, trei-patru lucrări istorice, a căror credibilitate este dovedită prin aceste documente.

Evenimentele în jurul casei „Cuib de rândunici”, cum se numea casa dumneavoastră pe atunci, sunt menţionate, cu siguranţă, în aceste documente.

Atunci a fost trădare – în timp de război există mereu cazuri de trădare, chiar şi înainte de izbucnirea posibilă a

unui război. Erau politicieni apreciaţi care păreau în afara oricărei bănuieli. A fost cineva dintre ziariştii cunoscuţi care şi-a pus imprudent în joc, enorma sa influenţă. Şi erau oameni, care înainte de primul război mondial, activau împotriva ţării lor. După ei urmau tinerii din universităţi, care erau admiratori înfocaţi sau, adesea, membrii activi ai partidului comunist, fără ca cineva să bănuiască. Şi a ajuns la modă fascismul – asta a avut consecinţe mai primejdioase; a fost popularizat un program în scopul unei înţelegeri ulterioare cu Hitler.

Şi aşa mai departe! O schiţă a ceea ce se petrecea în culise. Lucruri asemănătoare s-au întâmplat în istorie mai demult. Fără îndoială că se vor întâmpla, de asemenea, în continuare: o coloană a V-a, care este activă şi periculoasă, condusă de oameni care cred în ţelurile lor sau doresc cu ardoare profit şi putere. Oh, multe vor fi extrem de interesante de citit! Cât de des ar fi putut chiar cineva de bună-credinţă să spună: „Bătrânul B. Un trădător? Absurd! Acesta este absolut demn de încredere!”

Străvechiul truc! Vechea istorie, mereu după acelaşi model.

În economie, în armată, în viaţa politică – permanent există bărbatul aparent onest, faţă de care nu se poate avea alt sentiment decât acela de a-l aprecia şi de a avea încredere în el, omul scutit de orice bănuială. Cineva care este născut pentru această îndeletnicire, ca cel care trage pe cineva pe sfoară, în faţă la „Ritz”, cu un lingou de aur contrafăcut.

Satul în care dumneavoastră locuiţi acum, doamnă Beresford, era, înainte de primul război mondial, centrala unui anumit grup – o aşezare atât de fermecătoare, de modă veche! Acolo au trăit totdeauna oameni agreabili, patrioţi, care în război îşi serveau ţara, acolo unde puteau. Exista o bază navală, şi un căpitan uşuratic de familie bună… Tatăl său era amiral. Pe lângă aceasta, era un medic destoinic, care era foarte iubit de către pacienţi. Totuşi, cu

greu ar fi bănuit cineva că avea o pregătire specială în armele chimice de luptă, în legătură cu gazele toxice.

Şi mai târziu, înainte de cel de-al doilea război mondial, s-a instalat acest domn Kane de pe lista dumneavoastră, doamnă Beresford, într-o casă plăcută, cu acoperiş de stuf, lângă bază. Avea anumite idealuri politice – nu fascismul, oh, nu! Doar pace, pretutindeni, pentru a salva lumea, idei care s-au răspândit foarte repede pe continent, dar şi în numeroase ţări de pe mapamond.

În fond, dumneavoastră nu vreţi deloc să ştiţi toate acestea, doamnă Beresford, totuşi trebuie să cunoaşteţi fundalul care a fost ales cu atâta grijă. Deci, a fost trimisă încoace Mary Jordan – pentru a culege informaţii.

Era înainte de vremea mea. Când mai târziu am auzit povestea ei, am admirat-o foarte mult. Aş fi făcut cu plăcere cunoştinţă cu ea. Avea caracter şi personalitate.

Într-adevăr, prenumele ei era Mary, dar i se spunea îndeobşte Molly. Era inteligentă şi capabilă. O tragedie că a trebuit să moară atât de tânără!

Tuppence privise îndelung un tablou de pe perete care i se părea familiar, desenul unui cap de băiat.

— Acesta este – dar acesta este…

— Da, spuse domnul Robinson. Acesta este Alexander Parkinson. Pe atunci el avea unsprezece ani. Era nepotul unei mătuşi de-a mea. Aşa a ajuns Molly guvernantă la familia Parkinson. Părea să fie un post de observaţie bun, mai sigur. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată – făcu o pauză – că aşa o să se termine.

— Totuşi, n-a fost cumva… De vină un Parkinson? A întrebă Tuppence.

— Nu, draga mea. După câte ştiu, familia Parkinson n-a avut nimic de-a face cu asta. Dar diferiţi oaspeţi şi prieteni au rămas atunci peste noapte în casa lor. Soţul dumneavoastră a descoperit că seara cu pricina s-a nimerit pe data stabilită pentru recensământul populaţiei. Nu doar locatarii, ci toţi care au dormit în casă în acea noapte,

trebuiau să fie înregistraţi. Unul dintre nume ne-a dat un punct de reper. Fiica medicului, despre care tocmai am vorbit, a venit în sat pentru a-şi vizita tatăl şi ea i-a rugat pe Parkinsoni să o primească, deoarece mai adusese şi două prietene. Aceste prietene sunt în afară de orice bănuială, dar mai târziu s-a dovedit că tatăl ei era profund implicat în evenimentele din sat. Fiica ajutase mai înainte cu câteva săptămâni la grădina familiei Parkinson şi era vinovată de faptul că degetariţa şi spanacul au crescut atât de aproape una de alta. Ea a fost, de asemenea, cea care în ziua hotărâtoare a dus la bucătărie mixtura mortală. Îmbolnăvirea tuturor celor ce au luat prânzul a fost bagatelizată ca fiind una din acele mici neatenţii, care se pot întâmpla şi acum. Medicul a pomenit de cazuri asemănătoare din practica sa. La ancheta judiciară el a declarat ca atare, şi concluzia a fost moarte prin accident. Faptul că în aceeaşi seară un pahar cu cockteil a căzut de pe masă şi s-a spart a trecut neobservat.

Cât pe-aici, doamnă Beresford, şi povestea s-ar fi repetat: Dintr-un desiş s-a tras asupra dumneavoastră; după aceea, o doamnă care se numea domnişoara Mullins a încercat să vă pună otrava în cafea. De altfel, trebuie să fie o nepoată sau o strănepoată a acelui medic. Înainte de cel de-al doilea război mondial făcea parte dintre adepţii lui Jonathan Kane. De aceea o şi cunoştea Crispin. Şi câinele dumneavoastră, de asemenea, n-o aprecia şi a acţionat imediat. Între timp, aflăm că ea l-a omorât pe bătrânul Isaac.

Acum trebuie să ne ocupăm de un caracter cum nu se poate mai rău: medicul casei atât de respectat de către toţi, pare, după dovezile existente, să aibă pe conştiinţă moartea lui Mary Jordan, deşi atunci nimeni n-ar fi crezut. Avea înalte preocupări ştiinţifice, era un specialist în otrăvuri şi un pionier în bacteorologie. A durat aproape şaizeci de ani până când s-au descoperit aceste lucruri. Doar Alexander Parkinson, care atunci mergea încă la şcoală, a intrat la idei.

„Mary Jordan n-a murit de moarte bună”, cită Tuppence încet. „A fost unul dintre noi”. Apoi întrebă: Medicul a fost cel care a descoperit adevărata identitate a lui Mary?

— Nu. N-avea nici o bănuială. A fost altcineva. Până atunci ea avusese foarte mult succes. Tânărul căpitan cooperase fără nici o bănuială, cum prevăzusem noi. Materialul pe care ea i-l furniza era absolut autentic. El nu observa doar că era vorba aproape mereu de lucruri secundare – deşi li se dădea o importanţă voit aparentă. Mary ducea la Londra în zilele ei libere, aşa numitele planuri şi secrete ale marinei militare, pe care i le furniza, şi le dădea mai departe conform instrucţiunilor. Regent's Park era un loc de întâlnire, statuia lui Peter Pan din Kensington Gardens, un altul. Aflam multe prin aceste întâlniri cu funcţionari tineri de la anumite ambasade. Dar toate acestea, doamnă Beresford, aparţin trecutului, s-a scurs foarte, foarte mult timp de atunci!

Colonelul Pikeaway tuşi şi preluă comanda.

— Dar istoria se repetă, doamnă Beresford. Mai devreme sau mai târziu asta o recunoaşte oricine. Cu puţin timp în urmă se formase din nou la Hollowquay un grup de această orientare politică. Oameni care erau convinşi de aceeaşi ideologie, ca atunci, în cazul N. Ori M., complotau din nou. Poate de aceea s-a reîntors şi domnişoara Mullins. Erau folosite din nou anumite ascunzători. Aveau loc întruniri secrete. Încă o dată banul avea un rol – de unde provenea, pe ce canale migra. Domnul Robinson se ocupa cu supravegherea întregii istorii. Şi apoi a apărut vechiul nostru prieten Beresford şi mi-a servit noutăţi foarte interesante, care se potriveau cu ceea ce bănuiam deja: Se pregătea terenul pentru viitoare acţiuni politice, pentru un viitor în care soarta ţării noastre urma să depindă de o personalitate politică foarte fermă, care ar fi cârmuit şi condus poporul nostru. De un om de mare prestigiu, care aduna în jurul său de la o zi la alta tot mai mulţi simpatizanţi şi, de asemenea, transfugi. Iar vechiul truc al

ademenitorului în plină acţiune! Un om de mare onestitate – un om care vrea doar pacea. Nici un fascism – nu! Semăna doar întrucâtva cu acestea. Pace pentru toţi… Şi avantaje financiare pentru cei care cooperează.

— Vreţi să arătaţi cu asta că încă nu s-a sfârşit? Întrebă Tuppence uimită.

— Ah, mai mult sau mai puţin, ştim acum ceea ce voiam şi trebuia să ştim. Şi pentru aceasta trebuie să vă mulţumin dumneavoastră într-o oarecare măsură: Operaţia căluţului a fost deosebit de eficientă…

— Mathilde! Exclamă Tuppence. Dar asta mă bucură! Este greu de crezut: în burta Mathildei!

— Caii sunt o chestie grozavă, spuse colonelul Pikeaway. Nu se ştie niciodată, dacă în clipa următoare ei nu fac hocus-pocus! Să ne gândim numai la calul troian!

— Sincer vorbind, chiar şi Truelove a fost de ajutor, spuse Tuppence. Dar dacă asta continuă încă… Copiii sunt acolo şi…

— Nici o teamă, spuse domnul Crispin. Această regiune a Angliei este din nou curată, viesparul a fost neutralizat. Dumneavoastră puteţi trăi din nou în pace. Avem motive să credem că şi-au mutat câmpul de acţiune către Bury St. Edmunds. Şi în afară de asta, vă avem în vedere. Nu trebuie să vă faceţi nici un fel de griji.

Tuppence răsuflă uşurată.

— Mulţumesc mult că mi-aţi relatat asta. Ştiţi, fiica noastră, Deborah, vine mai des în vizită cu cei trei copii ai ei…

— Fiţi liniştită, vorbi acum domnul Robinson. Ah, apropo, n-aţi adoptat dumneavoastră, după lămurirea cazului N. Ori M., un copil care atunci avusese de suferit de pe urma întregii poveşti? Fetiţa căreia îi aparţineau cărţile cu poezioare pentru copii?

— Betty, spuse Tuppence. Da, a făcut o impresie bună la universitate şi acum este în Africa, unde studiază obiceiurile băştinaşilor, sau aşa ceva similar. Mulţi tineri sunt interesaţi

acum de asta. Betty este un om tare simpatic – şi foarte fericit.

Domnul Robinson îşi drese glasul şi se ridică.

— Doresc să ţin un toast. Pentru domnul şi doamna Beresford, ca recunoaştere a serviciilor aduse ţării noastre!

Toţi îşi ridicară paharele.

— Şi dacă-mi permiteţi, doresc să ţin încă un toast, continuă domnul Robinson, şi anume, pentru Hannibal!

— Auzi Hannibal, spuse Tuppence după ce băuse, şi-l mângâie pe cap, am băut şi în sănătatea ta! Asta este tot atât de frumos ca şi faptul de a fi înnobilat sau de a fi distins cu un ordin! Îşi ridică privirea zâmbind. De curând am citit „Contele Hannibal” de Weyman.

— Am citit şi eu când eram tânăr. Îmi aduc aminte încă bine, spuse domnul Robinson. „Cine sare la fratele meu, sare la Tavanne”, nu aşa se spunea? Hannibal, îmi îngădui să te bat pe umăr?

Hannibal alergă spre el, primi lovitura uşoară de învestire şi-l privi prietenos pe domnul Robinson, dând din coadă.

— Te ridic la rangul de conte! Conte Hannibal!

— Asta nu-i drăguţ? Se adresă Tuppence lui Hannibal. Ce câine mândru trebuie să fii acum!

SFÂRŞIT

1 Andrew Lang (1844-1912) – literat, antropolog, elenist şi istoric englez. (Nota tr.)

2 Mary Louisa Molesworth (1839-1921) – scriitoare engleză, autoare de cărţi pentru copii. (Nota tr.)

3 Stanley John Weyman (1855-1928) – romancier englez. (Nota tr.)

4 Charlotte Mary Yonge (1823-1901) – romancieră engleză. (Nota tr.)

5 Robert Louis Stevenson (1850-1894) – romancier, eseist şi poet de origine scoţiană. (Nota tr.)

6 Referire la romanul „Adversarul secret”, din această colecţie.

7 În text acest soi de salată poartă numele unui pitic faimos, Tom Thumb (1838-1883), care a trăit în S. U. A. (Nota tr.)

8 Referire la romanul „N ori M”

9 Preparat cosmetic lichid (Nota tr.)

10 James Elroy Flecker (1884-1915) – poet englez. (Nota tr.)

11 Referire la romanul „Adversarul secret”, din acestă colecţie.

12 George Alfred Henty (1832-1902) – scriitor englez. (Nota tr.)

13 Edward Phillips Oppenheim (1866- 1946) – scriitor englez. (Nota tr.)

14 Referire la romanul „Adversarul secret” din această colecţie.

15 Referire la romanul „Parteneri contra crimei”, din această colecţie.

16 Verbul „to grin”- a rânji, traductibil în context şi cu expresia: a-şi arăta colţii. (Nota tr.)

17 Condiment preparat din rădăcină de curcumă, usturoi şi diverse mirodenii (Nota tr.)